

APPOLO STUDY CENTRE

Indian Polity

11 th std political science	Unit - 6	அரசாங்கத்தின் வகைப்பாடுகள்
	Unit -10	பொதுக்கருத்து மற்றும் கட்சிமுறை
12 th std political science	Unit -2	சட்டமன்றம்
	Unit -4	இந்திய நீதித்துறை
	Unit - 5	இந்தியாவில் கூட்டாட்சி
	Unit - 6	இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்பு
		இணைப்பு

11th std Political Science

அலகு - 6-அரசாங்கத்தின் வகைப்பாடுகள்

அறிமுகம்

அரசாங்கம் என்பது அரசின் மிக முக்கிய அங்கமாகும். அரசாங்கம் என்பது அரசியல் மற்றும் நிர்வாகம் சார்ந்த துறைகளின் உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியது ஆகும். மக்கள் நலன் சார்ந்த கொள்கை உருவாக்கத்திலும், நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் அரசாங்கம் மிகமுக்கியப் பங்குவகிக்கின்றது. மேலும் அரசாங்கம் என்பது சட்டம் இயற்றுதல், செயல்முறைப்படுத்துதல் மற்றும் நீதி வழங்குதல் சார்ந்த பணிகளையும் மேற்கொள்கிறது. சட்டமன்றம், நீதிமன்றம் மற்றும் செயலாட்சித் துறை ஆகிய மூன்றும் சட்டம் மற்றும் அரசமைப்பின் அடிப்படையில் அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் ஆகும். இம்மூன்று அங்கங்களும் அரசின் நோக்கங்களுக்குச் செயல்முறைவடிவம் கொடுக்கின்றது. அரசாங்கத்தைப் பின்வரும் வகையில் ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி, நாடாளுமன்றமுறை, குடியரசுத்தலைவர் முறை என வகைப்படுத்தலாம்.

குறிப்பிடத்தக்கமேற்கொள்

சாக்ரடீஸ் (Socrates)

“எந்த ஒரு மனிதனும் தனக்கு தெரியாத அல்லது அனுபவம் இல்லாத துறையில் செயல்படவிடும்பவிலலை. அரசாங்கம் என்ற கடினமான மற்றும் மிகுதியானதிறன் தேவைப்படும் துறையில் ஈடுபடாமக்குத் தகுதி உள்ளதாகக் கருதி அனைவரும் செயல்படவிடும்புகின்றனர்”.

கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமநிலைகள் (குடியரசுத் தலைவர் முறை)

ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசு—Checks and Balances (Presidential form)

யெலாட்சிப் பிரிவு (குடியரசுத் தலைவர் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துகிறார்)	சட்டமன்றப் பிரிவின் மீதானகட்டுப்பாடுகள்	நீதித்துறைபிரிவின் மீதானகட்டுப்பாடுகள்
	<ul style="list-style-type: none"> சட்டங்களைமுன்மொழியலாம் சட்டங்களை ரத்து செய்தல் காங்கிரசின் சிறப்புக் கூட்டத் தொடர்களுக்கு அழைக்கலாம். நியமனங்கள் செய்தல் வெளிநாட்டுடனான பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுதல் 	<ul style="list-style-type: none"> கூட்டாட்சி நீதிபதிகளை நியமிக்கிறார் கூட்டாட்சியிலுள்ள குற்றவாளிகளுக்குப் பொது மன்னிப்பு வழங்குதல்

சட்டமன்றப் பிரிவு (காங்கிரஸ் சட்டங்களை உருவாக்குகிறது)	செயலாட்சிப் பிரிவின் மீதான கட்டுப்பாடுகள்	நீதித்துறைப் பிரிவின் மீதான கட்டுப்பாடுகள்
	<ul style="list-style-type: none"> குடியரசுத் தலைவரின் ரத்து அதிகாரங்களை மீறிச் செயல்படும் அதிகாரமிக்கதாகும் செயலாட்சியின் நியமனங்களை உறுதி செய்தல் உடன்படிக்கைகளுக்கான ஒப்புதல் அளித்தல் போரைப் பிரகடனப்படுத்துதல் நிதி ஒதுக்கீடு செய்தல் குடியரசுத் தலைவரை பதவி நீக்க நடைமுறையின் மூலம் அகற்றுதல் 	<ul style="list-style-type: none"> கூட்டாட்சியின் கீழமை நீதிமன்றங்களை உருவாக்குதல் நீதிபதிகளைப் பதவிநீக்க முறையின் மூலம் அகற்றுதல் நீதித்துறையின் முடிவுகளை மீறும் அதிகாரம் கொண்டதுடன் சட்டத்திருத்தத்தினை முன்மொழியலாம். கூட்டாட்சி நீதிபதிகளின் நியமனங்களை அங்கீகரித்தல்

நீதித்துறைப் பிரிவு (உச்சநீதிமன்றமானது சட்டங்களுக்கு விளைக்கமளித்தல்)	செயலாட்சிப் பிரிவின் மீதான கட்டுப்பாடுகள்	சட்டமன்றப் பிரிவின் மீதான கட்டுப்பாடுகள்
	<ul style="list-style-type: none"> செயலாட்சியின் நடவடிக்கைகளை அரசமைப்பிற்கு முரணானதாக பிரகடனப்படுத்துதல் 	<ul style="list-style-type: none"> சட்டமன்றத்தின் நடவடிக்கைகளை அரசமைப்பிற்கு முரணானதாக பிரகடனப்படுத்துதல்

அரசாங்கத்தை அறிந்து கொள்வதற்கான அணுகுமுறைகள்:

பல்வேறு வகையான அணுகுமுறைகள் மூலம் அரசாங்கத்தை அறிந்துகொள்ள முயல்வது நமக்கு அரசாங்கத்தின் தோற்றம் மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளை விரிவாக அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

ஒப்பீட்டு மற்றும் வரலாற்று அணுகுமுறை:

ஒப்பீட்டு மற்றும் வரலாற்று அணுகுமுறையானது மேற்கத்திய அரசியல் நிறுவனங்களைப் பண்டையகாலம் முதல் தற்காலம் வரைகற்றறிந்து உள்ளது. இந்த அணுகுமுறை விளக்கரீதியான தன்மையை கொண்டது. அரிஸ்டாட்டில், மாண்டெஸ்க்யூ மற்றும் லாக் ஆகியோர் இவ்வணுகு முறையினைக் கையாண்டு அரசாங்கங்களை பகுத்தாய்ந்தனர்.

உதாரணமாக, அரிஸ்டாட்டில் தனது மிகச்சிறந்த படைப்பான “அரசியல்” எனும் புத்தகத்தை எழுதும் முன் 158 நாடுகளின் அரசமைப்புகளை பகுத்தாய்ந்துள்ளார். மாண்டெஸ்க்யூ இங்கிலாந்து அரசமைப்பை பகுத்தாராய்ந்துபின்னர் இங்கிலாந்து அரசமைப்பின் உறுதித்தன்மைக்கு “அதிகாரங்களின் பிரிவினையே காரணம்” என கண்டுணர்ந்தார்.

சட்ட மற்றும் நிறுவனம் சார்ந்த அணுகுமுறை:

பெந்தம், ஆஸ்டின் மற்றும் டைசி போன்ற அறிஞர்கள் இந்த அணுகுமுறையினைக் கையாண்டனர். இது அரசியல் நிறுவனங்களின் முறையான சட்டக் கட்டமைப்பை மையமாக கொண்டதாகும்.

அரசாங்கம் மற்றும் சட்டத்திற்கு இடையேயான தொடர்புகளை விளக்குவதற்கு ஏதுவாக சிலகோட்பாடுகளை உருவாக்கம் செய்ய இந்த அணுகுமுறை உதவுகின்றது. பெந்தம் இங்கிலாந்து சட்டத்தை ரீதியான அடிப்படையை உணர்த்தியவர் ஆவார். மேலும் இவர் இறையாண்மை என்பது பிரிக்க இயலாத, மாற்றித்தர முடியாத மற்றும் இறுதியான அதிகாரம் என்று கூறியவர் ஆவார். ஏ.வி.டைசி அரசாங்கத்தினை சட்டத்தின் அடிப்படையிலும், அரசாங்கம் பிறகிளைகளில் அதன் செயலாக்கத்தினைப் பொறுத்தும் மதிப்பிடுகிறார்.

அரசியல் பொருளாதார அணுகுமுறை:

இது அரசியலுக்குப் பொருளாதாரம் சார்ந்த விளக்கங்களை அளிக்கின்றது. மேலும் சந்தையின் பங்களிப்பு, உற்பத்தி வழிமுறைகள் மற்றும் சமூகத்திற்கு உற்பத்தி பொருட்களை கொண்டுசெல்வது குறித்தும் இது விவாதிக்கின்றது. இந்த அணுகுமுறை தாராளவாத அரசியல் பொருளாதாரம் மற்றும் மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரம் என இருவகையாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றது.

அரசியல் சமூகவியல் அணுகுமுறை:

இந்த அணுகு முறையானது சமூகவியல் மற்றும் மானுடவியல் சார்ந்து உள்ளது. மேலும் இதனை அமைப்புசார் அணுகுமுறை என்றும் கூறலாம். அரசாங்கம் அல்லது அரசியல் அமைப்பு என்பது சமூகம் எனும் பெரியகட்டமைப்பில் உள்ளடக்கியது துணை அமைப்பு என்று அரசியல் சமூகவியல் உறுதி செய்கின்றது. இந்த அணுகுமுறை பெரிய மற்றும் சிறிய அமைப்புகளுக்கிடையேயான தொடர்பை ஆராய்கின்றது.

மாண்டெஸ்க்யூ அரசாங்கத்தை மூன்றுவிதமாக வகைப்படுத்துகிறார். அவைமுறையே குடியரசு, முடியாட்சிமற்றும் கொடுங்கோல் அரசாங்கம் ஆகும்.

குடியரசுஅரசாங்கம்

இவ்வகை அரசாங்கத்தில் மக்கள் இறையாண்மை அதிகாரத்தை பெற்றுள்ளனர்.

முடியாட்சிஅரசாங்கம்:

இது ஒரு தனிமனிதனின் ஆட்சியாகும். அத்துடன் நிலையாக நிறுவப்பட்ட சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்பட்டு நடத்தப்பெறுவது ஆகும்.

கொடுங்கோல் அரசாங்கம்

ஒரு தனி மனிதனின் விருப்பு, வெறுப்பிற்கு உட்பட்டே ஆளுகை நடைபெறும். மேலும் நிறுவப் பெற்ற மற்றும் நிலையான சட்டதிட்டங்கள் கிடையாது. மாண்டெஸ்க்யூவின் கூற்றுப்படி, அரசு தொடர்ந்து நீடித்திருப்பதற்கு “உறுதியான சமதாயத்தினுடைய குறிப்பிட்ட உத்வேகத்தின் பண்பியல் வடிவத்தை சார்த்திருக்கிறது.

அரசாங்கத்தின் பொருள் வரையறைமற்றும் தன்மை:

அரசாங்கம் என்பது அரசின் செயலாட்சிப் பணிகளைக் குறிப்பதாகும். இது குடிமை, பெருநிறுவனம், மதம், கல்வி மற்றும் பிறகுழுக்களுக்கு சட்டம் இயற்ற செயல்படுத்தும் அதிகாரம் கொண்ட அமைப்பினைக் குறிப்பதாகும்.

அரசாங்கம் எனும் சொல்லானது பழைய பிரெஞ்சு, வார்த்தையான “ஆளுநர்” (Governor) என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். அது “குபர்னேட்” (Gubernate) என்றலத்தீன் சொல்லில் இருந்து பெறப்பட்டதாகும். இதன் பொருள் இயக்குதல், ஆட்சி, வழிகாட்டு, ஆளுகை என்பதாகும்.

மிகப்பழமையான அரசாங்க முறை எது?

முடியாட்சி:

இங்கிலாந்தின் முடியாட்சியே மிகப் பழமைவாய்ந்த அரசாங்க வடிவமாகும். முடியாட்சியில் மன்னர் அல்லது ராணி அரசின் தலைவராக இருப்பார். இங்கிலாந்து முடியாட்சியானது அரசமைப்பிலான முடியாட்சிஎன அழைக்கப்படுகிறது. மன்னர் அரசினுடைய தலைவராக இருந்தாலும், சட்டமியற்றக் கூடிய தகுதி தர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றத்திடமே உள்ளது என்பது இதன் பொருளாகும்.

அரசாங்கத்தின் வகைப்பாடுபற்றி அரிஸ்டாட்டில்

அரிஸ்டாட்டில் இரண்டு அடிப்படைகளின் இணைவில் அவர் பகுப்பாய்ந்த அரசமைப்புக்களை வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

முதலாவது அடிப்படை:

ஆட்சி அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்று. சில மற்றும் பல என்பதன் அடிப்படையில் முடியாட்சி, பிரபுக்கள் ஆட்சி, தூய அரசியல் அமைப்பு முறை (Polity) என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

இரண்டாவது அடிப்படை:

அரசாங்கம் யாருடைய நலனுக்காக செயல்படுகின்றது என்ற அடிப்படையில் பொதுநலம் மற்றும் சுயநலம் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளார். கீழ்வரும் அட்டவணை மூலம் நெறி தவறிய மூன்று வடிவங்களான கொடுங்கோலாட்சி, சிறுகுழு ஆட்சி மற்றும் மக்களாட்சியினை காணலாம்.

அதிகாரத்தில் உள்ளோர் எண்ணிக்கை	மக்கள் நலம்	சுயநலம்
ஒன்று	முடியாட்சி	கொடுங்கோல் ஆட்சி
சிலர்	பிரபுக்கள் ஆட்சி	சிறுகுழுவின் ஆட்சி
பலர்	தூய அரசியல் அமைப்பு முறை (Polity)	மக்களாட்சி அல்லது கும்பல் ஆட்சி

ஒற்றையாட்சிமுறை அரசாங்கம் (Unitary Form of Government):

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கம் அல்லது அரசு என்பது ஒன்றாக இணைத்து ஆட்சி செய்யப்படக்கூடிய இறையாண்மையுடைய அரசு ஆகும். ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கத்தில், மத்திய அரசாங்கமே அனைத்து அதிகாரத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும். நிர்வாக காரணங்களுக்காகத் தோன்றிய பிற பிரிவுகள் மத்திய அரசாங்கம் தற்காலிகமாகப் பகிர்ந்தளித்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலேயே செயல்பட இயலும்.

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தில் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்கும் முறைகள்

ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கங்கள் - உதாரணம் : இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜப்பான் மற்றும் இலங்கை:

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தில் அனைத்து அதிகாரங்களும் மையமாக ஓரிடத்தில் குவிந்து இருக்கும். மாறாக கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தில் அதிகாரமானது மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படும். ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தில் ஆதிகார பகிர்வு இருப்பினும் அக்காரணத்தினால் அதனை கூட்டாட்சி முறை என முடிவு செய்ய இயலாது.

ஒற்றையாட்சியின் வரையறை:

சில அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கத்தினை பின்வருமாறு வரையறை செய்கின்றனர்.

ஏ.வி. டைசி:

ஓர் மைய சக்தியே மேலான சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தினை வழக்கமாகச் செயல்படுத்துகிறது.

கார்னர்:

ஓர் மத்திய அமைப்பிடம் அரசாங்கத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசமைப்பு மூலம் வழங்கப்பட்டிருக்கும்.

சி.எ. .பி.ஸ்ட்ராங்:

ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்திற்கு இரண்டு முக்கியத் தகுதிகள் உள்ளன அவையாவன:

- மத்திய அரசாங்கத்தின் மேலான தன்மை
- இறையாண்மையுடைய துணை அமைப்புகள் இல்லாதிருத்தல்

துணை சட்டமியற்றும் அமைப்புகளுக்கும், இறையாண்மையுடைய துணை அமைப்புகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்பது ஒற்றையாட்சியில் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் கூட்டாட்சியில் அங்கமாக உள்ள அலகுகளுடனான வேறுபாடுகளுக்கு ஒப்பானதாகும்.

K.C. வியர்:

கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒற்றையாட்சியாக இருக்கும் ஓர் அரசமைப்பு, நடைமுறையில் பெரும்பாலும் கூட்டாட்சி அமைப்பாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது. அதேபோல கூட்டாட்சியாக இருக்கும் ஒரு அரசமைப்பு நடைமுறையில் ஒற்றையாட்சியாக இருக்க வாய்ப்புள்ளது. உதாரணமாக மெக்சிகோ, வெனிசுலா, பிரேசில் மற்றும் அர்ஜென்டினா போன்ற கூட்டாட்சி அரசமைப்புகளைக் கூறலாம்.

ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கத்தின் நிறைகள் (Merits of Unitary form of Government):

- சிறியநாடுகளுக்கு உகந்தது
- அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்பு சார்ந்த மோதல்கள் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லை.
- ஒற்றையாட்சி முறையில் சரியான நேரத்தில் முடிவுகள் எடுக்கப்படுவதுடன் செயல்பாடுகள் விரைவாக இருக்கும்.
- ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கம் குறைந்த செலவீனம் கொண்டதாகும்.
- அரசமைப்பில் திருத்தங்கள் கொண்டு வருவது எளிதாகும்.
- நாடு முழுவதற்குமான ஒரே சீரான சட்டங்கள், கொள்கைகள் மற்றும் நிர்வாகம் ஆகியவை இருக்கும்.

ஒற்றையாட்சி முறை அரசாங்கத்தின் குறைகள் (De - merits of Unitary form of Government):

- பெரியநாடுகளுக்கு ஒற்றையாட்சி முறை பொருந்தாது.

- மத்திய அரசாங்கம் பலசிக்கலான பிரச்சினைகளை சமாளிக்க நேர்வதால் நிர்வாக ரீதியான தாமதம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகமாகும்.
- மத்திய அரசானது வட்டாரத் தேவைகள் சார்ந்தது வக்கமுறை மற்றும் பிரச்சனைகளில் கவனம் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லை.
- மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிக அதிகாரங்கள் குவிந்து உள்ளதால், மத்திய அரசாங்கம் ஏதேச்சதிகாரமான போக்கை கடைபிடிக்கவாய்ப்புள்ளது.

இந்திய அரசமைப்பின் ஒற்றையாட்சி இயல்புகள் உறுதியான மத்திய அரசாங்கம்

அதிகாரப் பகிர்வானது மத்திய அரசுக்குச் சாதகமாக இருப்பதுடன், கூட்டாட்சி நோக்கில் பார்க்கும் போது அதிகாரம் சமநிலையற்று பகிரப்பட்டிருக்கும். முதலில் இந்தியாவில் மத்தியப்பட்டியலானது மாநிலப் பட்டியலைவிட அதிக அதிகாரங்கள் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டாவதாக முக்கியமான அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மத்திய அரசிடமே இருக்கிறது. மூன்றாவதாக பொதுப்பட்டியலிலும் மத்திய அரசின் அதிகாரமே மேலோங்கி இருக்கிறது.

இறுதியாக, இந்திய அரசமைப்பின் எஞ்சிய அதிகாரங்களும் மத்திய அரசாங்கத்திடமே உள்ளது. இதற்கு மாறாக அமெரிக்க அரசமைப்பின்படி எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திடம் உள்ளது. மேற்கூறிய வகைகளில் இந்திய அரசமைப்பானது மத்திய அரசாங்கத்தினை அதிக வலிமையானதாக உருவாக்கியுள்ளது.

மாநில நிலப்பரப்புகளின் மீதான மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு:

பிற கூட்டாட்சிகளைப் போலன்றி இந்தியாவில் மாநில அரசுகளுக்குத் தங்களது நிலப்பரப்பிற்கு உட்பட்டபகுதிகளின் மீது அதிகாரம் கிடையாது. இந்திய நாடாளுமன்றம் தன்னிச்சையாக மாநிலங்களின் பெயர், நிலப்பரப்பு மற்றும் எல்லைகளை வரையறைசெய்ய இயலும்.

ஒற்றைஅரசமைப்பு:

வழக்கமாகக் கூட்டாட்சி அமைப்பு முறையில், மாநிலங்கள் தங்களுக்கான அரசமைப்பை தனியாக இயற்றிக் கொள்ள உரிமை உண்டு. இதற்குமாறாக இந்தியாவில் அவ்வகையான அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு இல்லை. இந்திய அரசமைப்பானது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கான அரசமைப்பை உள்ளடக்கியது ஆகும். இதன்படிமட்டுமே மத்திய,மாநில அரசாங்கங்கள் செயல்பட முடியும். இதற்கு ஜம்முகாஷ்மீர் மாநிலம் மட்டுமே விதிவிலக்காகும். ஏனெனில் இம்மாநிலத்திற்கு மட்டுமே தனிஅரசமைப்பு உண்டு.

அரசமைப்பின் நெகிழும் தன்மை:

இந்திய அரசமைப்பின் பெரும்பான்மையான பகுதியை நாடாளுமன்றம் தன்னிச்சையாக அரசமைப்ப சட்டதிருத்தத்தின் மூலமாக மாற்றலாம். இம்மாற்றங்களைச் செய்யசாதாரண பெரும்பான்மை அல்லது சிறப்பு பெரும்பான்மை பெற்றிருந்தால் போதுவானதாகும். இருப்பினும் அரசமைப்பு

சட்டதிருத்தத்திற்கான துவக்கத்தினை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திடமே உள்ளது. அமெரிக்காவில் மாநிலங்களுக்கும் அரசமைப்பு சட்டதிருத்தத்தை துவக்க உரிமையுண்டு. மாறாக இந்தியாவில் மாநிலங்களுக்கு அவ்வுரிமை கிடையாது.

மாநிலங்களின் சமநிலையற்ற பிரதிநிதித்துவம்:

கூட்டாட்சி தத்துவத்தின்படி நாடாளுமன்றத்தின் மேலவையில் மாநிலங்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல் வேண்டும். மாறாக இந்திய மாநிலங்களுக்கு சமமான பிரதிநிதித்துவம் மாநிலங்களவையில் அளிக்கப்படவில்லை.

நெருக்கடிநிலைஅதிகாரங்கள்:

இந்தியாவில் நெருக்கடி நிலை பிரகடனத்தின் போது மத்திய அரசாங்கம் மிகவும் வலிமையாக இருப்பதுடன் மாநில அரசுகள் மத்திய அரசின் முழுக்கட்டுப்பாட்டின் கீழ் சென்றுவிடும். நெருக்கடிநிலை காலத்தில் கூட்டாட்சி நடை முறையானது அரசமைப்புச் சட்டதிருத்தம் செய்யப்படாமலேயே ஒற்றையாட்சி நிலைக்கு சென்றுவிடும் இவ்வகையான மாற்றம் எந்தவொரு கூட்டாட்சி அமைப்பிலும் கிடையாது.

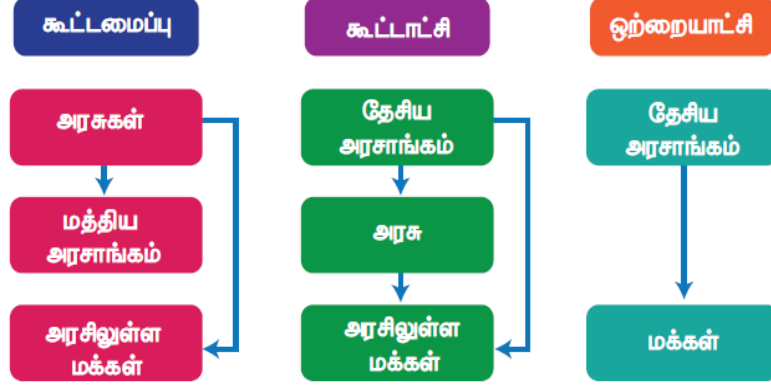
ஒற்றைக் குடியரிமை:

இந்தியா ஒற்றைக் குடியரிமை என்னும் முறையினை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. நம் நாட்டில் இந்தியக் குடியரிமை மட்டுமே உள்ளது. மாநிலங்களுக்கு தனி குடியரிமை கிடையாது.

நம்நாட்டில் எந்த மாநிலத்திலும் பிறந்த அல்லது வசிக்கின்ற அனைத்து குடிமக்களும், மாநில வேறபாடின்றி நாடு முழுவதும் ஒரேமாதிரியான உரிமைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அமெரிக்கா, சுவிட்சர்லாந்துமற்றும் ஆஸ்திரேலியா போன்ற கூட்டாட்சி அரசுகளில் குடிமக்கள் “இரட்டைக் குடியரிமை” பெற்றுள்ளனர். அதாவது தேசியக் குடியரிமைமற்றும் மாநிலக் குடியரிமை ஆகியவையாகும்.

ஒருங்கிணைந்தஒரேநீதித்துறை:

இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்களும் உச்சநீதி மன்றத்திலிருந்து கீழமை நீதிமன்றங்கள் வரைபடிநிலைஅமைப்பின் அடிப்படையில் உள்ளது. இந்திய நீதிமன்றங்களுக்கு நேரடி மற்றும் மேல்முறையீட்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன.

இந்திய அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி இயல்புகள்: இரட்டை அரசாங்கம்

இந்திய அரசமைப்பின்படி மத்திய அளவில் ஒன்றியமும் அதன் பரப்பளவிற்குள் மாநில அரசாங்கங்கள் என இரண்டு வகையான அரசாங்கங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு அரசாங்கங்களும் அரசமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ளவாறு தனக்கென தனிப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டு செயல்படுகின்றன.

எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு:

இந்திய அரசமைப்பு எழுதப்பட்ட விதிகளைக் கொண்டிருப்பதால் நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் திருத்தங்கள் கொண்டு வருவது கடினமாகும்.

அதிகாரப் பங்கீடு:

இந்திய அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணைப்படி மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளிடம் மத்தியப்பட்டியல், மாநிலப்பட்டியல் மற்றும் பொதுப் பட்டியல் என்ற அடிப்படையில் அதிகாரம் பங்கிட்டு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசமைப்பின் மேலானதன்மை:

இந்தியாவில் அரசமைப்புச் சட்டமே நாட்டின் மிகவும் உயர்ந்த சட்டமாகும். மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசமைப்பு சட்டத்திற்கு உட்பட்டு இருத்தல் வேண்டும்.

நெகிழா அரசமைப்பு:

ஒவ்வொரு அவையிலும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை என்ற நடைமுறையின் மூலமே அரசமைப்புச் சட்டத்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். மேலும் ஆளும் கட்சியினரால் மிக எளிதாக அரசமைப்பு சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவர இயலாது.

சுதந்திரமானநீதித்துறை:

இந்தியாவில் நீதிமன்றமானது சட்டமன்றம் மற்றும் செயலாட்சித் துறையின் தலையீடு இல்லாமல் செயல்படும் வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் தேசியமற்றும் மாநில அளவிலான அதிகார எல்லைகளின் படி அவை நேரடி, லே முறையீட்டுமற்றும் நீதிப்புனராய்வு பணிகளை மேற்கொள்கிறது.

ஈரவைச் சட்டமன்றம் முறை(Bicameralism):

இந்தியநாடாளுமன்றமானதுமேலவைமற்றும் கீழவைஎன இரண்டுஅவைகள் கொண்டதாகும். மேலும் கீழவைநிதிதொடர்பானசட்டமியற்றலைமேற்கொள்ளும் அதிகாரம் கொண்டதாகும்.

கூட்டாட்சிமுறைஅரசாங்கத்தின் நிறைகள்:

- உள்ளாட்சியினுடைய தன்னாட்சி மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றிற்கு இடையே சமரசத்தினை ஏற்படுத்துகிறது.
- மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரம் பகிரப்படுவதால் நிர்வாகத் திறன் மேம்படுகிறது.
- அளவில் மிகப்பெரியநாடுகள் உருவாவதற்கு வாய்ப்புகள் உருவாகின்றது.
- அதிகாரங்கள் பங்கீடு செய்யப்படுவதால் மத்திய அரசாங்கம் ஏதெச்சதிகாரத்துடன் செயல்படுவதைக் கட்டுப்படுத்த இயலும்.
- மிகப்பெரிய நாடுகளுக்கு கூட்டாட்சி அரசாங்கம் மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.
- பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு இது மிகவும் நன்மையாகும்.

கூட்டாட்சிமுறைஅரசாங்கத்தின் குறைகள்

- ஒற்றையாட்சிஅரசாங்கத்தோடுஒப்பிடும்போது கூட்டாட்சிஅரசாங்கங்கள் வலிமையற்றவைஆகும்.
- கூட்டாட்சிஅரசாங்கங்கள் அதிகசெலவினங்களைகொண்டதாகும்.
- பிரிவினைவாதமனப்போக்குஉருவாகபொதுவானவாய்ப்புகள் உள்ளன.
- நிர்வாகத்தில் ஒருமுகத் தன்மையைகொண்டுவர இயலாது.
- தேசியஒருமைப்பாட்டிற்கு இது ஒருஅச்சுறுத்தலாகும்.
- மத்தியமாநிலஅரசுகளுக்கிடையேயானஅதிகாரப் பங்கீடுபிரச்சனைகளைஏற்படுத்தும்.
- இரட்டைக் குடியரிமை
- மாறிவரும் சூழல்களுக்கேற்ப நெகிழாஅரசமைப்பினைஎளிதாகத் திருத்துவது இயலாததாகும்.
- சிலசமயங்களில் மாநிலஅரசாங்கங்கள் அயலுறவுக் கொள்கையில் தடையைஏற்படுத்துகின்றன.

கூட்டாட்சிமற்றும் ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்திற்கிடையேயான வேறுபாடுகள்:

வ.எண்	ஒற்றையாட்சி	கூட்டாட்சி
1.	ஒரு அடுக்கு அரசாங்கம் மற்றும் துணை அலகுகள்	இரண்டு அடுக்கு அரசாங்கம்
2.	பெரும்பாலும் ஒற்றை குடியரிமை	இரட்டைக் குடியரிமை
3.	துணை அலகுகள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட இயலாது	கூட்டாட்சி அலகுகள் மத்திய அரசுக்கு உட்பட்டு செயல்பட வேண்டும்
4.	அதிகாரப் பகிர்வு என்பது கிடையாது	அதிகாரப் பகிர்வு என்பது இருக்கும்
5.	அதிகாரக் குவிப்பு	அதிகாரப் பரவலாக்கம்

வ.எண்	நாடு	நாடாளுமன்றம்
1.	இஸ்ரேல்	நெசெட்
2.	ஜெர்மனி	பன்ட்ஸ்டாக்
3.	ஐப்பான்	டயட்
4.	நார்வே	ஸ்டோர்டிங்
5.	நேபாளம்	ராஷ்டிரியப்ஞ்சாயத்து
6.	பாகிஸ்தான்	தேசிய சபை
7.	ரஷ்யா	டூமா
8.	அமெரிக்கா	காங்கிரஸ்
9.	தென் ஆப்பிரிக்கா	நாடாளுமன்றம்
10.	சுவிட்சர்லாந்து	கூட்டாட்சி சபை

தொகுப்பு:

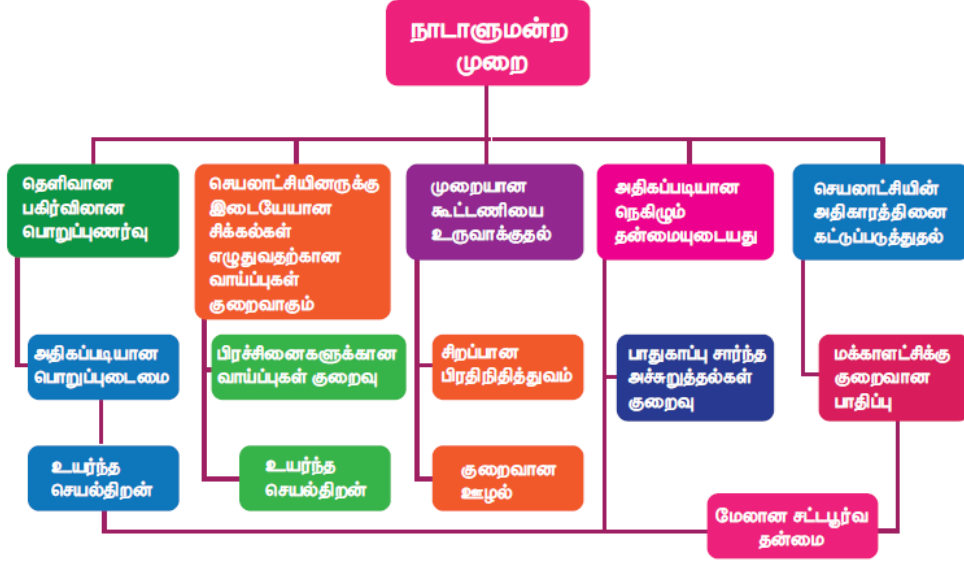
வ.எண்	வகையினம்	வகைகள்	நாடுகள்
1.	அரசாங்கத்தின் முறைகள்	குடியரசுதலைவர் முறை அரசாங்கம் நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் நேரடிமக்களாட்சி மறைமுகமக்களாட்சி முடியாட்சி சர்வாதிகாரம்	அமெரிக்கா இங்கிலாந்து சுவிட்சர்லாந்து இந்தியா முழுமையான முடியாட்சி-ப.ரைன் அரசமைப்பிலான முடியாட்சி-ஐப்பான் ஹிட்லரின் ஜெர்மனி, முசோலியின் இத்தாலி
2.	மதத்தின் பங்கு	மதச்சார்பின்மை சமயஆட்சி	இந்தியா பாகிஸ்தான், ஈரான், வாடிக

			ண், நேபாளம்
3.	நிலப்பரப்புசார்ந்தஅதிகாரப் பங்கீடு	ஓரவைசட்டமன்றம் ஈரவைசட்டமன்றம்	சீனா இங்கிலாந்து,அமெரிக்கா
4.	செயலாட்சியின் வகைகள்	ஒற்றைசெயலாட்சிமா திரி பன்மைசெயலாட்சிமா திரி	அமெரிக்கா பிரான்சு
5.	நீதித்துறையின் வகைகள்	சுதந்திரமானது அர்ப்பணிப்பு உறுதியுடையது	அனைத்துமக்களாட்சிநாடு கள் முன்னாள் சோவியத் ரஷ்ய குடியரசு
6.	அரசமைப்பின் தன்மை	நெகிழாததுமற்றும் எழுதப்பட்டது நெகிழும் தன்மையுடையதுமற் றும் எழுதப்படாதது	அமெரிக்கா இங்கிலாந்து
7.	அரசின் தன்மை (நோக்கம்,லட்சியம் மற்றும் கொள்கைகள் அடிப்படையிலானது)	முதலாளித்துவம் பொதுவுடைமை சமதர்மம்	அமெரிக்கா கியூபா,சீனா,வடகொரியா ரஷ்யா

நாடாளுமன்றமுறைஅரசாங்கம்:

தற்கால மக்களாட்சி அடிப்படையிலான அரசாங்கங்கள் நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் மற்றும் குடியரசுத்தலைவர் முறை அரசாங்கம் என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த வகைப்படானது அரசாங்கத்தின் சட்டமியற்றும் அமைப்பிற்கும், செயலாட்சிக்கும் இடையேயான உறவுகளின் தன்மையில் அடிப்படையிலானதாகும். நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தில் செயலாட்சியானது தனது கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாட்டிற்காக, நாடாளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பானதாகும். மாறாககுடியரசுத் தலைவர் முறை அரசாங்கத்தில், செயலாட்சியானது சட்டமன்றத்திற்கு தங்களது கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாட்டிற்காக பதில் சொல்ல அவசியம் கிடையாது. மேலும் செயலாட்சியானது அரசமைப்பின் அடிப்படையில் சட்டமன்றத்திடம் இருந்து சுதந்திரமாக இயங்குகிறது.

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் என்பது அமைச்சரவை முறை அரசாங்கம் என்றும், கடமைப்பாடுடைய அரசாங்கம் அல்லதுவெஸ்ட் மினிஸ்டர் (West Minister) அரசாங்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்து, ஜப்பான், கனடா மற்றும் இந்தியா ஆகியநாடுகள் நாடாளுமன்றமுறை அரசாங்கத்தைப் பின்பற்றுகின்றன.

ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தை அமைச்சர் குழு முறை என்று அழைக்கிறார். ஏனெனில் அமைச்சரவை என்பது நாடாளுமன்ற அரசாங்க முறையினுடைய அதகாரத்தின் மையக்கருவாக விளங்குகிறது. நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் என்பது கடமைப்பாடுடைய அரசாங்கமாகும். இதில் அமைச்சரவை என்பது உண்மையான செயலாட்சியாகும். மேலும் இது நாடாளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பானதாக இருப்பதுடன் அதன் நம்பிக்கையை பெற்றவரையிலும் பதவியில் நீடிக்கிறது. இங்கிலாந்தில் தான் நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் தோன்றியது. இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றத்தின் அமைவிடம் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் (West minister)ஆகும். எனவே நாடாளுமன்றமுறை அசராங்கம் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் (West Minister)முறைஅரசாங்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்தின் பிரதமமந்திரி மற்ற அமைச்சர்களை ஒப்பிடுகையில் அதிக அதிகாரம் கொண்டவர். இவர் தனது அமைச்சரவையில் சம்மானவர்களில் முதன்மையானவராக(Primus inter pares) கருதப்படுகிறார். தற்போதைய காலகட்டத்தில் பிரதமமந்திரியின் அதிகாரங்கள் அதிகரித்துள்ளது. பிரிட்டனின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத்தில் தற்போதைய பிரதமமந்திரி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்.

நாடாளுமன்றமுறைஅரசாங்கத்தின் இயல்புகள்:
பெயரளவுசெயலாட்சிமற்றும் உண்மையானசெயலாட்சி:

குடியரசுத் தலைவர் பெயரளவுஅதிகாரம் கொண்ட செயலாட்சியாவார் (de-jure executive (or) titular executive). மாறாகபிரதமமந்திரிஉண்மையானஅதிகாரம் கொண்டசெயலாட்சியாகவிளங்குகிறார் இவ்வகையில் குடியரசுத் தலைவர் நாட்டின் தலைவர் என்றும் பிரதமமந்திரிஅரசாங்கத்தின் தலைவர் என்றும் கருதப்படுகிறார்.

பெரும்பான்மைபெற்ற அரசியல் கட்சியின் ஆட்சி:

நாடாளுமன்றத்தின் கீழ்வையில் பெரும்பான்மைப் பெற்ற கட்சியே ஆட்சி அமைக்கின்றது. அக்கட்சியின் தலைவர் குடியரசுத் தலைவரால் பிரதமமந்திரியாக நியமிக்கப்படுகிறார். பிற அமைச்சர்கள் பிரதமமந்திரியின் ஆலோசனையின் பேரில் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். எந்த ஒரு கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத நிலையில் கட்சிகளின் கூட்டணியை குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமைக்க அழைப்புவிடுப்பார்.

கூட்டுப் பொறுப்புணர்வு:

அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்றத்திற்கு கூட்டுப் பொறுப்பாகும் கடமைப்பட்டவர்கள். இதுவே நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் அடிப்படைகோட்பாடாகும்.

இரட்டை உறுப்பினராதல்:

அமைச்சர்கள் ஒரே நேரத்தில் நாடாளு மன்றத்திலும் செயலாட்சிப் பிரிவிலும் உறுப்பினர்களாக இருப்பர்.

பிரதமமந்திரியின் தலைமை:

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் பிரதமமந்திரியே தலைமை பொறுப்பு வகிக்கிறார். அவரே அமைச்சரவை குழு, நாடாளுமன்றம் மற்றும் ஆட்சியிலுள்ள கட்சியின் தலைவர் ஆவார். இவ்வகையில் பிரதமமந்திரி அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளில் குறிப்பிடத் தகுந்த மிக முக்கிய பங்குவகிக்கிறார்.

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் நிறைகள் சட்டமன்றம் மற்றும் செயலாட்சி இடையேயான நல்லிணக்கம்

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் மிகப்பெரிய நன்மையாதெனில் அது அரசாங்கத்தின் அங்கங்களான சட்டமன்றம் மற்றும் செயலாட்சிக்கு இடையே நல்லிணக்கமான உறவுகள் மற்றும் கூட்டுறவினை ஏற்படுத்துகிறது. செயலாட்சி பிரிவு உறுப்பினர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் இருப்பதால் அவர்களுக்கிடையே சிக்கல்கள் எழுவதற்கான சாத்தியம் குறைவாகிறது. எனவே அவர்கள் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகமாகும்.

கடமைப்பாடுடைய அரசாங்கம்:

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கம் ஒரு கடமைப்பாடுடைய அரசாங்கம் உருவாவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. அமைச்சர்கள் அவர்களுடைய அனைத்து செயல்களுக்கும் நாடாளுமன்றத்திற்கு கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவர். நாடாளுமன்றமானது கேள்வி நேரம், விவாதங்கள், ஒத்திவைப்பு தீர்மானம் மற்றும் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் போன்ற கருவிகள் மூலம் அமைச்சர்கள் மீது கட்டுப்பாடுகள் செலுத்துகின்றது.

எதேச்சாதிகாரத்தைதடைசெய்தல்:

அதிகாரங்கள் ஒரு தனிநபரிடம் இல்லாமல் அமைச்சரவை என்ற ஒருகுழுவிடம் உள்ளதால் தனிநபர் தன்னிச்சையாக செயல்படும் வாய்ப்புகள் குறைவாகும். இதன் மூலம் அமைச்சர்கள் சர்வாதிகாரியாக செயல்பட இயலாது. மேலும் அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்றத்திற்கு பதில் சொல்லகடமைப்பட்டவர்களாக இருப்பதுடன் அவர்களை நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தின் மூலம் நீக்கம் செய்வதற்கும் வாய்ப்புகள் உண்டு.

பரவலான பிரதிநிதித்துவம்:

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் அனைத்து வகுப்பினர் மற்றும் அனைத்து பகுதியினர் என அனைவருக்கும் பரந்துபட்ட பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கவாய்ப்புள்ளது. ஏனெனில் பிரதமந்திரி இக்காரணிகளை தனது அமைச்சரவையை முடிவுசெய்யும் போது கருத்தில் கொள்வார்.

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்தின் குறைகள்:

நிலைத்தன்மையற்ற அரசாங்கம்:

நாடாளுமன்ற முறையானது நிலைத்தன்மை உடைய அரசாங்கத்தைத் தராது. அரசாங்கம் தன்னுடைய பத விகாலத்தை நிறைவு செய்வதற்கான எந்த ஒரு உத்திரவாதமும் கிடையாது. அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே பதவியை தொடர இயலும். ஒரு நம்பிக்கையில்லா தீர்மானமோ, கட்சிதாவலோ அல்லது நிலைத்தன்மையற்ற கூட்டாட்சி அரசாங்கமோ எந்நேரத்திலும் அரசாங்கத்தின் நிலைத்தன்மையை பாதிக்கும் வாய்ப்புகள் உள்ளன.

கொள்கைகளில் தொடர்ச்சி இல்லாமை:

நீண்டகால கொள்கைகளையோ, திட்டங்களையோ நாடாளுமன்றமுறை அரசாங்கத்தின் மூலம் உருவாக்கி செயல்படுத்துவது கடினமாகும். இதற்கு காரணம் அரசாங்கத்தின் நிலைத்தன்மையற்ற பதவிக் காலமே ஆகும். ஆளுங்கட்சி மாறும் நிலையில் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் மாறுவது சாதாரணமாக நடக்கக்கூடியதாகும்.

அமைச்சரவையின் சர்வாதிகாரம்:

ஆளுங்கட்சி நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு உறுதியான பெரும்பான்மை பெறும் நிலையில் அமைச்சரவையானது எல்லையற்ற அதிகாரம் பெற்று ஒரு சர்வாதிகாரதன்மையுடன் செயல்படவாய்ப்புகள் உண்டு.

ஹரால்டு J. லாஸ்கி(Harold J. Laski) கூற்றுப்படி நாடாளுமன்றமுறை அரசாங்கம் செயலாட்சி பிரிவிற்கு சர்வவல்லமையுடன் செயல்படுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது.

ராம்சேமுர் (Ramsay muir) முன்னாள் பிரிட்டிஷ் பிரதமமந்திரி இதனை அமைச்சர் குழுவின் சர்வாதிகாரம் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார்.

அதிகாரபிரிவினைக்கு எதிராக இருத்தல்:

நாடாளுமன்றமுறை அரசாங்கத்தில் செயலாட்சியும், சட்டமன்றமும் ஒருங்கிணைந்து உள்ளது. அமைச்சரவையானது சட்டமன்றம் மற்றும் செயலாட்சி பிரிவிற்கு தலைமை ஏற்கிறது. இக்காரணத்தால் நாடாளுமன்றமுறை அரசாங்கம் அதிகார பிரிவினை அடிப்படையிலான கோட்பாட்டிற்கு எதிராக செயல்படுகிறது என்றே கூறலாம்.

ராஜ் ராமசந்திரன்:

இந்த விவாதம் நடைமுறைக்குப் பொருந்தாதது. இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளின் படி, நாம் அதன் தன்மையை மாற்றவே முடியாது என்பதால், இப்போதுள்ள நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி முறையைக் கைவிட்டு, அதிபர் ஆட்சிக்கு மாறமுடியாது, 1973-ல் உச்சநீதி மன்றத்தில் நடந்த வழக்கில், எந்தவிதத் தயக்கமும் இன்றி இந்திய அரசியல் வர்க்கமும் இதை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதால், அதிபர் ஆட்சிமுறைபற்றி மீண்டும் மீண்டும் பேசுவதில் பொருள் இல்லை. நெருக்கடிநிலை அமலில் இருந்த காலத்தில், இந்திராகாந்தி தலைமையிலான அரசு, அதிபர் ஆட்சிமுறையைக் கொண்டுவர முயற்சித்துக் கைவிட்டது.

இங்கிலாந்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் நாடாளுமன்ற மக்களாட்சிமுறை (வெஸ்ட்மினிஸ்டர் மாடல்), அமெரிக்க அதிபர் பதவி ஆட்சிமுறை என்ற இரண்டையும் முன் வைத்து, இந்தியாவுக்கு இதில் ஏற்றது எது என்று தேர்வுசெய்யும் வாய்ப்பை அரசியல் சட்டத்தை வகுப்பதற்கான சபையின் தலைவர் அம்பேத்கர் ஒருவாய்ப்பை அளித்தார். இரு அமைப்புகளின் சாதக, பாதகங்களையும் உறுப்பினர்கள் நன்குபுரிந்து கொள்ளப் பட்டியலும் இட்டார். விரிவான விவாதத்துக்குப் பிறகே, நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி முறையை அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான நிர்ணய சபை தேர்ந்தெடுத்தது. இதை இப்போது மாற்றுவது அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படைத் தன்மையையே மாற்றுவதாகிவிடும். அதேவேளையில், அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படைத் தன்மையை மாற்றக் கூடாது என்ற கருத்து எனக்கு உடன்பாடானது அல்லது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன் என்றார்.

அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல் பற்றிய கவலைகள்:

அதிபர் ஆட்சிமுறையில் நாட்டின் நிர்வாக அதிகாரம் அனைத்தும் ஒரு தனிநபரின் கையில் குவிகிறது. நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி மத்திய அமைச்சரவையின் “பிற அமைச்சர்களுக்குச் சமமான முதலாமவர்” என்ற

அந்தஸ்து மட்டும் தான் பிரதமருக்கு, ஒரேயொருவரின் அதிகாரத்துக்கு முன் அனைவரும் மண்டியிடுவது என்ற அதிபர் ஆட்சிமுறை மக்களாட்சிக்கு ஆபத்தானது. ஒரேயொருவரிடம் எல்லா அதிகாரங்களும் குவிந்துவிடாமல் நாம் எச்சரிக்கையாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதிபர் ஆட்சிமுறையை ஆதரிப்பவர்கள், அதிபர் தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்திவிடாமல் தடுக்கப் போதியகண்காணிப்பு ஏற்பாடுகளும், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் சட்டபூர்வமாகச் செய்துகொள்ளப் படலாம் என்கின்றனர். அதிகாரம் மிகுந்த அதிபராக இருந்தாலும், அதிகாரமுள்ள நாடாளுமன்றத்தால் அவரைத் தடுத்து நிறுத்திவிடமுடியும் என்கின்றனர். அதிபர் பதவியில் இருப்பவருடைய கட்சியே நாடாளுமன்றத்திலும் பெரும்பான்மைவலுவுடன் இருந்தால் மக்கள் செல்வாக்குள்ள அதிபர் அல்லது அதிகாரத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அடக்கிஒடுக்கும் அதிபர், நாடாளுமன்றம் தனக்குஎதிராகச் செயல்படாமல் தடுக்கமுடியும். அதிபருடைய கட்சிக்கு எதிரான கட்சி நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை வலுவுடன் இருந்து, அதிபருக்குக் கடிவாளம் போடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டால், முக்கியமான பிரச்சினைகளில் முட்டுக்கட்டை நிலைதான் நிலவும். ஏனென்றால், நாடாளுமன்ற நியதிப்படி, அதிபரும் நாடாளுமன்றமும் அவரவர் நிலையில் சட்டப்படியான அங்கீகாரம் பெற்ற அமைப்புகள்.

பன்முகத்தன்மை கொண்ட இந்தியாபோன்ற நாட்டில், கருத்தொற்றுமை இல்லாமல் முக்கிய முடிவுகளை எடுக்கமுடியாது. “வெற்றியாளருக்கே எல்லா பரிசுகளும்” என்ற கோட்பாட்டின் படி, ஆட்சிமுறையே அதிபருக்கு அதிகாரம் வழங்கிவிட்டால் பல்வேறு சமூகங்களின் நலனை, விருப்பத்தை ஒரு தனிநபர் புறக்கணித்து முடிவெடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது.

அரசுகள் எப்படி?

அதிபர் ஆட்சிமுறைக்கு மாறினால், திறமை உள்ளவர்களை அமைச்சர்களாக நியமித்துக் கொள்ளலாம் என்றுவா தாடப்படுகிறது. நாடாளுமன்ற முறையிலும் அதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. சிந்தாமணி தேஷ்முக், டி. ஏ. பை, மன்மோகன் சிங், எம். ஜி. கே. மேனன், ராஜா ராமண்ணா போன்ற திறமைசாலிகள் மாநிலங்களவை மூலம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக்கப்பட்டனர். தங்களுடைய திறமையை நாட்டுக்கு அர்ப்பணித்த அவர்கள், நாடாளுமன்றத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவும், இருந்தார்கள். அதிபர் ஆட்சிமுறையில், ஒருவரை அமைச்சராக நியமித்தாலும் அவர் தன்னை நியமித்தவருக்குமட்டும் தான் பதில் சொல்ல அல்லது விசுவாசம் காட்ட கடமைப்பட்டவராக இருப்பார்.

அதிபர் ஆட்சிமுறையை ஆதரிப்பவர்கள் மத்திய அரசை மட்டுமேமனதில் கொண்டு பேசுகின்றனர். மாநிலங்களுக்கு என்னமாதிரியான அரசைக் கொண்டு வருவது? மத்தியில் அதிபர் ஆட்சி என்றால், மாநிலங்களில் ஆளுநரின் (கவர்னர்) ஆட்சி என்பது தர்க்கரீதியாக ஏற்கும் படியாகிவிடும். அதற்கும் நாம் தயாராக இருக்கிறோமா?

மக்களாட்சிசெயல்படுவதை உறுதிசெய்வதற்குச் சிறந்த வழி குடியரசுத் தலைவர் முறைக்குமாறுவதாகும்.

நம்முடைய நாடாளுமன்ற முறையை, இங்கிலாந்துநாட்டினர் போன்ற விபரீத சிந்தனையாளர்களால் மட்டும் தான் உருவாக்க முடியும். வாக்குச்சீட்டு மூலம் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் மூலம் “நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்தும் முறையை அவர்கள் தான் கொண்டுவந்தனர். சட்டம் இயற்றுவதற்கு உரியதகுதிகள் இல்லாத, ஆனால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால் நிர்வாக அதிகாரத்தையும் மேற்கொள்வதற்கான உரிமை படைத்தவர்கள் ஆட்சி அதிகாரத்துக்கு வருகின்றனர். அதிகாரப் பகிர்வு தெளிவாகச் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்றபிறகு, சட்டமியற்றும் அமைப்புக்க நிர்வாகத்துறை சார்ந்துபதில் செல்லும் பொறுப்புகள் எதுவும் இல்லை. நாடாளுமன்ற நிர்வாகமுறையில் சட்டமியற்றும் நாடாளுமன்றமும், அதிகாரம் செலுத்தும் ஆட்சியாளர்கள் அமைப்பும் தெளிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. நாடாளுமன்றமும் நிர்வாகமும் கூட்டாகச் சிந்தித்து சட்டங்களை இயற்றும் நிலைகாணப்படுகிறது.

தொடர்ந்து 25 ஆண்டுகளாக அதாவது 2014 வரையில் மத்தியில் கூட்டணி அரசுகள் ஆட்சி செய்துவந்துள்ளன. அவைஅரசின் கொள்கை மற்றும் நிர்வாக ஆகியவற்றை விட அரசியல் விவகாரங்களில் தான் அதிகம் கவனம் செலுத்தின. சிறிய கட்சிகூட ஆதரவைவிலக்கிக் கொண்டுவிட்டால் ஆட்சி கவிழ்ந்து விடும் என்பதால், எல்லாக் கட்சிகளின் இழுப்புக்கும் ஏற்ப வளைந்து கொடுக்க வேசரியாக இருந்தது. நாடாளுமுன்ற முறையானது எந்தத் தனிநபர் உங்களுக்குத் தேவை என்று பார்த்துவாக்களிக்கும் வாய்ப்பைத் தந்ததே தவிர, எந்தக் கட்சி அல்லது எந்தக் கொள்கைகள் உங்களுக்குத் தேவை என்று தேர்வு செய்ய இடம் தரவே இல்லை.

அமைப்பின் தோல்விகள்:

இந்தியாவுக்குள்ள பல்வேறு சவால்களுக்குத் திட்டவட்டமான செயல்களை அனுமதிக்கும் அரசியல் ஏற்பாடுகள் தான் தேவை. ஆனால், முடிவெடுக்க முடியாத நிலையும், தீர்வுகாணமுடியாமல் தத்தளிக்கும் நிலையும் தான் கண்ணில் படுகின்றன. எப்படியாவது தொடர்ந்து பதவியில் நீடிக்க வேண்டும் என்பது தான், பெரும்பாலான அரசியல் தலைவர்களின் உத்தியாகத் தெரிகிறது. ஊராட்சித் தலைவர்கள், மாநகரத் தந்தைகள், முதலமைச்சர்கள் (அல்லது ஆளுநர்கள்), தேசியத் தலைவரான குடியரசுத் தலைவர் என்று அனைவருமே குறிப்பிட்ட ஆண்டுகாலப் பதவிகளுக்கு நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் இந்தியா எதிர் கொண்டுள்ள பொருளாதார, சமூகசவால்களை எதிர்கொள்ள உதவியாக இருக்கும். நாடாளுமன்றத்தின் விருப்புவெறுப்புகளுக்கு ஏற்பத்தான் செயல்பட முடியும் என்பது திட்டவட்டமான முடிவுகளை எடுக்க அனுமதிக்காது. மத்திய அமைச்சரவைப் பதவிகள் என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்குமட்டும் தான் என்றில்லாமல், திறமைசாலிகள் அனைவருக்கும் பதவிகள் என்றநிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் மக்களவைக்கு இப்போதுள்ள ஐந்தாண்டுபதவிக் காலம் என்பதைப் போல, அது முடிந்ததும் மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றுவதில் அதிபர் என்னசெய்தார். முதலமைச்சர் என்னசெய்தார் என்று எடை போட முடியும். இப்போதைய கவனம் எல்லாம் அரசுகவிழ்ந்து விடாமல் முழுப் பதவிக் காலமும் ஆட்சியில் இருக்கவேண்டும் என்பதாக இருக்கிறது.

நேரடிபொறுப்புணர்வு:

சட்டமியற்றும் அதிகாரம் உள்ள அதிபர் பதவியை ஏற்படுத்தினால், அவர் சர்வாதிகார ஆகிவிடுவார் என்ற அச்சம் தேவையற்றது. அதிபரைப் போலவே மாநிலங்களின் தலைமைப் பொறுப்புக்கு (முதலமைச்சர்கள் அல்லது ஆளுநர்கள்) தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறவர்களும் நேரடியாக மக்களுடைய ஆதரவின் பேரில்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படப் போகிறார்கள். அதிபர் எல்லையை மீறிவிடாமல் அவர்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள். சர்வாதிகாரி என்பவர் அரசின் அமைப்பு முறைகாரணாக உருவாவதில்லை.

தன்னுடைய வரவு-செலவு அறிக்கைக்கு ஒப்புதல் பெற அல்லது குறிப்பிட்ட மசோதாக்களுக்கு ஆதரவு பெற நாடாளுமன்றத்துடன் அதிபர் இணைந்து செயலாற்றியாக வேண்டும். இந்திய அரசியலில் பலநூறு கட்சிகள் இருப்பதால், அமெரிக்காவில் உள்ளதைப் போல இருகட்சி ஆட்சிமுறை இப்போதைக்குச் சாத்தியமில்லை. இந்திய அதிபர், தான் எடுத்துக் கொள்ளும் பிரச்சினைகளுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு கட்சிகளுடன் உடன்பாடுகண்டு கூட்டணியை அமைக்க முடியும். அதிபர் பதவி என்றாலே, எதிர்ப்பாளர்களைக் கீழேபோட்டு மிதித்து நசுக்கிவிட்டுத் தன்னுடைய கொள்கையைத் தான் அமல்படுத்துவார் என்ற அச்சத்துக்கு முற்றிலும் மாறான தார்த்தம் இது.

இந்தியாவை அதிபராக ஆட்சி செய்ய விரும்பும் எந்த அரசியல்வாதியும் தன்னுடைய மாநிலம் சார்ந்தவர்களையும் தாண்டி, மற்றவர்களுடைய ஆதரவையும் பெற்றாக வேண்டும். எனவே, வெவ்வேறு குழுக்கள், சிறுபான்மையினர் ஆகியோரை அரவணைத்துச் செல்பவராக இருக்க வேண்டும். நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அதிபர், தன்னுடைய தோல்விக்கு அல்லது செயல்படாத தன்மைக்குத் தோழமைக் கட்சி எதையும் பலிகடா வாக்க முடியாது என்பதால் மக்களுக்குப் பலன் அளிக்கிற செயல்களை ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் செய்து முடித்தாக வேண்டும். நாட்டின் நிர்வாகத்துக்கு அவர் நேரடியாகவும் தனிப்பட்ட முறையிலும் பொறுப்பேற்றாக வேண்டும்.

இந்தியா ஒரு நாடாகத் தொடர்ந்து நீடிக்க மக்களாட்சி மிகமிக அவசியம். அதை நாம் சரியாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் என்பதில் பெருமை கொள்வோம். ஆனால், நம்முடைய மக்களாட்சி நமக்களித்துள்ள அரசியல் குறித்து மிகச் சிலர்தான் பெருமைப்பட முடியும். உலக மக்களில் ஆறில் ஒரு பகுதிவாழும் மக்களின் தேவைகள், அவர்களுக்கு முன்னாலிருக்கும் சவால்கள் ஆகியவற்றை மனத்தில் கொண்டு அவற்றைப் பூர்த்தி செய்யும் அரசாக இருக்க வேண்டும். மக்களாட்சி நன்கு செயல்பட அதிபர் ஆட்சிமுறைக்கு மாறுவதான் இருப்பதிலேயே சிறந்த வழி. இது மாறுவதற்கான நேரம்.

நிர்வாக அமைப்பை மாற்றுவதைவிட, தேர்தல் நடைமுறையைச் சீர்திருத்துங்கள்!

இந்த விவாதத்துக் கென்று தனியே ஒரு வாழ்க்கைச் சுழல் இருக்கிறது. அறுதிப் பெரும்பான்மைக்கும் மேல் பெற்று, ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வரும் போதெல்லாம் இப்படியொரு விவாதம் கிளம்புகிறது. ஜவாஹர்லால் நேருகாலம் தொடங்கி, இந்திராகாந்தி காலம் வரை தொடர்ந்து இப்போதும் நீடிக்கிறது. இந்த விவாதம் இரண்டு அம்சங்களைச் சுற்றி மையம் கொள்கிறது. முதலாவது, இது விரும்பத்தக்கதா? இரண்டாவது, இது சாத்தியமானதா?

இரண்டாவதை முதலாவதாகப் பரிசீலித்தால், உச்சநீதிமன்றம் தனதுமனதை மாற்றிக் கொண்டால் தான் இது சாத்தியம் என்பது விளங்கும். ஆட்சி முறையை மாற்றக் கொண்டுவரும் எந்தத் திருத்தமும், அதன் அடித்தளக் கட்டமைப்பை மாற்றக் கூடாது என்று கேசவானந்த பாரதி வழக்கு காலத்திலிருந்து வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. எனவே, உச்சநீதிமன்றம் இந்தவிஷயத்தில் வேறு கண்ணோட்டத்துடன் அணுகத் தயாரானால் தான் இப்படிஆட்சி முறையை மாற்றுவது சாத்தியம்.

பல்வேறுமாதிரிகள்:

அதிபர் ஆட்சிமுறை விரும்பத்தக்கது என்றுமுடிவு செய்தால், எந்த நாட்டிலிருக்கும் அதிபர் முறையை நாம் கொண்டுவரப் போகிறோம்? அமெரிக்க அதிபர் தேர்தல் முறைக்கும், இங்கிலாந்தில் வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாணிநாடாளுமன்ற மக்களாட்சிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் என்ன? அமெரிக்க நடைமுறையில் அதிபர் தனக்கான அதிகாரிகளை நியமித்துக் கொள்கிறார். அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட ஆண்டு பதவிக்காலம் தான். அவர்களுடைய நியமனங்கள் செனட் சபையால் (மேலவை) உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். கியூபாபோன்றதென் அமெரிக்கநாடுகளில் அதிபருக்கு அவருடையஆயுட்காலம் வரையிலும் பதவி தரப்படுகிறது. இப்படி எராளமான மாதிரிகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் சாதகங்களும் பாதகங்களும் வேண்டும் என்றுகேட்பவர்கள் இதில் எதைக் கேட்கிறார்கள்?

நம்முடைய மாநிலங்களவையை அமெரிக்க நாடாளுமன்றத்தின் செனட் மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி அரசியல் சட்டங்கள் உள்ளன. அவற்றைஅம்மாகாணங்களால் மாற்றிக்கொள்ள முடியும். அங்கே .:பெரல் (மத்திய) அரசுக்கும் மாநிலஅரசுகளுக்கும் உள்ள உறவு அசாதாரணமானது. அந்த நீதிமன்றங்களின் நிலையும் நீதிபதிகளைநியமிக்கும் விதமும் அப்படியே. இவற்றையெல்லாம், அதிபர் ஆட்சி முறை வேண்டும் என்பவர்கள் சிந்தித்திருப்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை. நாம் கேட்கும் அதிபர் ஆட்சி முறையில் அதிபருடைய பதவிக்காலம் எவ்வளவு? அவர் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உரிமை பெற்றவரா? அப்படியென்றால், எத்தனைமுறை அவர் அப்பதவியை வகிக்க முடியும்? மாற்றங்களை யார் தீர்மானிப்பது? நாடாளுமன்றமா? இவையெல்லா வற்றுக்கும் இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் கட்டமைப்பையே பெருமளவுக்கு மாற்ற வேண்டியிருக்கும். அரசியல் சட்டத்தின் கட்டுமைப்பு குறித்து உச்சநீதிமன்றம் தன்னுடைய நிலையை ஏற்கெனவே தெரிவித்துவிட்டது.

ஒரு கருத்தைத் தெரிவிப்பது என்பது வேறு. தீர்ப்பு என்பதுஎல்லா அம்சங்களையும் கவனமுடன் பரிசீலித்தபிறகே அளிக்கப்படுவது, இப்போதுள்ள நாடாளுமன்ற மக்களாட்சிமுறை வேண்டாம். அதிபர் ஆட்சிமுறைதான் வேண்டும் என்பவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்குவலு சேர்க்கும் அம்சங்களை வெகுவனமுடன் தயாரிக்க வேண்டும். அடுத்து, அதிகாரங்களைப் பிரித்துத் தருவதும் முக்கியமானது. அமெரிக்க அமைப்பில் அதிபராக இருப்பவர், முப்படைகளுக்கும் தலைமைத் தளபதியாகவும் பதவிவகிக்கிறார். அத்துடன், நாடாளுமன்றத்தின் தீர்மானங்களை கூட ரத்துஅதிகாரம் மூலம் நிராகரிக்கும்

அதிகாரம் படைத்திருக்கிறார். இந்தியாவுக்கு இப்படிப்பட்ட அதிபர் பதவி அவசியமா? அமெரிக்காவில் அதிபரைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்கான நாடாளுமன்ற நடைமுறைகள் மிகவும் சிக்கலானவை. அதிபருடைய அதிகாரங்களைக் கூட்டிக்கொண்டே போவதற்கான சாத்தியக் கூறுகளும் உண்டு. நாடாளுமன்ற நடைமுறையில் கூட இப்படிப்பட்ட இடர்கள் இருக்கின்றன. எனவே, முழுமையாகச் சிந்தித்து முடித்துவிட்டதாகச் கருதவில்லை. ஆட்சிமுறையை மாற்றுவது தொடர்வான விவாதம் இன்னும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

நடைமுறையில் சீர்திருத்தங்கள்:

மக்களாட்சியை மேலும் வலுப்படுத்த தேர்தல் நடைமுறையைச் சீர்திருத்துவது தொடர்பான கருத்துகள் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. அரசியல் கட்சிகள் செய்யும் செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்துவது, தேர்தல் செலவுக்கு உச்சவரம்பை நிர்ணயிப்பது, சட்டப் பேரவைகளுக்கும், மக்களவைக்கும் ஒரே மயத்தில் தேர்தல் நடத்துவது, தொகுதிவாரியாகத் தேர்தல் முடிவுகளை அறிவிக்காமல் வாக்குச்சாவடிகளின் தொகுப்பு வாரியாக என்பவை அவற்றில் சிலவாகும். இவற்றையெல்லாம் விவாதித்து, தேர்தல் நடை முறைகளில் உள்ள ஓட்டைகளை விரைவாக அடைப்பது பலன் தரும். ரஷ்யா மற்றும் இலங்கை போன்ற நாடுகள் குடியரசுத்தலைவர் முறை அரசாங்கத்திற்கு உதாரணமாகும்.

குடியரசுத்தலைவர் முறை அரசாங்கத்தின் இயல்புகள்:

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் அரசமற்றும் அரசாங்கத்திற்கு தலைவர் ஆவார். அரசின் தலைவர் என்ற முறையில் அவர் பெயரளவிலான நிலையினை வகிக்கிறார். அரசாங்கத்திற்குத் தலைவர் என்ற முறையில் அரசாங்கத்தின் செயலாட்சி பிரிவை தலைமையேற்று நடத்துகிறார்.

குடியரசுத் தலைவர் வாக்காளர் குழுவினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவரது பதவிக்காலம் நான்கு ஆண்டுகள் ஆகும். அமெரிக்கா நாடாளுமுன்றத்தின் (காங்கிரஸ்) பதவிநீக்க முறையின் மூலம் அரசமைப்பிற்கு எதிரான தீவிரமான செயல்பாட்டின் காரணமாக மட்டுமே அவரை பதவி நீக்கம் செய்யமுடியும்.

குடியரசுத் தலைவர் தனது அசைச்சரவை குழு அல்லது சிறிய அமைப்பின் உதவியுடன் அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார். அது “சுயவிருப்ப அமைச்சரவை” (Kitchen cabinet) என அழைக்கப்படுகிறது. இது தேர்ந்தெடுக்கப்படாத துறைசெயலாளர்களைக் கொண்ட ஓர் ஆலோசனைக் குழுவாகும். இந்த அமைச்சரவை குழுவில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் குடியரசுத்தலைவராலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட் ஓநியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். அவர்கள் அனைவரும் குடியரசுத் தலைவருக்கு கடமைப்பட்டவர்கள் ஆவர். மேலும் அவர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் எந்த நேரத்திலும் பதவிநீக்கம் செய்யப்படலாம்.

குடியரசுத் தலைவரும் அவருடைய செயலாளர்களும் (அமைச்சர்கள்) அமெரிக்க நாடாளுமன்றத்திற்குப் (காங்கிரஸ்) பொறுப்பானவர்கள் அல்ல. மேலும் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தில் (காங்கிரஸ்) உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பதோ அதன் கூட்டத்தொடரில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியமோ கிடையாது.

குடியரசுத் தலைவருக்கு நாடாளுமன்றத்தின் கீழவையான பிரதிநிதிகள் சபையினைக் கலைக்கும் அதிகாரம் இல்லை. அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் முறையின் அடிப்படை சாராம்சமானது “அதிகாரபிரிவினைக் கோட்பாடு” ஆகும். மேலும் சட்டமன்றம், செயலாட்சிமற்றும் நீதித்துறை சார்ந்த அதிகாரங்கள் தனித்தனியே பிரிக்கப்பட்டு மூன்று வெவ்வேறுசு தந்திரமான அங்கங்களிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நாடாளுமன்ற முறை அரசாங்கத்திற்கும், குடியரசுத்தலைவர் முறை அரசாங்கத்திற்கும் இடையேயான வேறுபாடுகள்:

வ.எண்	குடியரசுத் தலைவர் முறைஅரசாங்கம்	நாடாளுமன்றமுறைஅரசாங்கம்
1.	குடியரசுத் தலைவர் மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்	நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட அரசியல் கட்சியின் தலைவரே பிரதமமந்திரியாவார்.
2.	குடியரசுத் தலைவரே மேலான அதிகாரம் பெற்றவர்	மத்திய சட்டமன்ற மேமேலான அதிகாரம் கொண்டதாகும்.
3.	அதிகாரப் பிரிவினை	அதிகாரப் பிரிவினை கிடையாது அதிகாரம் மையப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்
4.	சுதந்திரமான கிளைகள்	ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்த பணிகளை உடைய சுதந்திரமான கிளைகள்
5.	குடியரசுத் தலைவரே அரசின் தலைவராவார்	குடியரசுத் தலைவரே அரசின் தலைவராவார்
6.	குடியரசுத் தலைவரே அரசாங்கத்தின் தலைவராவார்	பிரதமமந்திரியே அரசாங்கத்தின் தலைவராவார்
7.	குடியரசுத் தலைவரே தலைமைப் பணியை ஏற்கிறார்	கூட்டுத்தலைமை
8.	குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்திற்கு (காங்கிரஸ்) பொறுப்பானவர் கிடையாது.	நாடாளுமன்றத்தில் கூட்டுப் பொறுப்புணர்வு மற்றும் தனிப்பொறுப்புணர்வு உண்டு

அரசுக்கதிரானசந்தை பற்றிய விவாதம் (Debate on state Vs Market)

“உலகவங்கி- உலகமேம்பாட்டு அறிக்கை 1997 : மாறிவரும் சூழலில் அரசின் நிலை”

இந்த அறிக்கையானது வேகமாக மாறிவரும் உலக சூழலில் அரசு எவ்வகையில் நாட்டின் வளர்ச்சியில் சிறப்பாகப் பங்களிக்கலாம் என்பதைக் குறித்ததாகும். அரசு என்ன செய்ய வேண்டும் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதுடன் அரசு தன்னை எவ்வாறு மேம்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பன குறித்தும் இவ்வறிக்கையில் விவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளது. மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடல் மற்றும் கலப்பு பொருளாதாரம் சார்ந்த அரசாங்கங்கள் தற்போதைய காலகட்டத்தில் சந்தை சார்ந்த பங்கினைக் குறைத்துக் கொண்டு வருகின்றன. இதற்குத் தோல்வியில் முடியும் அரசின் தலையீடுகள் காரணமாகும்.

இவ்வறிக்கை மேற்கூறிய கருத்துக்கு எதிராக சிலமுக்கியமானத ருணங்களில் அரசின் தலையீடு சந்தையில் தேவைஎன்பதை வலியுறுத்துகிறது. பொருளாதாரம் சார்ந்த நிறுவனச் சூழலில் சட்டத்தின் ஆட்சியைச் செயல்படுத்தும் பங்கு அரசிற்கு உள்ளது. மேலும் நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு அரசின் சந்தை சார்ந்ததலையீடு அத்தியாவசியம் எனகருதுகிறது. அரசாங்கத்ஐ தகுறைந்த பட்சஅரசாகசுருக்குவதற்கு இது எதிர்ப்புதெரிவிக்கிறது. மேலும் தனியார் தொழில்கள் மற்றும் தனி மனிதர்களின் செயல்பாடுகளுக்குதகுந்தஊக்கம் மற்றும் அதரவினைநல்கும் சிறப்பான அரசே மேம்பாட்டிற்குத் தேவைஎனவிளக்குகிறது.

இவ்வறிக்கை அரசிற்கு சில சீர்திருத்தங்களை வலியுறுத்துகிறது. முதலாவதாக, அரசின் செயல்பாடுகளையும், அதன் திறன்களையும் சமன்படுத்துதலில் கவனம் செலுத்துதல் மற்றும் இரண்டாவதாக, அரசின் திறன்களை மேம்படுத்துவதற்கு அரசு நிறுவனங்களை மாற்றியமைப்பதற்கான வழிமுறைகளை கண்டுணர வேண்டும்.

இவ்வறிக்கையின்படி, பின்வரும் ஐந்துஅடிப்படைப் பணிகளை அரசாங்கம் தனதுநோக்கங்களாக மேற்கொள்ளவேண்டும். இவை இல்லையென்றால் நிலையான, வறுமையில்லாதமற்றும் அனைவருக்குமானவளர்ச்சியைநாம் அடைவது சாத்தியமற்றதாகும்.

அவையாவன:

1. நாட்டில் அடிப்படைச் சட்டத்தைநிறுவுதல்
2. பேரியல் பொருளாதாரநிலைத்தன்மையைபாதுகாத்தல்
3. அடிப்படைக் கட்டமைப்புமற்றும் சமூகப் பாதுகாப்பில் முதலீடுசெய்தல்
4. சமூகத்தில் எளிதில் இலக்காகும் நிலையில் உள்ளவர்களைபாதுகாத்தல்
5. சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு

அரசாங்கத்திலிருந்து ஆளுகைவரை பற்றிய கருத்தாக்கம்:

நல் ஆளுகை என்ற சொல்லானது பொது நிறுவனங்கள் எவ்வாறு மக்களின் பிரச்சனைகளை நிர்வகித்து நாட்டின் வளங்களையும் சரியான முறையில் மேலாண்மை செய்கின்றன என்பதைப் பற்றியதாகும். ஆளுகை என்பது “முடிவுகள் எந்தநடை முறையில் எடுக்கப்பட்டு அவைஎவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துத்தப்படுகின்றன என்பதே ஆகும்”.

அரசாங்கத்திலிருந்துஆளுகைவரை:

- கூட்டுஆளுகைஅடிப்படையிலானது
- நெகிழ்வானது
- வெளிப்படையானது
- புதுமையானது
- துணிந்துமுடிவெடுப்பது
- மக்களுக்கானது
- உள்ளநோக்கமுடையது

“அரசாங்கம்” மற்றும் “ஆளுகை” ஆகிய இரண்டுமே ஒரே பொருளைக் கொண்டதாகும். இது ஒர் அமைப்பு, நிறுவனம் அல்லது அரசில் அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்துவதைக் குறிப்பதாகும். கீழ்க்கண்ட பரிமாணங்களில் அரசாங்கம் மற்றும் ஆளுகையை வேறுபடுத்தலாம்.

1. ஆளுமை செயல்பாட்டிலுள்ள நடவடிக்கைகள் யாவை?
2. ஆளுமையில் உள்ளடக்கிய செயலமைப்புகள் யாவை?
3. இம் மறுவரையறையைத் தேவையாக்கிய நடைமுறைகள் யாவை?
4. நல் ஆளுகையை மதிப்பீடு செய்ய பயன்படுத்தப்பட்டவரை கூறுகள் யாவை?
5. இதனை அடைவதற்காக மேம்படுத்தப்பட வேண்டிய திறன்கள் யாவை?

ஆளுகை என்பது ஒரு தேசத்தின் விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதற்காக அரசியல், பொருளாதார மற்றும் நிர்வாக அதிகாரத்தினை செயல்படுத்துவதாகும். ஆளுகை என்பது அனைத்து முறைகளையும் உள்ளடக்கியதாகும். நன்மையோ, தீமையோ ஆனாலும் சமுதாயங்கள், அதிகாரத்தினைப் பங்கிட்டு பொது ஆதாரங்கள் மற்றும் பிரச்சனைகளை கையாளுகின்றன. (UNDP, 1997)

ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்காக அதன் சமூக மற்றும் பொருளாதார வளங்களை மேலாண்மை செய்வதற்காக அதிகாரத்தினை செயல்படுத்தும் பாங்கே ஆளுமையாகும். (ADB, 2000)

அரசாங்கத்திலிருந்து ஆளுமைக்கு செல்வது என்பது புதிய அமைப்புக்களை உருவாக்குவது மட்டுமல்லாமல் பழைய அமைப்புக்களையும் புதுப்பிப்பதாகும். தனது புதிய பங்கினை ஆற்றுவதற்கு அரசுவலுப்படுத்தப்பட வேண்டும். மக்களாட்சி என்பது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்தல்களைச் சந்திப்பது மட்டுமல்ல. அமைப்பின் செயல்திறனை விழிப்புடன் கண்காணித்து அவ்வாண்டுகளில் அதனை பொறுப்பானதாகுவது குடிமைச் சமுதாயத்தின் பணியாகும்.

குடிமைச் சமுதாயத்துடனான கூட்டுப்பங்காண்மை:

ஆட்சியை ஆளுகையாக மாற்றும் முனைப்பில் குடிமைச் சமுதாயத்தின் பங்கு குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். அதன் பங்கினை இருவகையான இழைகளாகப் பார்க்கலாம்.

1. சமூக இயக்கங்கள்
2. அரசுசாரா அமைப்புகள்

சமூக இயக்கங்கள் வறுமை நிலையில் உள்ள மக்கள் மற்றும் விளிம்புநிலையில் உள்ள மக்களுக்காக போராடுவதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றனர். இவ்வகையான அழுத்தத்தினால் அரசாங்கமும் மக்களுக்காக நிறுவனங்கள், சட்டங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளில் சில மாற்றங்களை கொண்டுவருகிறது.

அரசுசாரா அமைப்புகளும் பல்வேறு வகையில் மக்கள் நலனுக்காக செயல்படுகின்றன. மேலும் அவர்கள் அரசாங்கத்தின் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் உதவிக்கரமாக உள்ளனர்.

சமூக இயக்கங்களும், அரசுசாரா அமைப்புகளும் தற்போதைய காலகட்டத்தில் அரசியல் செயல்பாடுகள் மற்றும் பொது சேவைகள் ஆகியவை மக்களைச் சென்றடைவதில் மிகப் பெரிய பங்காற்றுகின்றன.

மூன்றுகுழுவினாநாடுகள்:

அமெரிக்கா போன்ற வளர்ந்த நாடுகள் தங்களின் ஹைட்ரோ ப்ளூரோ கார்பன் பயன்பாட்டினை 2019-ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பத்துசதவீதம் 2011 – 2013 – ஆம் அளவிலிருந்து குறைப்பதுடன் 203-ஆம் ஆண்டுவாக்கில் என்பத்து ஐந்துசதவீதம் வரை குறைக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது குழுவானது சீனாமற்றும் சிலஆப்பிரிக்கநாடுகளைக் கொண்டவளரும் நாடுகள் இம்மாற்றத்தினை 2024-ஆம் ஆண்டிற்குள் செய்துமுடிக்க உறுதி பூண்டுள்ளன. இவை 2020 – 2022-ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடுகையில் பத்துசதவீதமாவது 2029-ஆம் ஆண்டுவாக்கில் குறைப்பதுடன் இதனைநீட்டித்து 2045-ஆம் ஆண்டுவாக்கில் என்பத்து ஐந்துசதவீதம் வரை குறைக்க வேண்டும் என திபார்க்கப்படுகிறது.

இதில் மூன்றாவது குழுவாக, வளரும் நாடுகளான இந்தியா,பாகிஸ்தான், ஈரான்,ஈராக் மற்றும் வளைகுடாநாடுகள் உள்ளன. இவை இந்நடைமுறையை 2028-ல் தொடங்குவதுடன் 2024-206-இல் அளவிலிருந்துகணக்கிடும் போதுபத்துசதவீதம் வரை 2032 – ல் குறைக்கவேண்டும். இது 2047-ல் என்பத்து ஐந்து சதவீதமாக இருக்கவேண்டும்.

உ) ஒருமித்தகருத்தினைதிசைப்போக்கு

நல் ஆளுகை என்பது மாறுப்பட்ட விருப்பங்களுக்கு இடையேஓர் பரந்த ஒப்புதலை ஏற்படுத்தி ஒருநலைப் பங்காற்றுகிறது. இது குழுவினுடைய சிறந்த நலன்கள்,கொள்கைகள் மற்றும் நடைமுறைகளின்படி அவைஎவ்வாறு சாத்தியமாகும் என்பதுபற்றியதாகும்.

நல்லஅரசாங்கம்

- ❖ ஒரு மித்தகருத்தினை திசைப்போக்கு
- ❖ சிறப்பானது மற்றும் செயல்திறன் வாய்ந்தது
- ❖ சட்டத்தின் ஆட்சியைப் பின்பற்றுகிறது
- ❖ சமநீதிப்பங்கிலானது மற்றும் உள்ளடக்கியது
- ❖ பொறுப்பானது
- ❖ பங்கேற்பிலானது
- ❖ மறுமொழிபகிர்தல்

❖ வெளிப்படையானது

ஊ) சமசீராக்கம்

ஆண்களும் பெண்களும் தங்களை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்கான, சமமானவாய்ப்புகள் அல்லது தங்களின் நலனைநிர்வகிப்பதாகும்.

எ) சிறப்பானதன்மைமற்றும் செயல்திறன்

நிறுவனங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவைதேவைகளைநிறைவேற்றும் விதத்தில் சிறப்பானவளங்களைப் பயன்படுத்திமுடிவுகளைத் தரவேண்டும்.

ஏ) பொறுப்புடைமை

அரசாங்கத்தின் முடிவுஎடுக்கும் நிலையில் உள்ளவர்கள்,தனியார் துறையினர் மற்றும் குடிமைச் சமூகஅமைப்புகள் ஆகியவைபொதுமக்களுக்கும்,அமைப்பின் பங்கேற்பாளர்களுக்குபதில் சொல்லகடமைப்பட்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இப்பொறுப்புடைமை என்பதுஅமைப்புக்களைப் பொறுத்துமாறுபடுவதுடன் அமைப்பில் எடுக்கப்படும் முடிவானதுஉட்புறமானதாபொறுத்தாகும்.

ஐ) திறன் சார்ந்ததொலைநோக்குபார்வை

தலைவர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் ஆகியோர் நல்ஆளுகைமற்றும் மனித மேம்பாட்டினை நீண்டகால தொலைநோக்குபார்வைஎடன் அணுகுதல் வேண்டும். மேலும் வரலாறு,பண்பாடுமற்றும் சமூகசிக்கல்களையும் தொலைநோக்குப் பார்வைக்காகக் கருத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆதாரம்: (ஐக்கியநாடுகள் சபையின் மேம்பாட்டுத் திட்டம் -1999 (நிலையானமனிதமேம்பாட்டிற்கானஆளுகைபற்றியஐ.நா.வின் மேம்பாட்டுத் திட்டம்)

அரசாங்கத்தின் செயல்திறனை எவ்வாறு மதிப்பிடுவது?

ஒரு அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை ஏதோ ஒரு காரணியைக் கொண்டு பகுப்பாய்தல் என்பது இயலாத காரியமாகும். ஆகவே உண்மையான மதிப்பீட்டினை மேற்கொள்ள ஆளுகையின் பல்வேறு அம்சங்களான சமூக பண்பாட்டு காரணிகள், ஆகியவற்றின் பரிசீலிக்க காரணிகள் ஆகியவற்றினை பரிசீலிக்க வேண்டும். எனவே கீழ்க்காணும் காரணிகளைக் கருத்தில் கொண்டு அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை மதிப்பிடலாம்.

சமூகபண்பாட்டுகாரணிகள்

- ❖ பாலின சமநிலை குறியீடு
- ❖ மதச் சுதந்திரம்
- ❖ சாதி அடிப்படையிலான சமநிலை

- ❖ மதம் மற்றும் மொழி அடிப்படையிலான சிறுபான்மையினர் உரிமைகளின் பாதுகாப்பு
- ❖ பாலினம் சார்ந்த வரவு செலவு திட்டம்

அரசியல் காரணிகள்

- ❖ மக்களாட்சி நடை முறையின் சிறப்பான செயல்பாடு
- ❖ சுதந்திலமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்கள்
- ❖ ஊழவற்ற அரசியல் மற்றும் நிர்வாகம்
- ❖ நிர்வாகத்தின் வெளிப்படைத் தன்மை
- ❖ சுதந்திரமான பத்திரிக்கைகள்
- ❖ சுதந்திரமான நீதித்துறை
- ❖ மனித உரிமைகள்

பொருளாதாரக் காரணிகள்

- ❖ மனிதவள மேம்பாட்டுக் குறியீடு(HDI)
- ❖ மொத்தஉள்நாட்டுஉற்பத்தி(GDP)
- ❖ வாங்கும் திறன் சமநிலை(PPP)
- ❖ வளர்ச்சிV, மேம்பாடு
- ❖ சமமாக வளங்களைப் பங்கிடுதல்

சுற்றுச்சூழல் காரணிகள்

- ❖ நிலையான மேம்பாட்டு இலக்குகள்
- ❖ பருவநிலை மாற்றத்திற்கான தேசிய செயல்திட்டம் (NAPC)
- ❖ பசுமைவரவு செலவுத்திட்டம்
- ❖ பேரிடர் மேலாண்மை

தேசி ஒட்டுமொத்த மகிழ்ச்சி குறியீடு(GNH):

தேசிய ஒட்டு மொத்த மகிழ்ச்சி குறியீடு என்பது தற்பொழுது மம்பாட்டுவரும் ஒருதத்துவம் மட்டுமல்லாமல் குறிப்பிட்ட எந்தவொரு தேசத்தின் கூட்டுமகிழ்ச்சியினை அளவீடு செய்யும் “குறியீடு ஆகும். இக்கருத்து முதன்முதலில் 18 ஜூலை 2008-ல் இயற்றப்பட்டபூடான் நாட்டினுடைய அரசமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டது.

1970 களில் பூடானின் நான்காவதுமன்னரான ஜிக்மேசிங்யேவாங்கக் அவர்களால் “ஒட்டுமொத்த தேசியமகிழ்ச்சி” (Gross National Happiness) என்றசொல் முதன்முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டது. “ஒட்டுமொத்த தேசியமகிழ்ச்சி” என்பதன் மையசாஸ்புகள் “நிலையானமற்றும் சமநீதிப்பங்கிலானசமூக-

பொருளாதாரமேம்பாடு: சுற்றுச்சூழல் பாதுபாப்பு: பண்பாட்டினைவளர்த்தல் மற்றும் பாதுகாத்தல் நல் ஆளுகை” ஆகியவையாகும்.

“ஓட்டுமொத்த தேசியமகிழ்ச்சி”யை வேறுபடுத்திப் பார்ப்பதற்கு உதாரணமாக கூட்டுமகிழ்ச்சிளை ஆளுகையின் இலக்காகக் கொள்வதுடன் இயற்கைமற்றும் மரபார்ந்த விழுமியங்களுக்கிடையேயான நல்லிணக்கத்தையும் வலியுறுத்துவதைக் கூறலாம்.

11TH அரசியல் அறிவியல்
Vol - II

அலகு 10
பொதுக்கருத்து மற்றும் கட்சி முறை

அறிமுகம்:

இந்த அலகு உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் பின்பற்றப்படும் கட்சி முறைகளின் பொருள் மற்றும் அதன் பரிணாம வளர்ச்சியினை பற்றி கவனம் செலுத்துகிறது. நவீன மக்களாட்சியில் கட்சி முறைகளின் தோற்றத்தை ஆராய்வதுடன், அரசியல் கட்சிகளின் இயல்பு, பண்புகள், வகைகள் மற்றும் குறிப்பாக மக்களாட்சியில் அதன் செயல்பாடுகளை விளக்க முயல்கிறது. இந்த பொது மின்னணியில் இருந்து குறிப்பாக தமிழ்நாட்டை கவனத்தில் கொண்டு, தேசிய மற்றும் மாநில அளவில் உள்ள கட்சி முறைகளின் பரிணாம வளர்ச்சியை பற்றி கவனம் செலுத்துகிறது. மேலும் இந்த அலகில் பொதுக்கருத்தின் பொருள், அதன் முக்கியத்துவம் மற்றும் ஓர் மக்களாட்சியின் திறன்மிக்க செயல்பாட்டில் அதன் பங்கினை பற்றி விளக்குகிறது.

பொதுக்கருத்தினை வரையறுத்தல்:

பொதுக்கருத்து ஓர் உளவியல் மற்றும் சமூகத்தில் உள்ள அனைவரின் நம்பிக்கைக்கும், இசைவான தனிநபரின் நடத்தை சார்ந்த சமூக செயல்முறையாகும். சுருக்கமாக, இது மக்களின் கூட்டு பார்வை.

அவர்களுடைய அணுகுமுறை மற்றும் கருத்துக்கள் ஆகும்.

இது அரசாங்கம், அரசியல் குறித்த முன்னுரிமைகள் சார்ந்த மக்களின் கூட்டு விருப்பமாகும். மக்களாட்சி என்பது அனைவரின் ஒன்றிணைந்த தனிகருத்துகளும், பொதுக்கருத்துகளும், தனி நபர்க் கருத்துகளை விட முக்கியமத்துவம் வாய்ந்தது என்ற கூற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. ஒன்றிணைந்த குழுக்கள், அரசாங்க தலைவர்கள், ஊடக உயர்குடியினர் ஆகியோர் பொதுக்கருத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும் முடியும் என்று வேறு சிலர் கூறுகின்றனர்.

பொதுமக்களின் கருத்துகளின் மீத ஊடகங்களின் தாக்கம் உள்ளது. உண்மையில், மக்களாட்சி அதன் அதிகாரத்துவத்தை மக்களிடமிருந்து பெறுகின்றது. பொதுக்கருத்து என்பது ஒரு தனிநபரின் கருத்து அல்ல. அந்நபர் மிகவும் மதிக்கப்படும் நபராகவும் இருக்கலாம். இது ஒரு தனிப்பட்ட கருத்தும் அல்ல. அவர் எத்தகைய நிபுணர்த்துவத்தைப் பெற்றிருப்பினும். பொதுக்கருத்து என்பது ஒரு பொது விவகாரத்தில் ஒன்றோ அல்லது பல பிரிவு மக்களோ ஒருங்கிணைந்த, ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கருத்தாகும். இது உண்மையில் பொதுக்கருத்தாகும்.

பொதுக்கருத்தின் பங்கு:

மக்களாட்சி வெற்றிகரமாக செயல்படுவதற்கு பொதுக்கருத்து என்பது ஓர் அத்தியாவசிய கூறாகும். அங்கே குடிமக்களின்

பொதுக்கருத்து:

மூத்த அரசியல் தலைவர்களில் ஒருவரான மது தண்டவதேயின் கட்டுரையை கவனமாகப் படித்து கேள்விகளுக்க பதிலளிக்க.

தேசத்துடனான காந்தியின் உரையாடல்:

மகாத்மா காந்திக்க தண்டியாத்திரை என்பது வன்முறையற்ற ஒரு போராட்ட ஆயுதம் மட்டும் அல்ல. அது செல்லும் வழியிலுள்ள மக்களுடன் பேசுவதற்கும், தொடர்பு கொள்வதற்குமான ஒருவழி முறையாக இருந்தது.

லாகூரில் ரவரி ஆற்றின் கரையில் 1929 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31ல் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரசின் 44-வது மாநாட்டில் முழு சுதந்திரத்திற்கான கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டு சுதந்திரத்திற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மாநாட்டிற்கு ஜவஹர்லால் நேரு தலைமை தாங்கினார். மாநாட்டில் மகாத்மா காந்தி தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும்பொழுது மறக்க முடியாத ஒரு சொற்பொழிவாற்றினார். காந்தி வெறுமனே அந்த உரையை வழங்குவதுடன் இல்லாமல், மார்ச் 12, 1930 அன்று சப்மதி ஆசிரமத்திலிருந்து புகழ்பெற்ற தண்டி யாத்திரையை துவக்கினார். ஏப்ரல் 6, 1930 அன்று குஜராத்தின் கடலோர கிராமமான தண்டியில் உப்பு சத்தியாகிரகப் போராட்டம் உச்ச நிலையை அடைந்தது.

காந்திக்கு தண்டி யாத்திரை மீதும், உப்பு சத்தியாகிரகத்தின் மீதும் ஒரு தெளிவான எண்ணமும், செயல்திட்டமும் இருந்தது. அவர் அந்த யாத்திரை கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அதிக எண்ணிக்கையையும் விரும்பவில்லை. அதேசமயம் எந்தவிதமான தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாத சிறிய எண்ணிக்கையையும் ஆதரிக்கவில்லை. இதனால் வல்லபாய் பட்டேலின் மாபெரும் எண்ணிக்கையிலான பேரணி டில்லியை நோக்கி அணிவகுக்கும் பரிந்துரையை நிராகரித்தார். அதே சமயம் இணை அரசாங்கத்தை அமைக்க வேண்டும் என்ற நேருவின் அன்பான கருத்தையும் அவர் ஏற்கவில்லை. மாறாக 78 அர்பணிப்ப நிறைந்த ஒழுக்கமான சத்தியாகிரகிகளுடன் சப்மதியிலிருந்து தண்டி கிராமத்திற்கு உப்பு சத்தியாகிரகத்தை நடத்துவதற்கான யாத்திரையை முன்மொழிந்தார்.

காந்தி சத்தியாகிரகத்தின் சின்னமாக உப்பைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஏனென்றால் அது நாட்டின் உணவு நுகர்வில் மிகவும் பொதுவான அளவில் இருந்தது. செல்வந்தர்களுக்கு உப்பு சுவைக்கு தேவைப்பட்டது. பரம ஏழை உப்பைத் தண்ணீரில் கலந்து கொள்வதன் மூலம் அவர்களது உலர்ந்த ரொட்டியை அந்த உப்புநீர் கலவையில் நனைத்து உணவாக்கிக் கொள்ள முடியும். இது செல்வந்தர்களின் சுவையான காரக்குழம்பிற்கு மாற்றாக ஏழைகளுக்கு இருந்தது.

தண்டியாத்திரையின் போது சில உற்சாகமிகு அபிமானிகள் காந்திக்கும் அவரது சக சத்தியாகிரகிகளுக்கும் அதிக எண்ணிக்கையில் பழம், பால் போன்றவைகளை கொண்டு வந்தனர். இருப்பினும் காந்தி தங்கள் யாத்திரையில் ஏழைகளுக்காக போராடுவதற்கான உன்னதமான நோக்கில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் இத்தகைய ஆரம்பர விருந்தோம்பலில்

தங்களைத் தாங்களே ஈடுபடுத்திக்கொள்ளக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் அந்நேரம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார். காந்தி தண்டியாத்திரையை அநீதிக்கு எதிரான வன்முறையற்ற ஒரு போராட்ட ஆயுதமாக மட்டுமல்லாமல், அணிவகுப்பு வழியிலான மக்களுடன் உரையாடலுக்கும் தொடர்புக்குமான வழியாகவும் பார்த்தார். தண்டிக்கு செல்லும் வழியில், காந்தி மற்றும் அவருடன் வந்த சத்தியாகிரகிகள் பல்வேறு கிராமங்களில் இரவில் ஓய்வெடுத்தனர். சத்தியாகிரகிகள், கிராமங்களில் வசிப்பவர்கள் உடன் வந்த பத்திரிக்கையாளர்கள், ஆகியோருடன் சத்தியாகிரகத்தின் பின்னணி மற்றும் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல பிரச்சனைகள் பற்றி பேசுவதற்கு இந்த இடைப்பட்ட காலத்தை அவர் பயன்படுத்தினார். அவர் இந்த தண்டியாத்திரையை விழிப்புணர்வு மேற்கொள்ளும் முறையாக பார்த்தார். யாத்திரை நடந்த 25 நாட்களில் மக்களுடன் இந்த வகையான உரையாடலை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். யாத்திரையினால் ஈர்க்கப்பட்ட பத்திரிக்கையாளர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் விரிவான அறிக்கையை அனுப்பினர். இவை பத்திரிகைகள் மற்றும் இதழ்களில் வெளியிடப்பட்டன. இவ்வாறு தண்டி யாத்திரையில் காந்தி பேசியது தேசத்துடனான உரையாடலாக மாறியது.

கருத்துகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்படுகிறது. மக்களின் கருத்துகளைப் புறக்கணித்து எந்த ஒரு அரசாங்கமும் நிலைத்திருக்க முடியாது.

ஓர் உண்மையான பொதுக்கருத்தை உருவாக்குவதற்குத் தடையாக இருப்பவை:

மக்களின் கருத்துக்கள் மற்றும் சிந்தனைகளின் உண்மையான பிரதிபலிப்பாக பொதுக்கருத்து இருக்க வேண்டும். இருப்பினும் உண்மையான பொதுக்கருத்திற்கு சில தடைகள் உள்ளன.

சுயநல விருப்பங்கள் (தேசத்தை விட மேலானது எனது நலன்):

மக்கள் தங்களின் சுயநலத்தினை முன்னுறுத்தி தங்கள் நாட்டினுடைய விவகாரங்களைக் காட்டிலும் தனிப்பட்ட விவகாரங்களில் முன்னேற்றத்தை காண்பதற்கு நகரச் செய்கிறது. ஒற்றுமை, அர்ப்பணிப்பு, ஒருமைப்பாடு மற்றும் தேசத்தின் முன்னேற்றம் தொடர்பான முக்கிய பிரச்சனைகளை மக்கள் உணருமாறு செய்ய வேண்டும்.

எழுத்தறிவின்மை: கல்வியறிவு உடைய பொறுப்புள்ள பொது மக்கள், பயமோ அல்லது தயவோ இல்லாமல் தங்கள் உரிமையைக் கையாள்வதன் மூலம் நல்ல குடிமக்களை உருவாக்குகின்றனர் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. கல்வியறிவற்ற மக்கள் பெரும்பாலும் கட்சித் தொண்டர்களால் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டு உணர்வுகள், ஆதாயங்கள் மற்றும் வாக்குவன்மை (பேச்சாற்றல்) ஆகியவற்றால் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். ஓர் தரமான பொதுக்கருத்து என்பது அறிவும் கருத்துச் சுதந்திரம் இருக்கும் குழுவில் தான் உருவாக முடியும்.

வறுமை: எந்தவொரு நாட்டிலும் ஏழைகள் அரசியல் தலைவர்களின் பொய்யான வாக்குறுதியால் எளிதில் கவரப்பட்டு, தங்களது வாக்குகளை அவர்களுக்கு அளித்துவிடுகின்றனர். வறுமையை ஒழிப்பதன் மூலம் மட்டுமே ஓர் தரமான குறிக்கோளுடைய பொதுக்கருத்து என்பது சாத்தியமாகும்.

இனவாத மற்றும் சாதி அடிப்படையிலான பாகுபாடு:

சாதி, சமயம் மற்றும் மதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான பாகுபாட்டைத் தூண்டும் விவாதங்கள் மக்களிடையே பிளவுகளை உருவாக்குகின்றன. அவை பெரும்பாலும் அரசியல் கட்சிகளால் தங்களின் நன்மைக்காக கையாளப்படுகின்றன. நாட்டில் பயனுள்ள வகையில் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கும் மக்களாட்சியை சமூக நல்லிணக்கமின்மை சீரழிக்கின்றது.

பேச்சு மற்றும் ஊடக சுதந்திரம்:

நடுநிலையான, குறிக்கோள்மிக்க மற்றும் சுதந்திரமிக்க ஊடகமும், தனிமனித பேச்சுரிமைக்கு மதிப்பளிக்கின்ற சட்டமன்றமும் ஆரோக்கியமான கருத்துக்களை உருவாக்குவதில் மிகவும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மக்களின் சுதந்திரத்தை மதித்து செய்தி அறிக்கைகளை பொறுப்புடன் வெளியிடுகின்ற ஊடகங்கள் பொதுமக்களின் கருத்தை முதிர்வுடன் உருவாக்குவதற்கான முக்கியமான அடிப்படை ஆகும்.

அரசியல் கட்சிகளின் வரையறை:

அரசியல் கட்சிகள் மக்களாட்சி முறை அமைப்புக்கு இன்றியமையாத கருவியாகும். அவைகள் திட்டவட்டமான லட்சியங்கள் மற்றும் செயல்திட்டத்துடன் உருவாக்கப்படுகின்றன. அவை பொது மக்களிடம், சமுதாயம் மற்றும் அரசுக்கு உள்ள பிரச்சனைகளைப் பற்றி விழிப்பூட்டுவதுடன் மாற்றுத் திட்டங்களையும் பிரிந்துரைக்கின்றன. பரப்புரையின் மூலம் மக்கள் அரசியல் பிரச்சனைகளை அறியும்படி செய்வதுடன் தங்களின் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்திட்டங்களுக்கான ஆதரவையும் பெறுகின்றன.

சட்டமன்றங்களில் வாக்காளர்களின் பிரதிநிதிகளாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட கருத்துகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். நாடாளுமன்ற மக்களாட்சியில் சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இடங்களை வென்ற கட்சி அல்லது கட்சிகளின் கூட்டணி அமைச்சரவையை உருவாக்குகிறது. (எ.கா) இங்கிலாந்து, இந்தியா, குடியரசுத்தலைவர் முறை மக்களாட்சி நாடுகளில் தலைமை நிர்வாகிகள் (அதிபர்) கட்சி அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர் (எ.கா. அமெரிக்கா, பிரான்ஸ்), எந்தவொரு முறைமையிலும் அரசியல் கட்சிகள் அரசாங்கத்திற்கும், மக்களுக்கும் இடையில் பாலமாக செயல்படுகின்றனர். மக்களாட்சியில் பொதுக்கருத்துக்கள் அரசியல் கட்சிகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

மக்களாட்சியில் அரசியல் கட்சிகளின் பல்வேறு செயல்பாடுகளின் பட்டியல் பின்வருமாறு உள்ளன.

- கட்சிகள் தேர்தல்களில் போட்டியிடும்
- கட்சிகள் வேறுபட்ட கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் முன்வைக்கும்.
- கட்சிகள் நாட்டிற்கான சட்டங்களை உருவாக்குகின்றன.
- கட்சிகள் அரசாங்கத்தை அமைத்து செயல்படுகின்றன.
- எதிர்க்கட்சிகளாகவும் கட்சிகள் பங்கு வகிக்கின்றன.
- கட்சிகள் பொதுக்கருத்துகளை வடிவமைக்கின்றன.
- அரசாங்கத்தின் நலத் திட்டங்களை மக்கள் பெறுவதற்கு கட்சிகள் உதவுகின்றன.

ஒரு மாதத்திற்கு செய்தித்தாள்களைப் படித்து, அரசியல் கட்சிகளின் பல்வேறு செயல்பாடுகள் தொடர்பான செய்திகளை சேகரிக்கவும்.

பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையே தொடர்ச்சியான போட்டி உள்ளதுடன் இந்த போட்டி மக்களாட்சியினை முதிர்ந்த செயல்பாட்டை உறுதி செய்கிறது.

அரசியல் கட்சிகளின் பணிகள்:

ஒரு மக்களாட்சியில் அரசியல் கட்சிகள், அரசாங்கம் மற்றும் பொதுமக்கள் தொடர்பு கொள்ள ஒரு ஒருங்கிணைந்த இணைப்பாக செயல்படுகின்றன.

அரசியல் கட்சிகள் மக்களை அரசியல் முன்முயற்சிகள் மற்றும் பொது அனுபவங்களை நோக்கி நகர்த்தும் அடித்தளமாக செயல்படுகின்றன. அரசியல்

கட்சிகள் வாக்குகளை அணிதிரட்டும் நோக்கத்துடன் மக்களின் அரசியல் சிந்தனை மற்றும் கருத்துக்களின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

அரசியல் பொருளாதார மற்றும் சமூக செயல்பாட்டிற்கான ஓர் தளத்தை வழங்குவதன் மூலம் எதிர்கால மாநில மற்றும் தேசிய தலைமைகளுக்கு பயிற்சிக் களமாக செயல்படுகின்றன. நீண்ட காலமாக அவர்கள் கட்சிக்குள்ளேயும், எதிர்க்கட்சிகளிலிருந்தும் கடுமையான விவாதம் மற்றும் வினா எழுப்புவதன் மூலம் தங்களின் நடவடிக்கைகளுக்குத் கட்சித்தலைவர்கள் பொறுப்புணர்வுடன் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு மக்களுக்கு பலதரப்பட்ட வேட்பாளர்களையும், கொள்கைகளையும், தேசத்தில் நிலவுகின்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கான அணுகுமுறைகளையும் கட்சிகள் வழங்கியுள்ளன.

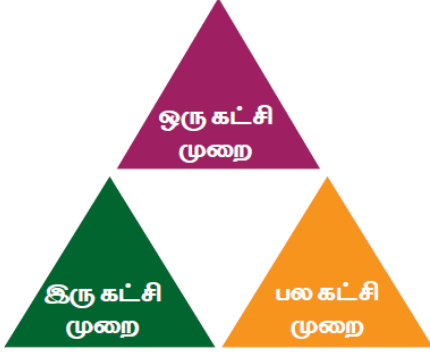
மக்களாட்சியில் அவர்களுடைய நம்பிக்கையானது மாற்றம் மற்றும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான அறிவை வலுவூட்டுகின்றது. இதன்மூலம் மக்களில் பெரும்பான்மையினர் அவர்களின் ஆட்சி வழிவகையில் தாங்கள் விரும்பும் ஓர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றனர்.

கட்சி முறை:

கட்சி முறை என்பது அரசாங்கங்களை நடத்துவதற்கும், நிலைநிறுத்துவதற்கும் உதவுகிறது. மேலும் அவை மக்களாட்சியின் திறன் வாய்ந்த செயல்பாட்டிற்கும் தேவையானதாக இருக்கின்றன. கட்சிமுறை என்பது அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளுக்கு எதிரான கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரச் சமநிலையை வழங்கும் முறையாகும். பொது மக்களிடையே ஆதரவைக் பெறுவதன் மூலம் கட்சிக்குள்ளேயே தலைமைத்துவத்திற்கும். கலந்துரையாடலுக்கும் ஓர் கட்டமைப்பினை அந்தந்த கட்சிகளின் குறிக்கோள் மற்றும் செயல்திட்டப்படி வழங்குவதன் மூலம் அது நிலையான மற்றும் நல் ஆட்சிக்கு உதவும்.

ஓர் அரசியல் கட்சி என்பது மக்களின் ஒன்றிணைந்த ஒரு குழுவாக தேர்தலில் போட்டியிட்டு அரசாங்கத்தில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகிறது. அவர்கள் சமுதாயத்திற்கான கூட்டு நலனை ஊக்குவிப்பதற்கான சில கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். (சின்னங்கள் அல்லது பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளின் கொடி) ஓர் அரசியல் கட்சியின் மூன்று கூறுகள் - தலைவர் - செயல் உறுப்பினர்கள் மற்றும் தொண்டர்கள்

கட்சி முறைகளின் வகைகள்:

பல்வேறு வகையான கட்சி முறைகள் உலகெங்கிலும் உள்ள பல்வேறு பகுதிகளிலும் நடைமுறையில் உள்ள குறிப்பிட்ட கூறுகளை பொறுத்து பரிணாமவளர்ச்சியல் உருவாகியுள்ளன. ஓர் மக்களாட்சியின் தரமானது எப்படி அரசாங்கம் அதன் மக்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது. எப்படி அரசாங்கம் அதன் மக்களுக்கு பொறுப்புடன் இருக்கிறது. எப்படி மனித உரிமைகள் மற்றும் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சமூக நிலையிலும், வாய்ப்புக்களிலும் சமத்துவத்தை உறுதி செய்வதுடன், அரசியல் பங்கேற்பில் மக்களுக்கு சமமான வாய்ப்புகளையும் ஏற்படுத்துகிறது. பல விதமான கட்சி முறைகள் இந்த சிக்கல்களை பல்வேறு வழிகளில் அணுகுவதன் மூலமாக பின்பற்றப்படும் மக்களாட்சியின் தரம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

ஒரு கட்சி முறை:

ஒரு கட்சி முறையில் ஓர் அரசியல் கட்சி அரசாங்கத்தை உருவாக்கும் உரிமையை பெறுகிறது. இது எழுதப்பட்ட அல்லது எழுதப்படாத அரசமைப்பிலிருந்து பெரும்பாலும் பெறப்படுகிறது. ஒரு கட்சி முறையின் கீழ் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் குறைவான பங்கேற்பு மற்றும் பலவீனமான பொறுப்புகடைமை உள்ளது. (எ.கா) சிங்கப்பூர், (வடகொரியா), கொரிய தொழிலாளர் கட்சி, வியட்நாம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (வியட்நாம்), கியூபாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (கியூபா), கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சீனா). ஒரு கட்சி முறையானது மக்களாட்சியிலான வெளிப்பாடுகளுக்கு போதுமான வாய்ப்புகளை வழங்காததுடன் மாற்றத்திற்கான பரவலான வரையெல்லையையும் வழங்கவில்லை. உதாரணத்திற்கு 1920-களில் தேசியவாத இராணுவத்தை ஆதரித்து பாசிச இயக்கங்கள் ஹிட்லரின் தலைமையில் ஜெர்மனியிலும், முசோலினியின் கீழ் இந்தாலியிலும், ஜெனரல் பிராங்கோவின் கீழ் ஸ்பெயினிலும் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியதுடன் அரசியல் கட்சிகள் உருவாவதைத் தடைசெய்தன.

இரு கட்சி முறை:

இரு கட்சி முறையில், இரண்டு அரசியல் கட்சிகள் வேறுபட்ட நலன்களுடன், பெரும்பான்மையை பெற்று அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான சம வாய்ப்பைக் கொண்டுள்ளன. இருகட்சி முறையில் பெரும்பான்மை பெறும் கட்சி ஆளும் கட்சியாகவும் சிறுபான்மை கட்சி, எதிர்க்காட்சியாகவும் உருவாக்குகின்றன. இரு கட்சி முறையில் அரசியல் தலைவர்களிடம் மிக அதிக பொறுப்புணர்வும், அதிக அரசியல் பங்கேற்பும் உள்ளது. எதிர் கட்சிகள் நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பின் மூலமாக தங்களை நீக்கும் அச்சுறுத்தல் தலைக்கு மேல்

தொங்கும் கத்தியாக இருப்பதனால் ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் அதிக அளவிலான பொறுப்பான நடத்தை மற்றும் செயல்பாட்டினை மேற்கொள்கின்றனர்.

அரசியல் சூழ்நிலை பெரிதும் துருவப்படுத்தப்படுவதால், ஓர் கட்சி அதிகாரத்தை இழந்தபின் தேசிய நலன்களுக்கு தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய கடுமையான மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். இருகட்சி முறையின் எடுத்துக்காட்டாக அமெரிக்கா (மக்காட்சிவாதிகள் / குடியரசுவாதிகள்) மற்றும் இங்கிலாந்து – (பழமைவாதிகள் மற்றும் தாராளவாதிகள்).

எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு நாட்டிலும், கட்சிகளின் எண்ணிக்கையில் எந்த அரசமைப்ப சார்ந்த கட்டுப்பாடும் இல்லை. அரசமைப்ப நடைமுறைகள் மற்றும் மக்களின் அரசியல் முதிர்ச்சியே இரு கட்சி முறையின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுக்கிறது.

பல கட்சி முறை:

பல கட்சி முறையில், பல அரசியல் கட்சிகள் இருப்பதுடன் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சி அல்லது பெரும்பான்மை பெறாத ஒரே நோக்கமுடைய பல கட்சிகளுடனான கூட்டணியின் மூலமாகவும் மக்கள் ஆரதவை வென்றெடுத்து அரசாங்கத்தை உருவாக்குகின்றன. இந்த முறையில் அரசியல் வென்றெடுத்து அரசாங்கத்தை உருவாக்குகின்றன. இந்த முறையில் அரசியல் தலைவர்கள் தொடர்ந்து தங்கள் கூட்டணிக் கட்சிகளின் தலைவர்களால் உற்றுநோக்கப்படுவதுடன் அரசியல் சமநிலையையும் நிலை நாட்டுகின்றனர். வென்றெடுத்து அரசாங்கத்தை உருவாக்குகின்றன. இந்த முறையில் அரசியல் தலைவர்கள் தொடர்ந்து தங்கள் கூட்டணிக் கட்சிகளின் தலைவர்களால் உற்றுநோக்கப்படுவதுடன் அரசியல் சமநிலையையும் நிலை நாட்டுகின்றனர். அவர்கள் மக்களுக்கு அதிக பொறுப்பு உள்ளவர்களாகின்றனர். பல கட்சிமுறை வாக்காளர்களுக்கு அரசியல் பங்கேற்பில் பல்வேறு வழிகளையும், பெரிய அளவிலான தேசிய மேம்பாட்டிற்குரிய அரசியல் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரும் திறமையையும் வழங்குகிறது.

பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலியில் உள்ள விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவ முறை பல கட்சி முறையிலும் கூட்டணி அமைச்சரவைகளிலும் முடிவடைகிறது. கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இந்தியா, சுவீடன் ஆகிய நாடுகள் பல கட்சி முறையிலான நாடுகளின் எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகும்.

மக்களாட்சியில் அரசியல் கட்சிகளின் பங்கு:

மக்களாட்சியின் தரம் மற்றும் செயல்திறனை உறுதி செய்கின்ற விதமாக அரசியல் கட்சிகளின் இருப்பு இருக்கின்றன. அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சிகளில் உள்ள பன்முக பண்பாடு மற்றும் பன்மை சமூகங்களில் அமைதி ஒற்றுமை மற்றும் சமூக நல்லிணக்கம் ஆகியவற்றை சமூக – பொருளாதார மேம்பாட்டிற்காக பராமரிப்பது அவசியம் ஆகின்றது. ஒரு கட்சி முறையில் விரைந்து முடிவெடுக்கவும், ஒத்திசைவு நடவடிக்கைகளுக்கு அதிக நெகிழ்வுத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கும் போது இந்த முடிவுகள் பரந்துபட்ட

மக்களின் கருத்துக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாது. இதனால் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான அதிக எதிர்ப்பையும் பேதங்களையும் அது உருவாக்கும்.

கட்சியின் கடமைப்பு மற்றும் தலைமையின் இயல்பு காரணமாக இரு கட்சி முறைமையில், பொதுவாக பொது கொள்கைகளிலும், முடிவுகளிலும், ஒத்துழைப்புக்கு மாறாக அரசியல் துருவப்படுத்தப்படுகிறது. பலகட்சி முறையில் கூட்டணி கட்சிகளிடையே கவனமாக கருத்தில் கொண்ட பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையில் அதன் செயல்திறன் உள்ளது. மேலும் விவாதங்களினால் பரஸ்பர அடிப்படையிலான ஒருமித்த கருத்தை அடைவதன் மூலமும் பெரும்பாலும் பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படுகின்றன. எனவே அரசியல் கட்சிகள் மக்களுடைய உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் காப்பாற்ற வேண்டியது முக்கியமான ஒரு மக்களாட்சியின் உந்து சக்திகள் ஆகும். பயனுள்ள குடியரிமை பயிற்சி மற்றும் அதிக குடிமக்கள் பங்கேற்பு மூலம் மக்களாட்சி நாடுகளில் உள்ள இளைஞர்கள் அரசியல் கட்சிகளின் பெரிய பங்கினை வகிக்க முடியும். இதனால் உலக நாடுகளில் முதிர்ச்சியடைந்த மற்றும் பரந்த மக்களாட்சி மயமாக்கலை வளர்க்க முடியும்.

மக்களாட்சியில் அரசியல் கட்சிகளின் பங்கு:

- அரசியல் கட்சிகள் என்றால் என்ன?
- அரசியல் கட்சியின் பொதுப்பதவிகளுக்காக வேட்பாளர்களை தேர்ந்தெடுத்து தேர்தலில் நிறுத்துகின்றன.
- அவை கட்சியின் பெயரில் அரசாங்க அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைத்து, ஒரு தரப்படுத்த முயற்சி செய்கின்றன.
- பல அரசியல் அறிஞர்கள் கட்சிகள் மக்களாட்சிக்கு அவசியம் என்று நம்புகிறார்கள்.
- அரசியல் கட்சி என்பது மக்களது இறையாண்மை மற்றும் பெரும்பான்மை ஆட்சியின் பிரதான கருவியாக ஒரு சிலரால் கருதப்படுகிறது.
- அரசியல் கட்சிகள் ஒழுங்காக வேலை செய்யும் பொழுது, மக்களின் இறையாண்மைக்கான அவசியமான கருவிகளாக அவை இருக்கலாம்.

நவீன கட்சி முறை அங்கிலாந்தில் கட்சி முறை

இங்கிலாந்தில் முடியாட்சியின் நிலை மற்றும் அதன் பங்கினை பற்றிய பிரச்சனைகள், கருத்துக்கள் துருவப்படுத்தப்படுவது இரண்டு கட்சிகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது.

அவையாவன:

1. டோரீஸ் அல்லது பழமைவாதிகள்
  2. விக்ஸ் அல்லது தாராளவாதிகள்
- 30 ஆம் நூற்றாண்டில் தொழிலாளர் கட்சி தாராளவாதிகளை விட பெரிய சக்தியாக மாறியது.

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் கட்சி முறை:

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் நிறுவனத் தலைவர், அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் அவற்றுக்கு இடையேயான பிரிவினைவாத

இருகட்சி முறை:

- உலகம் முழுவதும் அரிதானது ஆகும்.
- தேசிய மற்றும் உள்ளாட்சி அளவில் சமமான நிலையில் உள்ளது.
- தேர்தல் அமைப்பு (முறைமை)
- வெற்றி பெற்றவர் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்வர்.
- வீணாக்கப்பட்ட வாக்கு
- முன்னுரிமை அடிப்படையிலான அமைப்பு
- தேர்தலுக்கு முன் பரந்த கூட்டணிகள் அமைக்கப்படுகின்றன.
- வாக்காளர்களின் கருத்து
- மூன்றாவது கட்சியினருக்கு வாக்குச் சீட்டில் இடம்பெறுவது கடினமாக உள்ளது.

மோதல்களைத் துடைத்தெறிய விரும்பினர். இரப்பினும் அமெரிக்க சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர், ஜார்ஜ் வாஷிங்டனின் பதவிக்காலத்தில் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட அமெரிக்க தேசத்தில் முதலில் உருவான கட்சிகளில் வலுவான தேசிய அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கும் கூட்டாட்சிக் கட்சியும், மாநில தன்னாட்சி உரிமையை ஆதரிக்கும் கட்சியாக குடியரசுக் கட்சியும் இருந்தன. 1828-ல் மக்களாட்சியிலான குடியரசுக் கட்சி என்ற பெயர் மக்களாட்சிக் கட்சியாக மாற்றப்பட்டது. இது அரசின் உரிமைகளை வென்றது. 1854-ல் குடியரசுக் கட்சி கொத்தடிமை முறைக்கு எதிராக தனது போராட்டக் களத்தை அமைத்துக் கொண்டதுடன் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவராக ஆபிரகாம் லிங்கன் பதவிவகித்ததால் அதிக முன்னுரிமையைப் பெற்றது. அமெரிக்காவில் இரு கட்சி முறை என தீர்வு காணப்பட்டதிலிருந்து, குடியரசு கட்சி மற்றும் மக்களாட்சிக் கட்சிகள் அமெரிக்க அரசியல் களத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தியுள்ளன. இருப்பினும் மூன்றாவது கட்சி வேட்பாளர்கள் அவ்வப்போது வெளிப்பட்டு மறைந்தனர்.

ஐரோப்பாவில் கட்சி முறை:

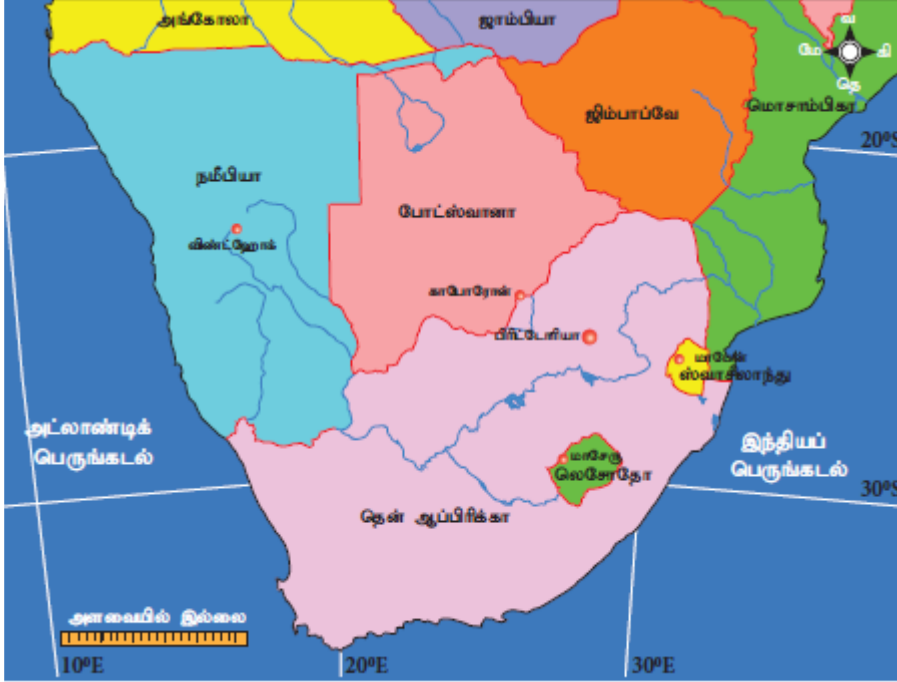
பிரெஞ்சு புரட்சிக்குப் பின்னர் (1789), ஐரோப்பிய நாடுகளில் மக்களாட்சி சக்திகள் பலம் பெற்று அரசியல் கட்சிகள் தோன்றின. ஐரோப்பிய கண்டத்தில் அரசியல் கட்சிகள், பழமைவாதிகள், தாராளவாதிகள் மற்றும் கிறிஸ்துவ மக்களாட்சிவாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டில் சமதர்ம இயக்கங்கள் பிரபலமடைந்து சமூக மக்களாட்சி அல்லது தொழிலாளர் கட்சிகள் உருவாயின. அவை பிரபலமடைந்து தொழிற்சங்க ஆதரவைப் பெற்றன. சோவியத் ரஷ்யாவில், போல்ஷிவிக் கட்சி 1917-ல் நடந்த பொதுவுடைமைப் புரட்சியினை நடத்தி சோவியத் யூனியன் என்ற பிரபலமான சோவியத் சோசலிச குடியரசுகளை உருவாக்கியது. COMINTERN (கம்யூனிஸ்ட் இன்டர்நேஷனல்) அமைப்பு பிற நாடுகளில் பொதுவுடைமைப் கட்சிகளை ஆதரிப்பதன் மூலம் உலக பொது உடமைப் புரட்சியை ஊக்குவிக்கும் பணியைக் மேற்கொள்ள நிறுவப்பட்டது. பனிப்போர் முடிவுக்கு பின் பொதுவுடைமைப் கட்சி ரஷ்யாவில் அதன் புகழை இழந்தது. புரட்சியை ஊக்குவிக்கும் பணியைக் மேற்கொள்ள நிறுவப்பட்டது. பனிப்போர் முடிவுக்கு பின் பொதுவுடைமைப் கட்சி ரஷ்யாவில் அதன் புகழை இழந்தது. இருப்பினும், சில பொது உடமைக் கட்சிகள் இன்னும் மக்களாட்சி அரசுகளுக்குள் அரசாங்கக் கொள்கைகளில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. பொதுவுடைமைப் கட்சிகள் இன்றும் தொடர்ந்து சீனா மற்றும் வட கொரியாவில் எதேச்சதிகார அரசாங்கங்களை கட்டுப்படுத்துகின்றன.

மக்களாட்சி அரசியல் முறைமைகள் தங்கள் குடிமக்களின் அடிப்படையான சமூக – பொருளாதார விழுமியங்களை பிரதிபலிப்பதாகவும், பெரும்பாலும் பரிவும்

எதிர்செயலுமாக இருக்கின்றன. எப்போதும் மதிப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்வதுடன் அவை அரசியல் கட்சிகளின் மாறுபட்ட நோக்கங்கள்

மூலம் மக்களின் அரசியல் கருத்துக்களில் பிரதிபலிக்கின்றன. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பாவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பாதிக்கும் சமூக பொருளாதார காரணிகள் தேசியவாத மற்றும் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்ட கட்சிகளின் எழுச்சி மூலம் பிரதிபலிக்கப்பட்டன. அவை புலம்பெயர்ந்தோருக்கு எதிராக அவர்களின் உணர்வுகளுக்காக குரல் கொடுத்தல் மற்றும் அகதிகளின் வருகை என்பதனை ஐரோப்பிய கலாச்சாரம், பாதுகாப்பு மற்றும் பொருளாதாரத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக பார்த்தனர்.

தென்னாப்பிரிக்காவின் கட்சி முறை:

ஆப்பிரிக்க நாடுகளில், அரசியல் கட்சிகள் முதலில் காலனித்துவத்துக்கு எதிராக போராடுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. காலனித்துவத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்த ஆப்பிரிக்க நாடுகளில், அரசியல் கட்சிகள் இராணுவவாதத்திற்கு எதிராக கடுமையாக போராடுகின்றன.

தென்னாப்பிரிக்காவின் அரசமைப்பு:

- 18 வயதில் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை
- பொதுவான வாக்களர் பட்டியல்
- வழக்கமான தேர்தல்
- பொறுப்புணர்வு, பதிலுடைத்தல் மற்றும் வெளிப்படையான அரசாங்கத்தை உறுதிப்படுத்த பல கட்சி முறை மக்களாட்சி அவசியம்

இந்தியாவில் கட்சி முறை:

ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிரான சுதந்திர போராட்டத்தினாலும், தேசியவாதத்தின் எழுச்சியினாலும் இந்தியாவில் கட்சி முறைகள் வெளிப்பட்டன. இந்திய அரசியல்

இன்று பல கட்சி முறையை கொண்டதாக இருப்பினும் இந்திய வரலாற்றில் நீண்ட காலமாக, ஒரே கட்சி அரசியல் அரங்கில் ஆதிக்கம் செலுத்தியுள்ளது. இந்திய தேசிய காங்கிரசு (INC) 1885 ஆம் ஆண்டில் ஆலன் ஆக்லேவியன் ஹியூம் (A.O. Hume) என்பவரால் நிறுவப்பட்டது.

இது சட்டமன்ற மற்றும் அரசியல் பிரிவுகளில் இந்தியர்களின் அரசியல் பங்கேற்பிற்கான அடித்தளமாக இருந்தது. இது படிப்படியாக பல்வேறு நிலைகளில் அரசியல் சீர்திருத்தங்களைக் கோரியது. ஒத்துழையாமை இயக்கத்திற்கு (1921 - 23) பின்னர், இந்திய தேசிய காங்கிரசு (INC) முழுமையான அரசியல் சுதந்திரத்தை கோரியது.

20-ஆம் நூற்றாண்டில், வகுப்புவாதத்தை செயல்திட்டமாக கொண்ட கட்சிகள், அதாவது 1906 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் முஸ்லிம் லீக் மற்றும் 1916-இல் இந்து மகாசபை போன்ற கட்சிகள் உருவாகின. சென்னை மாகாணத்தில், தென்னிந்திய சுதந்திரவாதச் கூட்டமைப்பு (நீதிக்கட்சி) பிராமணரல்லாதோரின் (திராவிடர்கள்) நலன்களை பிரதிபலிக்க உருவாக்கப்பட்டது. எனினும் இந்திய தேசிய காங்கிரசில் நகர்ப்புற, உயர்குடி சாதியினர், பெரும்பாலும் மேற்கத்திய கல்வி கற்றவர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியதுடன் ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான ஒரு தளத்தை வழங்கியது. படிப்படியாக இந்திய தேசிய காங்கிரசு இந்தியாவின் அரசியல் கட்சியின் முறையின் வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய பங்கினை வகித்தது. 1905-இல் வங்கப் பிரிவினைக்குப் பிறகு, இந்திய தேசிய காங்கிரசில் மிதவாதிகள் (மனுக்களின் கொள்கை) மற்றும் தீவிரவாதிகள் (ஆக்கிரமிப்பு உத்தி) என பிரிவினை ஏற்பட்டது.

1906 ஆம் ஆண்டில் முஸ்லிம் லீக்கின் உருவாக்கம் முரண்பாடான அரசியல் பேரம் பேசும் வெளிப்படையான காலமாக உருவானதோடு, இந்திய கட்சி முறையின் உண்மையான தொடக்கத்தை பிரதிபலித்தது.

அரசியல் அரங்கில் மகாத்மா காந்தியின் வருகையை தொடர்ந்து, அவரின் அகிம்சையின் மீதான தார்மீக - நெறிமுறைக் கவனமுடன் கூடிய, அரசியல் லட்சியங்கள் மற்றும் வழி முறைகளில் இந்திய தேசிய காங்கிரசு (INC) என்பது அனைத்து பிரிவுகளையும் சேர்ந்த ஏழை விவசாயிகள் மற்றும் பின்தங்கிய பிரிவினர்களையும், பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது சித்தரஞ்சன் தாஸ் 1922-இல் தொடங்கிய சுயராஜ்ய கட்சி, 1934-இல் ஆச்சார்யா நரேந்திர தேவ் தொடங்கிய காங்கிரசு சோசலிஸ்ட் கட்சி மற்றும் 1920-இல் எம்.என். ராயின் (M.N. Roy) முயற்சியால் தொடங்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவைகள் இதர முக்கிய அரசியல் கட்சிகள் ஆகும். அரசியல் பரப்புரைகளில் ஈடுபடும் பல அரசியல் கட்சிகள் தேர்தல்களில் போட்டியிடாமல் இருந்தன. இத்தகையவை அழுத்த குழுக்களாகச் செயல்பட்டன.

1977-ஆம் ஆண்டு வரை பொதுவுடைமை கட்சி, சோசலிஸ்ட் கட்சிகள் மற்றும் வலதுசாரி ஜனசங்கம் ஆகியவை தேசிய அளவில் குறிப்பிடத்தக்க எதிர்கட்சிகளாக இருந்தன. 1977 வரை, எந்த ஒரு கட்சியும் தேசிய அளவில் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு மாற்றாக வர இயலவில்லை. எனவே,

ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனின் தலைமையின் கீழ் பல தேசிய கட்சிகள், ஓர் பெரிய தேசிய அளவிலான மாற்றுக் கட்சியை உருவாக்க இணைந்தன. 1977-ஆம் ஆண்டில் ஜனதா கட்சி மத்தியில் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றியது. 1980-க்குப் பிறகு, இந்த கட்சிகள் ஒன்றியிருக்கும் திறனையும், ஒற்றுமையையும் இழந்து விட்டன. பாரதீய ஜனதா கட்சி என்ற புதிய பெயருடன் ஜனசங்கம் புத்துயிர் பெற்றது. இதற்கிடையில் கன்ஷிராமின் பகுஜன் மஜ் கட்சி சமூக நீதியை பிரதான திட்டமாக கொண்ட ஒரு தேசியக் கட்சியாக உருவாகியது. கேரளா, மேற்கு வங்காளம் மற்றும் திரிபுரா போன்ற சில மாநிலங்களில் பொதுவுடைமை கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாக ஆனது.

1990-களில் இந்திய அரசியல் கூட்டணி அரசாங்கங்களுக்கான காலமாக இருந்தது. இந்திய அரசியல் முறைமை என்பது சமகால இந்தியாவில் காணப்பட்ட பலதரப்பட்ட பண்பாட்டு சமூக உறவு, பன்முகத்தன்மை, அதிக போட்டித்திறனோடு அதிக அளவில் மக்களாட்சி மயமாக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவம் பெற்றது. பழைய கட்சிகள் வழக்கற்று செயலற்றதாகவும் மாறிவிட்டன. மேலும் புதிய கட்சிகள் மாறிவரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள முயற்சித்தன.

1990-களில் இருந்து கூட்டாட்சி அரசியல் முறையை நாம் காண்பதுடன் பிராந்தியக் கட்சிகள் பெரிய செல்வாக்கைப் பெற்றுள்ளதையும் மத்திய அரசின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக பிரதேச உணர்வுகளை பிரதிநிதிப்படுத்துவதையும் நாம் காண்கிறோம். தற்போதைய காலத்தில், பிராந்திய அளவிலான கூட்டணிகள் கூட்டாட்சி அரசியலுக்கு ஆதரவாகப் குரல் கொடுக்கும் போக்கு இருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு காரணமாக அரசியலில் பிரதேசமயமாக்கலும், குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் அதிக ஆதரவைக் கொண்டிருக்கும் கட்சிகளும் உள்ளன.

மண்டலக் கட்சிகள்:

பஞ்சாப்பில் சிரோமணி அகாலி தளம், உத்தரப்பிரதேசத்தில் சமாஜ்வாதிக் கட்சி, ஆந்திர பிரதேசத்தில் தெலுங்கு தேசம் கட்சி, பீகாரில் ராஷ்டிரிய ஜனதா தளம், மேற்கு வங்காளத்தில் அகில இந்திய திரிணாமூல் காங்கிரசு, தெலுங்கானாவில் தெலுங்கானா ராஷ்டிரிய சமிதி, அசாமில் அசாம் கண பரிசத், மகாராஷ்டிராவில் சிவசேனா, ஜம்மு காஷ்மீரில் தேசிய மாநாட்டுக்கட்சி, மக்கள் ஜனநாயக கட்சி, தமிழகத்தில் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் மற்றும் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகியவை முக்கிய பிராந்தியக் கட்சிகளாக உள்ளன.

வாக்காளர்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்வு அதிகரிக்கையில், பிரதேச, சமூக மற்றும் மத அடையாளங்களுடன் அதிக அணி திரட்டலும் உள்ளது. அரசியல் குழுக்களின் அமைப்பில் பார்க்கும்போது ஒரு பிராந்தியத்திற்கும் இன்னொன்றிற்கும் இடையில் உள்ள அரசியல் மற்றும் சமூக குழுக்களின் பண்புகள் போன்றவற்றில் பரந்த வேறுபாடு உள்ளது.

2009 தேர்தலில் நாடாளுமன்றத்தில் இடங்களை பெற்ற கட்சிகள்	2014 தேர்தலில் நாடாளுமன்றத்தில் இடங்களை பெற்ற கட்சிகள்
இந்திய தேசிய காங்கிரசு	பாரதிய ஜனதா கட்சி
பாரதிய ஜனதா கட்சி	இந்திய தேசிய காங்கிரசு

இந்திய பொதுவுடைமை கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்)	அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்
சமாஜ்வாதி கட்சி	அகில இந்திய திரிணாமுல் காங்கிரசு
பகுஜன் சமாஜ் கட்சி	பிஜு ஜனதா தளம்
திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்	சிவசேனா
சிவசேனா	தெலுங்கு தேசம் கட்சி
ராஷ்டிரிய ஜனதாதளம்	தெலுங்கானா ராஷ்டிரிய சமிதி
அகில இந்திய திரிணாமுல் காங்கிரசு	யுவஜன ஸ்ரமிக ருது காங்கிரசு கட்சி
அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்	தேசியவாத காங்கிரசு கட்சி

தமிழ்நாட்டில் கட்சி முறை:

தமிழ்நாட்டில், பெரும்பாலான இந்திய மாநிலங்களைப் போலவே தொடக்கத்தில் சுதந்திர போராட்ட காலத்தில் காங்கிரசு கட்சி ஆதிக்கம் செலுத்தியது. இருப்பினும் சாதி அடுக்குமுறையில் சிக்கல்கள் மற்றும் அதிகரிக்கும் வடக்கு, தெற்கு பிரிவினையின் எழுச்சி ஆகியவை மாநிலத்தில் காங்கிரசினுடைய புகழைக் குலைத்தன. திராவிட இயக்கம் பெரியார், ஈ.வே. ராமசாமியின் கீழ் தமிழ்நாட்டில் புத்துயிர் பெற்ற திராவிட உரிமைகள் சுயமரியாதை, கண்ணியம் ஆகியற்றின் வலியுறுத்தல் மற்றும் வடக்கு எதிர்ப்பு, இந்தி எதிர்ப்பு, பிராமணர் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான சமூக கொண்டு ஆகியவற்றினால் பிரபலமடைந்தது.

தமிழ்நாட்டில் கட்சி அமைப்பு முறையானது சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலில் மாநில கட்சிகளின் ஒப்புயர்வற்ற நிலைக்கு முன் மாதிரியாக உள்ளது. இந்த மேம்பாட்டிற்கு மிகவும் தெளிவான சமூக – பொருளாதார, பண்பாடு மற்றும் வரலாற்று காரணங்கள் உள்ளன. காலனித்துவ காலம் மூலம் பகுத்தறிவு மற்றும் சமூக நீதி இயக்கங்களின் நீண்ட வரலாறு மற்றும் 20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து திராவிட சிந்தனையை அணி திரட்டுதல் போன்றவை தமிழக அரசியலின் தலைமையையும், மாநில அரசியலில் அரசியல் கட்சி முறையின் எதிர்காலத்தையும் தீர்மானித்தது எனலாம்.

மக்களாட்சியில் அரசியல் கட்சிகளின் பங்கு:

ஓர் மக்களாட்சியின் திறன்மிக்க செயல்பாட்டிற்கு, முரண்பாடான விருப்பங்களைப் பிரதிபலிப்பு செய்யும் அரசியல் கட்சிகளின் இருப்பது கட்டாயமாகும். பல்வேறு விருப்பங்களையும், கொள்கைகளையும் பிரிந்துரைக்கையில் பெரும்பாலான அரசியல் கட்சிகள், வலதுசாரி (பழமைவாதம், பாரம்பரியம் மற்றும் முதலாளித்துவம்) அல்லது இடதுசாரி சிந்தனையை (சமத்துவ – சார்பு, தாராளவாதம் மற்றும் தொழிலாளர் நலனை) பின்பற்றுகின்றன. மக்களாட்சிக்கான லட்சியத்தை அடைவதற்கு அரசியல் கட்சிகள் அவசியமானவை என்பது உண்மையே என்றாலும், மக்களாட்சி கோட்பாடற்ற, தனிப்பட்ட கட்சிகளின் வளர்ச்சி மற்றும் சர்வாதிகார தலைமையின் கீழ் தனிப்பட்ட கட்சிகளின் எழுச்சி என்பது மக்களாட்சிக்கு ஒரு முக்கியமான சவால் ஆகும். இந்தியா போன்ற பல பன்முக பண்பாடு, மொழி, மத மற்றும் பொருளாதார வேற்றுமை கொண்ட நாடுகளில், நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் மக்களின் பல்வேறுபட்ட

நலன்களை அரசியல் கட்சிகள் மட்டுமே பிரதிபலிக்கின்றன. இத்தகைய முதிர்ச்சியடைந்த, மதச்சார்பற்ற நிலைப்பாட்டை மேற்கொள்வது இந்தியா போன்ற மக்களாட்சி நாடுகளுக்குப் பொருத்தமானது. இல்லையெனில், இந்தியாவின் மதிப்புயர்வான ஒற்றுமை மற்றும் நிலைத்தன்மையை பாதுக்காக்க முடியாது. நாட்டின் நலனிற்காக பொறுப்புணர்வு மற்றும் கொள்கை ரீதியான கட்சிகள், மக்களாட்சி அமைப்புகளின் நிலைத்தன்மைக்காக தங்கள் கடமையையும், செயல்பாட்டையும் கையாளுவதில் முதிர்ச்சி மற்றும் பொறுப்புணர்வை காட்டுகின்றன.

மக்களாட்சியில் எதிர்கட்சிகளின் பங்கு:

கட்சி முறை மற்றும் மக்களாட்சி ஆகியவற்றிற்கு இடையிலான உறவு, மக்களாட்சியில் எதிர்கட்சிகளின் பங்கு பற்றிய விவாதம் இல்லாமல் முழுமையடையாது. நாட்டில் ஓர் சக்தி வாய்ந்த எதிர்கட்சி அல்லது கட்சிகள் இல்லாமல் மக்களாட்சிக்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. மக்களாட்சியின் தன்மை ஆளும் கட்சியின் வலிமையினால் மட்டுமே நிர்ணயிக்கப்படுவது அல்ல. எதிர்க்கட்சியின் பங்கு மற்றும் அதன் செயல்பாட்டிலும் உள்ளது.

உண்மையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்பவர் அசைமச்சர் பதவிக்கான தகுதியையும், சலுகைகளையும் பெறுகிறார். ஓர் பலவீனமான எதிர்க்கட்சி பொறுப்புணர்வற்ற அரசாங்கத்திற்கு அல்லது பெரும்பான்மையின் கொடுங்கோண்மைக்கு வழிவிடுகிறது.

அழுத்தக்குழுக்கள் அல்லது தன்னலக்குழுக்கள் ஆகியவை முக்கியப் பிரச்சனைகள் மற்றும் நிகழ்வுகளில் ஓர் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இவை பொதுவான அரசியல் மற்றும் சமூக நலன்களைக் கொண்ட குழுக்களாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை வெளியிலிருந்து வரும் முடிவுகளின் மீது செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. அழுத்தக் குழுக்கள் குறிப்பிட்ட நலன்களுக்காக தன்னார்வ உறுப்பினர்கள் மூலம் ஆதரவு திரட்டுகின்றன அரசியல் கட்சிகள் போலன்றி, அழுத்தக் குழுக்கள் தேர்தலில் போட்டியிடுவதில்லை.

அழுத்தக்குழுக்கள் அல்லது தன்னலக்குழுக்கள் ஆகியவை முக்கியப் பிரச்சனைகள் மற்றும் நிகழ்வுகளில் ஓர் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. இவை பொதுவான அரசியல் மற்றும் சமூக நலன்களைக் கொண்ட குழுக்களாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. அவை வெளியிலிருந்து வரும் முடிவுகளின் மீது செல்வாக்கு அழுத்தக்குழுக்கள் பல பொதுக் கொள்கை சிக்கல்களால் பல்வேறு வழிமுறைகளை பின்பற்றி அரசாங்கத்தின் மீது தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. எனவே அவை அழுத்தக் குழுக்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. தொழில் சார்ந்த அழுத்தக் குழுக்கள் என்பவை வணிக நலன்களை, தொழிற் சங்கங்கள், விவசாயிகள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள், மருத்துவர்கள், பண்பாட்டு குழுக்கள் மற்றும் நிறுவன குழுக்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியிருக்கலாம். மக்களுக்கும் அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையிலான தொடர்பு மற்றும் தொடர்புக்கான ஆதாரமாக செயல்படுவதன் மூலம் இந்திய அரசியல் முறைமையில் அழுத்தக் குழுக்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. அவர்கள் பொதுமக்களின் சமூக, பொருளாதார சிக்கல்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதோடு, அரசாங்கத்தின் நிர்வாகக் கொள்கைகள் மீது செல்வாக்கு செலுத்துகிறார்கள்.

தேர்தலியல்:

தேர்தல் பற்றிய ஆய்வு மற்றும் புள்ளிவிவர பகுப்பாய்வே தேர்தலியல் ஆகும். பொது கருத்துக் கணிப்புகள், தேர்தலியலில் ஓர் முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றன. தேர்தலுக்கு முந்தைய கருத்து கணிப்புகள், தேர்தலுக்கு பிந்தைய கருத்து கணிப்புகள் மற்றும் தேர்தல் முடிவுகள் ஆகியவை இதில் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன. கருத்துக்கணிப்புகள் மற்றும் தேர்தலுக்குப் பிந்தைய கருத்துக் கணிப்புகள் ஆகியவை தேர்தல்களில் வாக்காளர் விருப்பத்தின் முக்கிய குறியீடாக இருக்கின்றன.

இரண்டுக்கும் இடையேயான பிரதான வேறுபாடு, வாக்காளர் வாக்களிக்கும் முன் நடத்தப்படும் கருத்துக்கணிப்பு மற்றும் வாக்குப்பதிவு நடைபெறுகையில் வாக்காளர் வாக்களித்த பின் வாக்குச்சாவடிக்கு வெளியே நடத்தப்படும் கருத்துக்கணிப்பு என்பதாகும். தேர்தலுக்குப் பின் வெளிவரும் கருத்துக்கணிப்பு முடிவுகள் தேர்தலுக்கு முந்தைய கருத்துக்கணிப்புகளை விட நம்பகமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

கருத்துக்கணிப்புகளின் முடிவு உண்மையில் தேர்தல் முடிவுகளை ஒத்திருக்கலாம் அல்லது தவறாகலாம். இருப்பினும், அவை உறுதியற்ற யாருக்கு வாக்களிப்பது என்பதனை தீர்மானிக்காத வாக்காளர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாக இருப்பதுடன் அனைத்து கட்சிகளுக்கும் வாக்களிப்பு நடைமுறைகளின் சமநிலையை உருவாக்குவதற்கு முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

அரசியல் கட்சி: தன் உறுப்பினர்களை, பொது அலுவலகத்திற்கு தேர்ந்தெடுப்பதன் மூலம் அரசியல் அதிகாரத்தை பெறும் ஓர் அமைப்பு.

ஒரு கட்சி முறை: அரசமைப்பை அடிப்படையாக கொண்டு அரசாங்கம் அமைக்கும் உரிமையை பெற்ற ஓர் அரசியல் கட்சி அல்லது அரசியல் அதிகாரத்தின் மீது தனிப்பட்ட கட்டுப்பாடைக் கொண்டிருக்கும் ஒரே ஒரு அரசியல் கட்சி.

இரு கட்சி முறை: இந்த அமைப்பில் இரண்டு கட்சிகள் மட்டுமே அரசியலில் இருக்கும். இவற்றுள் ஒன்று ஆளும் கட்சியாகவும் மற்றொன்று எதிர்க்கட்சியாகவும் இருக்கும். இந்த முறையில் பெறும்பான்மையை பெறுவதற்கு மிகுந்த வாய்ப்பு உள்ளது. மற்ற கட்சிகள் மிக சிறிய கட்சிகளாகவோ அல்லது நாட்டின் ஒரு பகுதியில் மட்டும் இயங்கும் கட்சிகளாகவோ இருக்கும்.

பலகட்சி முறை: பல அரசியல் கட்சிகள் அரசாங்க பதவிகளை தனித்தனியாகவோ அல்லது கூட்டணியிலோ கட்டுப்படுத்தும் திறனைக் கொண்டுள்ள ஒரு அமைப்பு.

வாக்குச்சீட்டு: வேட்பாளரின் பெயர், சின்னம், போன்ற விவரங்களைக் கொண்ட துண்டுச் சீட்டு.

இடைத்தேர்தல்: இரண்டு சட்டமன்ற பொதுத்தேர்தல்களுக்கிடையே ஒரு சட்டமன்ற தொகுதி காலியானாலோ அந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் ராஜினாமா

செய்தாலோ, வேறு கட்சிக்கு மாறுவதினால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டாலோ அல்லது இறந்து விட்டாலோ அந்த தொகுதியில் நடைபெறும் தேர்தல் இடைத்தேர்தல் எனப்படும். 2010-ம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரை 21 இடைத்தேர்தல்கள் நடந்துள்ளன.

தேர்தல்: தகுதி வாய்ந்த நபர்களை ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வாக்கெடுப்பின் மூலம் மக்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை.

தேர்தல் ஆணையம்:

தேர்தல் ஆணையம் தன்னாட்சி பெற்ற ஒரு அமைப்பு மாநில சட்டப்பேரவைகள், மற்றும் நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களை நடத்தவும், மேற்பார்வையிடவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள அமைப்பு

வாக்குச் சீட்டு பெட்டி: வாக்குச் சாவடியில் உள்ள வாக்குப் பெட்டியில் அல்லது வாக்களிப்புத் தாள் வாக்காளரால் குறியிட்டு முடிக்கப்பட்ட பிறகு செருகப்படும். வாக்குப்பதிவு துவங்குவதற்கு முன் வாக்குப் பெட்டகம் முத்திரையிடப்பட்டு, எண்ணிக்கை துவங்கும் வரை திறக்கப்படாது.

கூட்டணி அரசாங்கம்: தேர்தல் முடிவுகளில் எந்த ஒரு கட்சிக்கும் அறுதிபெரும்பான்மை கிடைக்கவில்லையெனில் ஒன்றிக்கும் மேற்பட்ட கட்சிகள் ஒன்றினைந்து அமைக்கும் அரசாகும்.

தேர்தலியல் : தேர்தல் அதன் முடிவுகள், அத தொடர்பான புள்ளி விவரங்கள் பற்றிய படிப்பு.

தேர்தல் முறைமை: தேர்தல்களைப் பற்றிய அனைத்து விதிகளுக்கான பொது பெயர். அதாவது வாக்களிப்பு முறை, எல்லைகள், வாக்காளர்களின் பதிவு, வேட்பாளர், பிரச்சார செலவு, ஒளிபரப்பு முதலியன.

பெரும்பான்மை அரசாங்கம் : சட்டமன்றம் அல்லது நாடாளுமன்றத்தில் ஐம்பது சதவிகித இடங்களுக்கு மேல்கொண்டு அமைக்கும் அரசாங்கம்.

மக்களாட்சி: மக்களால் மக்களுக்காக மக்களே நடத்தும் ஆட்சி மக்களாட்சியாகும்.

12ம் வகுப்பு அலகு - 2 - சட்டமன்றம்

அறிமுகம்:

சட்டமன்றமானது பிரதிநிதித்துவ மக்களாட்சியின் செயல்பாட்டிற்கு ஒரு மிக முக்கியமான நிறுவனமாகிறது. சட்டமன்றத்தின் அடிப்படை நோக்கமானது, அதன் பிரதிநிதிகளை பதிலளிக்க கடமைப்பட்டவர்களாகவும், நாட்டிலுள்ள மக்களின் நலன்களுக்கு பொறுப்புடையவர்களாகச் செய்வதே நோக்கம் ஆகும். நாட்டின் அனைத்து தொகுதிகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு, அந்நாட்டின் சட்டங்களை இயற்றுதல் அல்லது மாற்றுதல் ஆகியவற்றை செய்யும் ஓர் உயர்ந்த சட்டம் இயற்றும் அமைப்பே, சட்டமன்றம் என பொதுவாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்தியா முழுமைக்குமான சட்டங்களை இயற்றும் சட்டமன்றம் நாடாளுமன்றம் அல்லது தேசிய சட்டமன்றம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. மாநிலங்களிலும் ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளிலுள்ள சட்டமன்றங்கள் சட்டமன்ற பேரவை என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

நாடாளுமன்றம் ஈரவைகளை கொண்டுள்ளது. அவை மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை. இது நாடாளுமன்றத்தின் ஈரவை முறை எனப்படும். இது பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற முறை மற்றும் அமெரிக்காவின் ஈரவை முறையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது. இதேபோல் சில மாநிலங்களில் சட்டமன்ற பேரவை (சட்டப்பேரவை) மற்றும் சட்டச்சபை என ஈரவை முறையே உள்ளது. ஆனால் பல மாநிலங்களில் சட்டமேலவை இன்றி ஒற்றை அவையாக சட்டமன்ற பேரவையே உள்ளது.

இந்தியாவில் நாடாளுமன்றம் அதன் சட்டம் இயற்றும் பணி மற்றும் அதனை செயல்படுத்துகின்ற பொறுப்பினை 29 மாநிலங்களுடனும், ஏழு ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளுடனும் பகிர்ந்து கொள்கிறது. ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகள் மத்திய அரசால் நேரடியாக ஆட்சி செய்யப்படுகின்றன. (தில்லி மற்றும் புதுச்சேரி தவிர)

ஒன்றியச் சட்டமன்றம்: நாடாளுமன்றம்:

நாடாளுமன்றம், ஒன்றியச் சட்டமன்றம் அல்லது தேசிய சட்டமன்றம் என்று அறியப்படுகிறது. அதுவே முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய உச்ச அமைப்பு மற்றும் மக்களாட்சியின் அடையாளம். நாட்டினதும் அதன் மக்களின் நலன் சார்ந்த பிரச்சனைகள் மீதான விவாதத்திற்கும், அரசியல் அமைப்பில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், திருத்துவதற்கும், பதிலளிக்க கடமைப்பட்ட மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தளமாக நாடாளுமன்றமே உள்ளது.

சட்ட முன் வரைவுகளுக்கான ஒப்புதல் அளித்தல், பல்வேறு தீர்மானங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் குறித்து விவாதம் நடத்துதல், போன்றவற்றிக்காக திட்டமிடப்பட்ட ஒரு கால வரையறையில் நாடாளுமன்றம் கூடுவதைத்தான் ஒரு கூட்டத்தொடர் என்று அழைக்கிறோம். ஒரு வருடத்தில் நாடாளுமன்றம் மூன்று கூட்டத் தொடர்களை நடத்துகிறது.

1. நிதிநிலை அறிக்கைக் கூட்டத்தொடர் (பிப்ரவரி – மே)
2. மழைக்காலக் கூட்டத்தொடர் (ஜூலை – ஆகஸ்ட்)
3. குளிர்காலக் கூட்டத்தொடர் (நவம்பர் - டிசம்பர்)

அதற்கு இரு முக்கியமான அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகள் உள்ளன. அவை சட்ட அதிகாரம் மற்றும் நிதி அதிகாரம் ஆகியவைகளாகும். சட்ட அதிகாரங்கள் சட்டம் இயற்றுவதற்கானவை. நிதி அதிகாரங்கள் நிதிநிலை அறிக்கை என்று அறியப்படுகிற நிதி சம்பந்தப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கை கணக்குகளை தயார் செய்வதற்கானது. மேலும் இந்திய குடியரசுத்தலைவர் மற்றும் குடியரசுத் துணைத்தலைவர் ஆகியோரை தேர்ந்தெடுப்பதற்காக தேர்தல் நடத்துவதற்கான தேர்வுச் செய்யும் பணிகளும் நாடாளுமன்றத்துக்கு இருக்கின்றன.

குடியரசுத்தலைவர், குடியரசுத் துணைத்தலைவர், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஆகியோர் மீதான பதவி நீக்க தீர்மானத்தை விவாதிக்கவும், நிறைவேற்றி நீக்கம் செய்யவும் நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளது. அவ்வாறு பதவி நீக்கம் செய்யப்படும் நடைமுறை "பழிச்சாட்டுதல்" நடைமுறை என்று அழைக்கப்படும். நாடாளுமன்றத்தை கூட்டுமாறு அழைப்பது குடியரசுத்தலைவரின் கடமை. அது வருடத்திற்கு இரண்டு கூட்டத்தொடர்களுக்கு குறையாமல் கூட வேண்டும். ஒவ்வொரு வருடமும், நாடாளுமன்றத்தின் முதல் கூட்டத்தொடரின் தொடக்கத்தில் குடியரசுத்தலைவர் அவரது சிறப்புரையை நிகழ்த்துவார். அதில் எதிர்காலத்தில் அரசு எடுக்கப்போகிற புதிய கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் புது முயற்சிகளுக்கான நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் ஆகியவை இருக்கும். இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கு சட்டங்கள் இயற்றுவது, அதன் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிடுவது, நிதிநிலை அறிக்கைத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது, பொதுமக்களின் மனக்குறைகளை அவர்களின் பிரதிநிதிகள் வழியே வெளிப்படுத்துவது, தேசியக் கொள்கைகள் மற்றும் நாட்டின் பிரச்சனைகள் குறித்து விவாதிப்பது போன்ற பணிகளும் உள்ளது. அமைச்சர்கள், தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் மற்றும் மக்களவையால் நீக்க கூடியவர்கள் பொறுப்புடையவர்கள்.

மக்களவையின் செயல்பாடுகள்:

நாடாளுமன்றம் ஈரவைகளைக் கொண்டது. ஈரவைகளும் ஒரே மாதிரியான மதிப்பீடுகளையும் பொறுப்புகளையும் தன்னகத்தே கொண்டவை. இருப்பினும், நிதிச் செலவு ஒப்புதல் பெறுவது போன்ற சில விதிவிலக்குகள் உள்ளன. இவற்றில் முதலாவது மக்களவை, தங்களை வாக்காளர்களாக பதிவு செய்து கொண்ட, நாடெங்கிலுமுள்ள 18 அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வயதினர்களால், நாட்டின் 543 நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளிலிருந்து, நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 543 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டது

மக்களவை ஆகும். மக்களவையில் ஆங்கிலோ - இந்திய சமூகத்திலிருந்து நியமிக்கப்பட்ட இரண்டு உறுப்பினர்கள் நியமன உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள்.

உறுப்பினர்களின் குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கை:

மக்களவை / மாநிலங்களவை கூட்டத் தொடர்களை நடத்துவதற்கு மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் குறைந்தபட்சம் பத்தில் ஒரு பங்கு எண்ணிக்கை இருக்க வேண்டும்.

மக்களவை மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 545 நாடாளுமன்றத்தில் அரசின் பெரும்பான்மை பலத்தை நிரூபிக்கும் தீர்மானத்தில் நியமன உறுப்பினர்கள் முடிவெடுக்க முடியாது. மக்களின் பொதுப் பிரச்சினைகள் தொடர்பான விவாதங்கள், மக்களின் சமூக பொருளாதார தேவைகள், மற்றும் கொள்கை முடிவுகள் பற்றி கலந்துரையாட, விவாதிக்க, அமைந்த ஒரு மிக உயரிய மன்றம் தான் மக்களவை.

இரு அவைகளை சார்ந்த உறுப்பினர்களையும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் என்றே மக்கள் பொதுவாக அழைப்பர். மாநிலத்தின் ஆறு சட்டமன்ற தொகுதிகள் அடங்கிய ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத் தொகுதியிலிருந்தும் மக்களால் தேர்தல்கள் மூலம் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மக்களவையில் இருப்பர். மக்களவையின் ஆயுட்காலம் ஐந்து வருடங்களாகும்.

சபாநாயகரின் பங்கு மற்றும் பொறுப்புகள்:

மக்களவையை தலைமை தாங்கி நடத்துபவர் சபாநாயகர் ஆவார். அவர் மக்களவை உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவராவார். சபையை வழிநடத்துவது, கலந்துரையாடல் மற்றும் விவாதங்களை நடத்த உதவுவது, சபை உறுப்பினர்களின் நடத்தை குறித்த கேள்விகளுக்கு பதில்களை பெறுவது மற்றும் அவர்களின் சலுகைகள் மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது ஆகியவை சபாநாயகரின் கடமை ஆகும். நாடாளுமன்ற தலைமைச் செயலகத்தின் நிர்வாகத் தலைவர் மக்களவை சபாநாயகர் ஆவார்.

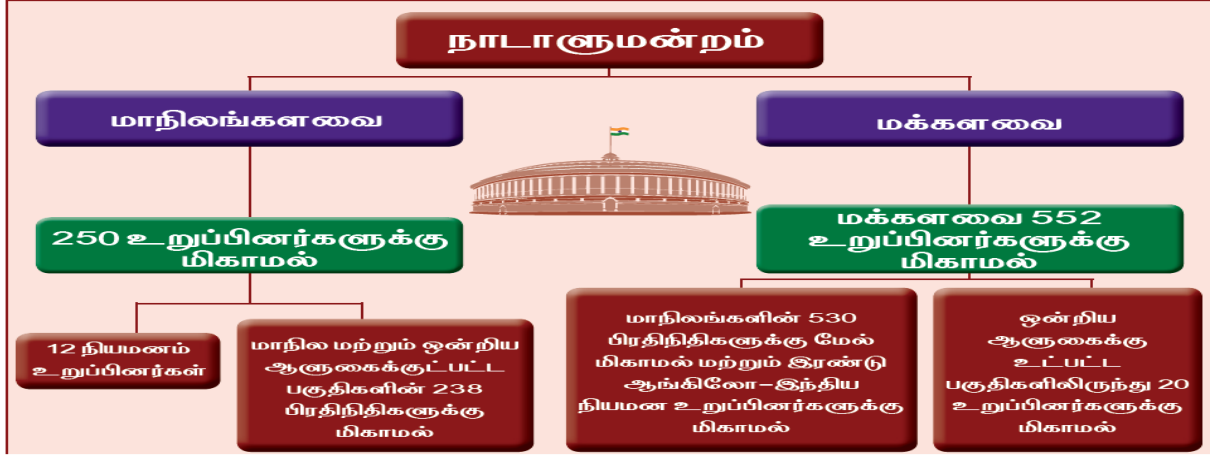
உறுப்பினர்கள் பொருத்தமான நடைமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா என்பதை உறுதிசெய்வது, உறுப்பினர்களை கேள்விகள் எழுப்புவதற்கு அனுமதிப்பது, அவர்கள் பேசுவதற்கு நேரம் ஒதுக்குவது, மற்றும் ஆட்சேபனைக்குரிய குறிப்புக்களை பதிவேட்டிலிருந்து நிக்வுவது மற்றும் குடியரசுத்தலைவர் உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை முன்மொழிவது ஆகியவை சபாநாயகரின் கடமையாகும். அவையின் விதிமுறைகள் மற்றும் விதிகளை உதாசீனப்படுத்தும் அல்லது மீறும் உறுப்பினர்களை அவையிலிருந்து வெளியேற்றும் அதிகாரம் சபாநாயகருக்கு உண்டு.

ஒரு திருத்தச்சட்டம் முன்மொழிவதற்கு சபாநாயகரின் அனுமதி பெறப்பட வேண்டும். அந்த திருத்தச் சட்டம் முன்வரைவை அனுமதிப்பதா இல்லையா என்பதை சபாநாயகர்தான் தீர்மானிப்பார். மன்றத்தின் உரிமைகள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் கலந்தாய்வுக்குழு, சிறப்புக் குழு, ஆலோசனைக் குழு போன்ற பல்வேறு குழுக்கள் மற்றும் அவற்றின் உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் உரிமைகளின் பாதுகாவலராக சபாநாயகர் செயல்படுவார். சிறப்புரிமை குறித்த

எந்த விளக்கமும் வேண்டி ஆய்வு செய்யவும், விசாரணை நடத்தவும் மற்றும் அறிக்கை அளிக்கவும் உரிமைக்குழுவுக்கு பரிந்துரைப்பது சபாநாயகரின் மற்றொரு முக்கியமான அதிகாரமாகும். உறுப்பினர்கள் எழுப்பும் கேள்விகள், அளிக்கும் பதில்கள், விளக்கங்கள், மற்றும் அறிக்கைகள் அனைத்தும் சபாநாயகரை நோக்கியே இருக்க வேண்டும்.

இந்தியாவின் தலைமைச் சிறப்பிகளில் ஒருவரும் அதன் மக்களாட்சி அரசமைப்புத் தத்துவத்தின் உந்து சக்தியாக திகழ்ந்தவர் ஜவஹர்லால் நேரு, இந்திய சபாநாயகரின் அலுவலகத்தை குறித்து ஒரு பொருத்தமான சூழ்நிலையில் இவ்வாறு கூறுகிறார். "சபாநாயகர் மன்றத்தில் பிரதிநிதியாக திகழ்கிறார். அவர் / அவள் இந்த மன்றத்தின் மாண்பு மற்றும் அதன் சுதந்திரத்தின் பிரதிநிதியாக விளங்குகிறார். இந்த மன்றம், நாட்டின் சின்னமாக விளங்குவதால் ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் சபாநாயகர் இந்த நாட்டின் சுதந்திரம் மற்றும் விடுதலையின் சின்னமாக திகழ்கிறார். ஆகவே, அது ஒரு மேன்மைதாங்கிய சுதந்திரமான பதவியாக இருக்க வேண்டும். அந்தப்பதவி எப்போதும் மிகத்திறமை வாய்ந்த மற்றும் பாரபட்சமற்ற ஒருவரால் வகிக்கப்பட வேண்டும்".

அவை ஒழுங்குப் பிரச்சினை குறித்த கேள்விக்கு சபாநாயகரே இறுதி முடிவெடுப்பார். அரசமைப்பின்படி சபாநாயகர் சிறப்பு அந்தஸ்தை பெற்றுள்ளார். அதன் மூலம் நிதி முன்வரைவு என்று சான்றளிக்கும் அதிகாரம் பெற்றவர். சிறப்பு நிகழ்வுகள், அல்லது சில சட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் இடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்படும் சமயங்களில் நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டு கூட்டுத் தொடருக்கு மக்களவையின் சபாநாயகர் தலைமை தாங்குவார். மக்களவையின் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு அங்கீகாரம் அளிப்பது குறித்து சபாநாயகரே முடிவு செய்வார். அரசமைப்பு 52-வது திருத்தச்சட்டத்தின் படி ஒரு உறுப்பினரை கட்சித்தாவலின் அடிப்படையில் தகுதியிழப்பு செய்து ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கும் அதிகாரம் அவருக்கு உள்ளது. சபாநாயகர் நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு உறுப்பினராக இருந்தாலும் கூட நடுநிலை வகித்து மன்றத்தில் வாக்கு செலுத்தமாட்டார். இருப்பினும், விதிவிலக்காக எந்த முடிவையும் எட்டாது இருப்பதும் சரிசமமாக இருக்கும் சில அரிய சந்தர்ப்பங்களில் தனது வாக்கை செலுத்துவார். இது முடிவு செய்யும் வாக்கு (Casting vote) எனப்படும்.

மாநிலங்களவை:

மாநிலங்களவை என்று அழைக்கப்படுவது, அனைத்து மாநிலங்கள் மற்றும் ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளிலிருந்து வரும் 238 உறுப்பினர்களையும் மற்றும் குடியரசுத்தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட 12 நியமன உறுப்பினர்களையும் சேர்த்து மொத்தம் 250 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. மாநிலங்களவை அல்லது மேலவை இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது ஆட்சி மன்றம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அமெரிக்காவிலுள்ள ஆட்சிமன்றக் குழுவைப்போல மாநிலங்களின் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களை பாதுகாக்கும் ஒரு அமைப்பு மாநிலங்களவை ஆகும். இது 1952 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3 ஆம் தேதி உருவாக்கப்பட்டது. மாநிலங்களவை உறுப்பினர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

மாநிலங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்கள் தவிர, இலக்கியம், அறிவியல், கலை மற்றும் சமூக சேவை போன்ற துறைகளிலிருந்து புகழ் பெற்ற நபர்களை உறுப்பினர்களாக இந்தியக் குடியரசுத்தலைவர் நியமிப்பார். மக்களவையைப் போல இல்லாமல் மாநிலங்களவை கலைக்கப்படாது. ஆனால் ஒவ்வொரு இரண்டு வருடத்திற்கும் அதன் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் தங்களது பதவிகாலத்தை நிறைவு செய்வார்கள். ஒரு உறுப்பினரின் பதவி காலம் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும். மாநிலங்களவை உறுப்பினர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால், மாற்றத்தக்க ஒற்றை வாக்கு மூலம் விகிதாச்சார பிரதிநிதித்துவப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்.

மாநிலங்களவையின் செயல்பாடுகள்:

குடியரசுத் துணைத்தலைவர் மாநிலங்களவையின் அலுவல் வழி அவைத்தலைவராக இருப்பார். அவைத்தலைவர் மாநிலங்களவையின் நடவடிக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்கி முறைப்படுத்துவார். பணம் / நிதி சம்பந்தமான முன்வரைவுகளைத் தவிர்த்து, ஏனைய முன்வரைவுகள் அனைத்தும் மாநிலங்களவையில் விவாதத்துக்கு கேள்விகள் கேட்கப்படுவதற்கு, முன்வரைவு

மற்றும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக செயல்பாட்டு நடைமுறைகள் விதிகளின் அடிப்படையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறும். மாநிலங்களவையின் செயல்பாடுகளை விரிவாக வகைப்படுத்த வேண்டுமென்றால் அவை சட்டம் இயற்றுதல், நிதியியல், விவாதத்துக்குரியவை மற்றும் கூட்டாட்சி தொடர்புடையவை ஆகும். மக்களவையைப் போலவே சட்டம் இயற்றுதல்தான் மாநிலங்களவையின் மிக முக்கியமான பணிகளில் ஒன்று. இதில் மக்களவைக்கு இணையான அதிகாரத்தை மாநிலங்களவை கொண்டுள்ளது.

ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டில் மாநிலக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் செனட்டர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அங்கு மாநிலத்தின் பரப்பளவு மற்றும் மக்கள்தொகை ஆகியவற்றை பொருட்படுத்தாது ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் சமமான அளவில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்தியாவில் மாநிலங்களவையில் பிரதிநிதித்துவம் அந்தந்த மாநிலங்களின் மக்கள்தொகை அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது.

உதாரணமாக, மிக அதிக மக்கள்தொகையைக் கொண்ட உத்திரப்பிரதேச மாநிலம் மாநிலங்களவைக்கு 31 உறுப்பினர்களை தேர்வு செய்கிறது. அதே சமயம், மிகக்குறைந்த மக்கள் தொகையைக் கொண்ட சிக்கிம் மாநிலம் மாநிலங்களவைக்கு ஒரு உறுப்பினரைத்தான் தேர்ந்தெடுக்கிறது. மாநிலங்களவைக்கு தமிழ்நாடு 18 உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை அரசமைப்பின் நான்காவது பட்டியலில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் ஆறு ஆண்டுகள். அதன் பின்னர் அவர்கள் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். நாடாளுமன்றத்தின் நிரந்தர அவை என்று மாநிலங்களவை அழைக்கப்படுகிறது. அது எப்போதும் முழுமையாக கலைக்கப்படுவதில்லை. மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்படும் சில முக்கியமான சிறப்புரிமைகள் மற்றும் சட்ட விலக்களிப்புகள் பின்வருமாறு.

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கான அதிகாரங்களும் சிறப்புரிமைகளும்:

1. நாடாளுமன்றத்தில் பேச்சுரிமை மற்றும் நாடாளுமன்றத்தில் அல்லது எந்த ஒரு குழுவிலும் அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் அல்லது அளித்த வாக்குகள் குறித்து எந்த நீதிமன்றத்திலும் சட்ட நடவடிக்கைகள் தொடருவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு.
2. ஈரவைகளிலுமிருந்து அதிகாரபூர்வமாக வெளியிடப்படும் எந்த ஒரு அறிக்கை, கட்டுரை, வாக்குகள் அல்லது நடவடிக்கைகளை பிரசுரிப்பதற்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கைகள் எந்த நீதிமன்றத்திலும் தொடருவதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு.
3. நாடாளுமன்ற நடவடிக்கைகள் பற்றி விசாரணை நடத்துவதற்கு நீதிமன்றத்திற்கு தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.
4. ஈரவைகளில் எந்த ஒரு அவை நடவடிக்கைகளின் உண்மையான எந்த ஒரு அறிக்கையையும் செய்தித்தாள்களில் பிரசுரிக்கும் உரிமைக்கு எதிரான சட்ட விலக்களிப்பு, பிரசுரம் தவறான நோக்கோடு பிரசுரிக்கப்பட்டதாக

இருந்தாலொழிய, அதற்கெதிரான நீதிமன்ற சட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு.

5. நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தொடர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதும், கூட்டத்தொடர் தொடங்குவதற்கு நாற்பது நாட்களுக்கு முன்பும், மற்றும் கூட்டத்தொடர் முடிந்து நாற்பது நாட்கள் வரையிலும் உரிமையியல் வழங்குகளின் கீழ் ஒரு உறுப்பினரை கைது செய்யப்படாமல் இருக்கும் சுதந்திரம்.
6. நாடாளுமன்ற வளாகத்தினுள் ஒரு உறுப்பினருக்கு சட்ட நடவடிக்கை அறிக்கை அளிப்பது அல்லது கைது ஆகியவற்றிலிருந்து விதிவிலக்கு.

நாடாளுமன்றம்: மக்களவை மாநிலங்களவை

1. மக்களவை மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு அரசியல் அமைப்பு, அது நாட்டின் அரசியல், சமூக பொருளாதார நிலையை பிரதிபலிக்கிறது. மிக உயரிய பொறுப்பை கொண்டுள்ள அமைப்பு மேலும் நாட்டின் ஒட்டுமொத்த மக்களின் பிரதிநிதியாகவும் நடைமுறையில் திகழ்கிறது.
2. மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் உருவாக்கப்பட்டது மக்களவை. இதன் உறுப்பினர்கள் மக்களின் பல்வேறு விருப்பங்களின் பிரதிநிதியாக திகழ்கிறார்கள். ஆகவே இது மக்களாட்சி அமைப்பின் மிக உயரிய இடத்தில் உள்ளது. இங்கிருந்துதான் நாட்டின் கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் சட்டங்கள் உருவாகின்றன.
3. ஒன்றியப் பட்டியல் மற்றும் பொதுப் பட்டியலில் உள்ள விடயங்கள் குறித்த சட்டங்களை மக்களவை நிறைவேற்றுகிறது. மேலும் மக்களவை புதிய சட்டங்களை இயற்றவும் நடைமுறையிலுள்ள சட்டத்தை நீக்க அல்லது அதைத் திருத்தவும் முடியும். பணம் சார்ந்த முன்வரைவுகளின் மீது மக்களவைக்கு மட்டுமே முழுமையான அதிகாரம் உள்ளது.
4. மக்களவைவின் சிறப்பு அதிகாரம் என்னவென்றால், நிதிநிலை அறிக்கை அல்லது பணம் சம்பந்தப்பட்ட எந்த ஒரு சட்டத்தையும் அது நிறைவேற்றினால், அதை மாநிலங்களவை நிராகரிக்க முடியாது. ஆனால் மாநிலங்களவை அந்த சட்டத்தை 14 நாட்களுக்கு மட்டும் காலதாமதப்படுத்த முடியும். மேலும் அந்த சட்டத்தில் மாநிலங்களவை ஏதாவது மாற்றம் செய்வதற்கு ஆலோசனை கூறினால் அதை ஏற்றுக்கொள்வதும் நிராகரிப்பதும் மக்களவையின் உரிமை உண்டு.
5. நாட்டின் பொருளாதாரம் மக்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதை வெளிப்படையாக தெரிவிக்கும் வகையில் அமையும் நிதிநிலை அறிக்கை மற்றும் நிதி அறிக்கையை தயார் செய்வதும் சமர்ப்பிப்பதும் மக்களவையின் சிறப்புரிமைகளில் ஒன்று ஆகும்.
6. கேள்விகள், மற்றும் துணைக்கோள்விகள் எழுப்பதல், முன்வரைவு நிறைவேற்றம், மற்றும் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆட்சித்துறையை மக்களவை கட்டுப்படுத்துகிறது.

7. அரசமைப்பை திருத்தி அமைக்கவும், அவசரகால நிலை பிரகடனத்தை வெளியிடவும் மக்களவை அதிகாரம் படைத்தது.
8. இந்திய நாட்டின் குடியரசுத்தலைவர் மற்றும் குடியரசுத் துணைத்தலைவர் ஆகியோரை தேர்ந்தெடுக்கும் பணியில் மக்களவை முக்கிய பங்காற்றுகிறது.
9. மக்களவை, புதிய குழுக்கள் மற்றும் ஆணையங்களை அமைக்கும் அதிகாரத்தை பெற்றது. மேலும் அவற்றின் அறிக்கைகளை விவாதிப்பதற்கு ஏதுவாக நாடாளுமன்றத்தின் முன் சமர்ப்பிக்கவும், மேலும் அவ்வறிக்கைகளை அமல்படுத்துவது தொடர்பாக பரிசீலிக்கவும் மக்களவைக்கு அதிகாரம் உண்டு.
10. மக்களவை பெரும்பான்மை ஆதரவை கொண்டிருக்கும் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவை ஆகியோரை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும். ஒரு வேளை பிரதமர் மக்களவையின் நம்பிக்கையை இழந்தால், மொத்த அரசும் வெளியேற நேரிடும் மற்றும் புதிய தேர்தல்களை சந்திக்க வேண்டும்.

மாநிலங்களவையின் அதிகாரங்கள் மாநிலங்களவையின் இடம்

மக்களவையுடன் ஒப்பிடும்போது, அரசமைப்பின் படியான மாநிலங்களவையின் இடத்தை மூன்று கோணங்களில் படிக்கலாம்.

1. மக்களவையும் மாநிலங்களவையும் சம அளவில் அதிகாரம் உள்ள இடங்கள்.
2. மாநிலங்களவையும் மக்களவையும் சமமற்ற அதிகாரம் கொண்டுள்ள இடங்கள்
3. மாநிலங்களவையின் சிறப்பு அதிகாரங்கள் இவை மக்களவையுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்படாதவை.

மாநிலங்களவையும் மக்களவையும் சம நிலையில் உள்ள இடங்கள்:

கீழ்க்கண்ட விவரங்களில் மாநிலங்களவையின் அதிகாரமும், மக்களவையின் அதிகாரமும் சம அளவில் உள்ளன.

1. முன்வரைவுகளை அறிமுகப்படுத்தல் மற்றும் அதை நிறைவேற்றுதல்.
2. திருத்தச்சட்டம் முன்வரைவுகளை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் அதை நிறைவேற்றுதல்.
3. இந்திய அரசின் தொகுப்பு நிதியில் இருந்து செய்யப்படும் செலவினங்கள் தொடர்பான முன்வரைவுகளை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல்.
4. குடியரசுத்தலைவரை தேர்ந்தெடுத்தல் மற்றும் அவரை பதவி நீக்க நடைமுறையில் பங்கேற்றல்.

5. துணைக் குடியரசுத்தலைவரை தேர்ந்தெடுத்தல் மற்றும் அவரை பதவி நீக்கம் செய்தல். இருப்பினும் துணைக் குடியரசுத்தலைவரின் பதவி நீக்க தீர்மானத்தை மாநிலங்களவையே துவக்க முடியும். ஒரு சிறப்பு பெரும்பான்மையின் மூலம் துணைக் குடியரசுத்தலைவரை மாநிலங்களவை பதவி நீக்கம் செய்கிறது. அதை சாதாரண பெரும்பான்மை மூலம் மக்களவை ஏற்றுக்கொள்கிறது.
6. உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்ற மற்றும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள், தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் இந்தியாவின் தலைமைத் தணிக்கைக் கணக்காயர் ஆகியோரை பதவி நீக்கம் செய்யும் பரிந்துரையை குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பதல்.
7. குடியரசுத்தலைவரின் அவசர சட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளித்தல்.
8. குடியரசுத்தலைவரின் மூன்று விதமான அவசரநிலை பிரகடனங்களுக்கு ஒப்புதல் வழங்குதல்.
9. பிரதமர் உட்பட அமைச்சர்களை தேர்வு செய்தல். இந்திய அரசமைப்பின்படி பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் இரண்டு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் உறுப்பினராக இருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் எந்த அவையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் மக்களவைக்கு மட்டுமே பொறுப்பானவர்கள் ஆவர்.
10. மக்களவைக்கு மட்டுமே பொறுப்பானவர்கள் ஆவர்.
11. நிதிக்குழு ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மற்றும் மத்திய தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் போன்ற அமைப்புகள் அளிக்கும் அறிக்கைகளை பரிசீலித்தல்.
12. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் அதிகாரம் வரம்பை அதிகப்படுத்துதல்.

மக்களவையுடனான சமமற்ற நிலை:

கீழ்க்காணும் விவரங்களில், மக்களவையின் அதிகாரமும். மாநிலங்களவையின் அதிகாரமும் சமமற்ற நிலையில் உள்ளன.

1. நிதி முன்வரைவானது மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த இயலும், மாநிலங்களவையில் அல்ல.
2. மாநிலங்களவை நிதி முன்வரைவில் திருத்தம் செய்யவோ அதை நிராகரிக்கவோ இயலாது. அம்முன்வரைவை 14 நாட்களுக்குள் மாநிலங்களவை தன் பரிந்துரையுடனோ அல்லது பரிந்துரை ஏதுமின்றியோ மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்.

3. மாநிலங்களவையின் பரிந்துரைகளை மக்களவை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். எதுவாக இருப்பினும் முன்வரைவு ஈவைகளிலும் நிறைவேறியதாகவே கருதப்படும்.
4. ஒரு நிதி முன்வரைவு சட்ட உறுப்பு 110-இல் கூறப்பட்டுள்ள விவரங்கள் தொடர்பாக இல்லாதிருப்பினும் அது மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும். ஆனால் அதை நிறைவேற்றுவதில் ஈவைகளுக்கும் சமமான அதிகாரம் உள்ளது.
5. ஒரு முன்வரைவு, பண முன்வரைவு என்று தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் மக்களவை சபாநாயகருக்கே உள்ளது.
6. ஈவைகளின் கூட்டு கூட்டத்திற்கு மக்களவை சபாநாயகரே தலைமை தாங்குவார்.
7. பொதுவாக, கூட்டுக் கூட்டங்களின் வாக்கெடுப்பில் மக்களவையின் நிலைப்பாடே வெற்றி பெறும். ஏனெனில் உறுப்பினர்களை கொண்டுள்ளது. ஈவைகளிலும் ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை ஒட்டுமொத்த எதிர் கட்சி உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை விட குறைவாக இருக்கும் சமயத்தில் மட்டுமே ஆளும் கட்சியின் தீர்மானம் வெற்றி பெறாது.
8. மாநிலங்களவை நிதிநிலை அறிக்கை திட்டத்தின் மீது விவாதம் நடத்தலாம். ஆனால் அதற்கான வாக்கெடுப்பில் பங்கு பெற முடியாது. இது முக்களவைக்கு மட்டுமே உள்ள சிறப்பு உரிமையாகும்.
9. அமலில் உள்ள தேசிய அவசர நிலையை நீக்கும் தீர்மானம் மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
10. எந்த ஒரு அமைச்சருக்கு எதிராகவும் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை மாநிலங்களவை மேற்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அமைச்சர்கள் குழுவாகவும், தனிப்பட்ட முறையிலும் மக்களவைக்கே பொறுப்பானவர்கள். ஆனால் மாநிலங்களவை அரசின், கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகளை விமர்சிக்க முடியும்.

மாநிலங்களவையின் சிறப்பு அதிகாரங்கள்:

கூட்டாட்சி தத்துவ அடிப்படையில் மாநிலங்களவை இரண்டு பிரத்யேகமான தனித்துவமான அதிகாரங்களை பெற்றுள்ளது.

1. உறுப்பு 249-இன்படி மாநிலங்களவை மாநில பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அதிகாரங்களில் நாடாளுமன்றம் சட்டம் இயற்ற அதிகாரமளிக்க முடியும்.
2. உறுப்பு 312-இன் படி மாநில மற்றும் மத்திய அரசுக்கு பொதுவான அனைத்து இந்தியத் தேர்வாணையத்தை உருவாக்க நாடாளுமன்றத்துக்கு அதிகாரமளிக்க முடியும்.

மேற்கண்ட ஆய்வின் மூலம் இந்திய மேலவையானது (மாநிலங்களவை) ஆங்கிலேய நாடாளுமன்ற அமைப்பில் உள்ள மேலவை (பிரபுக்கள் சபை) போல் அதிகாரமற்று இல்லாமலும், அமெரிக்க மேலவை (செனட்) போல் மிகுந்த அதிகாரமுடையதாகவும் இல்லாமல் இருப்பதாக புலனாகிறது. மாநிலங்களவையானது, நிதி விவகாரங்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் மீதான கட்டுப்பாடு தவிர மற்ற எல்லா தளங்களிலும் கிட்டத்தட்ட மக்களவைக்கு நிகரான அதிகாரத்தையே பெற்றுள்ளது.

மக்களவையுடன் ஒப்பு நோக்கும் போது, மாநிலங்களவை குறைவான அதிகாரமே கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் கீழ்க்கண்ட விவகாரங்களில் இதன் பயன் அவசியமாகிறது.

1. அவசரமாகவும், குறைபாடுகளுடனும், கவனமின்றியும் மக்களவையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அனுப்பப்படும் சட்ட முன்வரைவுகளை திருப்பி அனுப்பவும் அவற்றில் திருத்தங்களை மேற்கொள்ளவும் மாநிலங்களவை செய்கிறது.
2. நேரடியாக தேர்தல் சந்திக்கமுடியாத புகழ்பெற்ற நிபுணர்கள், கலை, இலக்கிய வல்லுனர்கள் மற்றும் விஞ்ஞானிகளுக்கு இந்த அவை பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கிறது. மேலும், குடியரசுத்தலைவர் இது போன்ற 12 நபர்களை இந்த அவையின் உறுப்பினராக நியமிக்கிறார்.
3. கூட்டாட்சி தத்துவத்தின் அடிப்படையான மாநிலங்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் காவலனாக மத்திய அரசின் அதிகார தலையீடுகளை தடுக்கிறது.

உறுப்பு 120:

நாடாளுமன்றத்தின் அலுவல் மொழியாக இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்கும் என அரசமைப்பின் உறுப்பு 120 கூறுகிறது. இவ்வாறிருந்தாலும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எவரேனும் இந்தி மற்றும் ஆங்கிலம் தெரியாதவராக இருப்பின், அவர் தனது தாய் மொழியில் உரையாற்ற அவைத்தலைவர் அனுமதிக்கலாம் என்றும் இவ்வுறுப்பு மேலும் கூறுகிறது.

சட்டம் இயற்றும் நடைமுறைகள்:

இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றும் நடைமுறைகள் அதன் மக்களாட்சித் தத்துவத்தின் நம்பகத்தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. சட்டம் இயற்றும் நடவடிக்கைகளில் எதிர்க்கட்சிகளின் பங்கு மிக இன்றியமையாததாக அமைகிறது. மக்களாட்சி அமைப்பினை முறைப்படுத்துவதில், ஒரு சட்ட முன்வரைவின் பொருத்தப்பாடு மற்றும் தொடர்பின் மீது தங்கள் கருத்துகளை எதிரொலிப்பதன் மூலம் எதிர்க்கட்சிகள் மிக மிக முக்கிய பங்களிக்கின்றன. மாநிலங்கள் மற்றும் மக்களின் நலனை பேணும் பொருட்டு சமூகம், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம் ஆகியவற்றை முறைப்படுத்தி வழிகாட்டும் சக்தியாக சட்டங்கள் விளங்குகின்றன. அடிப்படையில் பரிசீலனைக்காக நாடாளுமன்றத்தில் "சட்ட முன்வரைவாக" (சட்ட முன்வரைவு) சட்டங்கள் முன்மொழியப்படுகின்றன.

அந்த சட்ட முன்வரைவை அரசமைப்பின் கட்டமைப்புக்குள் முழுமையாக அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு ஒரு முழுமையான விவாதத்துக்கு நாடாளுமன்றத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு குடியரசுத்தலைவரால் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட பிறகு சட்டமாக இயற்றப்படும். அரசமைப்பு நடைமுறைகளின் அடிப்படையில் புதிய சட்டங்களை இயற்றுவதும் நடைமுறையிலுள்ள சட்டங்களில் திருத்தங்களை கொண்டுவருவதும் நாடாளுமன்றத்தின் அடிப்படை நடவடிக்கைகள். இந்திய நாடாளுமன்றம் இரு வகையான முன்வரைவுகளை நினைவேற்றுகிறது அவை:

1. நிதி முன்வரைவு
2. நிதிசாரா முன்வரைவு அல்லது சாதாரண அல்லது பொது முன்வரைவு

ஒரு சாதாரண சட்ட முன்வரைவு ஒரு சட்டமாக இயற்றப்படுவதற்கு முன் பல்வேறு நிலைகளை கடந்து வர வேண்டும். சாதாரண முன்வரைவுகளை நிறைவேற்றுவதற்கான நடைமுறைகளை இரு வேறு பகுப்புகளாக அரசமைப்பு வகுத்துள்ளது.

இவைகள் பின்வருமாறு : கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு சாதாரண சட்ட முன்வரைவு பின்வரும் நிலைகளைக் கடந்த இரண்டு அவைகளிலும் விவாதிக்கப்பட்டு, ஆலோசனைகள் வழங்கப்பட்டு ஒப்புதலைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

1. "முதல் நிலையில் சட்ட முன்வரைவானது ஏதாவது ஒரு அவையில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. அங்கு சட்ட முன்வரைவு வாசிக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலான முன்வரைவுகள் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்படும். அந்த முன்வரைவு குறிப்பிட்ட தொழில் துறை சார்ந்த தொழில் நுட்ப வல்லுனர்களால் முன்வரைவு செய்யப்படும். மற்றும் அமைச்சரவை ஒப்புதல் பெறவேண்டும். எந்த ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் "தனி நபர் முன்வரைவை" அறிமுகப்படுத்தலாம். அவ்வாறு அறிமுகப்படுத்த மக்களவை சபாநாயகருக்கோ அல்லது மாநிலங்களவை தலைவருக்கோ ஒரு மாதம் முன்பே தெரிவிக்க வேண்டும். அதன் பிறகு தனிநபர் முன்வரைவை சமர்ப்பிக்கும் நாள் குறிக்கப்படும் மற்றும் நாடாளுமன்ற அவையில் அது அறிமுகப்படுத்தப்படும். பொதுவாக வரைவு நிலையிலுள்ள முன் மொழியப்பட்ட வாசிப்பு நிலையில் உள்ள முன்வரைவுகளின் மீது விவாதம் எதுவும் நிகழ்த்தப்படுவதில்லை ஏனென்றால் அது ஒரு அலுவல் சார்ந்த நடவடிக்கையாகும்.
2. முன்வரைவு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிறகு இந்திய அரசிதழில் பிரசுரிக்கப்படும். சபாநாயகர் அல்லது அவைத்தலைவர் முதல் வாசிப்புக்கு முன்னரே சில முன்வரைவுகளை அரசிதழில் வெளியிட அனுமதிக்கலாம். அப்போது அந்த முன்வரைவை சமர்ப்பிப்பதற்கு எந்த தீர்மானமும் தேவையில்லை.
3. பொதுவாக முன்வரைவின் முதல் வாசிப்பு நடைபெற்ற இரண்டு நாள் கால இடைவேளைக்கு பிறகு இரண்டாவது வாசிப்பு நடைபெறும். அந்த நிலையில் கீழ்க்கண்ட நான்கு நடைமுறைகளில் ஏதாவது ஒன்று பின்பற்றப்படும்.

- ❖ அந்த முன்வரைவு மன்றத்தின் பரிசீலனைக்காக உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படலாம்.
- ❖ அது நாடாளுமன்ற தேர்வுக்குமுவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படலாம்.
- ❖ அது ஈரவைகளும் இணைந்த தேர்வுக்குமுவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படலாம் அல்லது
- ❖ பொதுமக்கள் கருத்துகளை அறிந்து கொள்ளுவதற்காக சுற்றுக்கு விடப்படலாம். முன்வரைவுகளை பரிசீலனைக்கு நேரடியாக எடுத்துக்கொள்ளுவது மிக அரிதாகவே நிகழும்.

முன்வரைவு சுற்றுக்கு விடப்பட்டால் (4-வது வழிமுறைப்படி) அவையின் சம்பந்தப்பட்ட செயலர் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சங்கங்களின் கருத்துக்களை அறிந்து கொள்ளும் வகையில் மாநில அரசிதழ்களில் வெளியிடச்சொல்லி மாநில அரசுகளைக் கேட்டுக்கொள்ளுவார். அவ்வாறு பெறப்பட்ட கருத்துக்கள் உறுப்பினர்களிடையே சுற்றுக்கு விடப்படும்.

குழு நிலை:

அந்த முன்வரைவு தேர்வுக்குமுவுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டால், அதை சமர்ப்பித்த உறுப்பினர் குழு உறுப்பினர்களை தெரிவு செய்வார். அவையின் சபாநாயகர் அல்லது அவைத் தலைவர் அந்தக் குழுவின் ஒரு உறுப்பினரையும் மற்றும் தலைவரையும் நியமிப்பார். அக்குழு அந்த முன்வரைவை பரிசீலித்து அவைக்கு தனது அறிக்கையை சமர்ப்பிக்கும்.

அறிக்கை நிலை:

அறிக்கை நிலை என்பது மிக முக்கியமான ஒரு நிலையாகும், அதில்தான், அந்த முன்வரைவின் உட்கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் விவாதத்துக்கு உட்படுத்தப்படும். இந்த நிலையில் அந்த அறிக்கை அசல் முன்வரைவு மற்றும் தேர்வுக்கமிட்டி அறிக்கையுடன் இணைத்து சுற்றுக்கு விடப்படும். அறிக்கை நிலை என்பது அந்த முன்வரைவுக்கு இறுதி வடிவம் கொடுப்பது. பிறகு அந்த முன்வரைவு மூன்றாவது வாசிப்புக்கு சமர்ப்பிக்கப்படும். அதில் அந்த முன்வரைவு பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்று நிறைவேற்றப்படும். மூன்றாவது வாசிப்பு என்பது நாடாளுமன்றத்தின் முறையான ஒப்புதல் பெறுவதற்கானதாகும்.

மூன்றாவது வாசிப்புக்குப் பிறகு ஏதாவது ஒரு அவையில் அந்த முன்வரைவு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, அடுத்த அவைக்கு அது மாற்றப்பட்டு அங்கு மேற்கண்ட அனைத்து நிலைகளையும் கடந்து செல்லும். அடுத்த அவை அந்த முன்வரைவை அப்படியே மாற்றமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அனைத்து நிலைகளையும் கடந்த நிலையில் குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அது அனுப்பி வைக்கப்படும்.

அந்த முன்வரைவு முதலில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகும் அடுத்த அவையில் அது நிராகரிக்கப்படலாம். மாறாக முதல்

அவையினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத மாற்றங்களை அறிமுகம் செய்யலாம் அல்லது ஆறு மாத காலத்திற்கு திருப்பி அனுப்பாமல் நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளலாம். அம்மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில் ஈவைகளுக்குமிடையே அரசியல் சாசனம் முடக்கப்படலாம். அப்போது சபாநாயகர் அல்லது அவர் இல்லாத காலங்களில் துணை சபாநாயகர் ஈவைகளின் கூட்டு கூட்டங்களுக்கு தலைமை ஏற்று நடத்துவார். இந்த முடக்கம் பெரும்பான்மையான வாக்குகளால் கலைக்கப்பட்டது.

இறுதியாக, அந்த முன்வரைவு ஈவைகளினாலும் நிறைவேற்றப்படும். குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பி வைக்கப்படும். முன் வரைவுக்கு குடியரசுத்தலைவர் ஒப்புதல் அளிப்பாரே ஆனால் அது சட்டமாக்கப்பட்டுவிடும். ஆனால் குடியரசுத்தலைவர் அதை மறு பரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பி வைக்கலாம். அந்த முன்வரைவு மாற்றம் செய்யப்படாமல் அல்லது மாற்றம் செய்யப்பட்டு திரும்பவும் குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுமேயானால் குடியரசுத்தலைவர் அவரது ஒப்புதலை அளித்தே ஆக வேண்டும். இவ்வாறான சிக்கல் நிறைந்த காலம் அதிகம் பிடிக்கும் வழிமுறைகள். அவசர நிலையிலும் குறைபாடுகளுடனும் சட்டம் இயற்றப்படுவதை தடுக்கும் நோக்கத்தோடு பின்பற்றப்படுகிறது.

சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு, அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

இந்திய அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டரீதியான அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இவையே மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் சட்டம் இயற்றுவதற்கான அதிகாரங்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அதிகாரங்கள் மூன்றாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

1. ஒன்றியப் பட்டியல்
2. மாநிலப் பட்டியல்
3. பொதுப் பட்டியல்

ஒன்றியப் பட்டியலில் அடங்கியுள்ள துறைகள் மீது சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்களை மாற்றுவதற்கும் பிரத்யேகமான அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திடமே உள்ளது. மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிட்டுள்ள துறைகள் மீது பிரத்யேகமான அதிகாரம் மாநிலச் சட்டமன்றத்திடம் உள்ளது. பொதுப் பட்டியலில் குறிப்பிட்டுள்ள துறைகள் மீது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் சட்டம் இயற்றலாம். மத்திய அரசிற்கும் மாநில அரசிற்கும் இடையே முரண்பாடுகளின் போது மத்திய அரசின் அதிகாரமே மேலோங்கும். இந்த பட்டியலில் குறிப்பிடப்படாத எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடமே உள்ளது.

சாதாரண சட்டமுன்வரைவு மற்றும் நிதிசட்ட முன்வரைவுகளுக்கிடையேயான வேறுபாடுகள்		
வ.எண்	சாதாரண சட்ட முன்வரைவு	நிதி சட்ட முன்வரைவு
1.	இது மக்களவை அல்லது மாநிலங்களவை எதில்	இது மக்களவையில் மட்டுமே கொண்டுவரப்பட முடியும்.

	வேண்டுமானாலும் வரப்படலாம்	கொண்டு	
2.	இது அமைச்சர் அல்லது எந்த ஒரு உறுப்பினராலும் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்	அமைச்சர் மட்டுமே இம்முன்வரைவை அறிமுகப்படுத்த முடியும்	
3.	குடியரசுத்தலைவரின் பரிந்துரையில்லாமலே இது அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்	குடியரசுத்தலைவரின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் மட்டுமே அது அறிமுகப்படுத்தலாம்	
4.	இதை மாநிலங்களவை திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியும்.	இதை மாநிலங்களவை திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியாது. மாநிலங்களவை, அதன் பரிந்துரையுடனோ அல்லது பரிந்துரையில்லாமலோ மக்களவைக்கு இம்முன்வரைவை திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். அதை மக்களவை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.	
5.	எந்த முடிவும் எடுக்காமல் ஆறுமாத காலத்திற்கு மாநிலங்களவை இம்முன்வரைவை நிறுத்தி வைக்க முடியும்.	இம்முன்வரைவை 14 நாட்கள் வரை மட்டுமே மாநிலங்களவையில் வைத்திருக்க முடியும்.	
6.	இம்முன்வரைவு மக்களவையிலிருந்து வந்திருந்தாலும், அதற்கு மக்களவை சபாநாயகரின் சான்றளிப்பு தேவையில்லை.	மாநிலங்களவைக்கு இம்முன்வரைவு செல்லும்போது மக்களவை சபாநாயகரின் சான்றளிப்பு அவசியம்.	
7.	ஈரவைகளும் ஏற்றுக் கொண்ட பிறகே இது குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படும். இம்முன்வரைவை நிறைவேற்றுவதில், ஈரவைகளின் கருத்து வேறுபாட்டால் முடக்கம் ஏற்பட்டால், ஈரவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு குடியரசுத்தலைவர் அழைப்பு விடுப்பார்.	மக்களவையில் மட்டுமே நிறைவேற்றினாலும் கூட இம்முன்வரைவு குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படும். ஈரவைகளுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடு என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாததால் முடக்கம் ஏற்படாது. கூட்டுக் கூட்டத்திற்கும் வழிவகையில்லை.	
8.	மக்களவையில் இம்முன்வரைவு தோல்வி அடைந்தால், அரசாங்கம் பதவி விலக நேரிடும். (முன்வரைவு ஓர் அமைச்சரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே)	மக்களவையில் இம்முன்வரைவு தோல்வி அடைந்தால் அரசாங்கம் பதவி விலக வேண்டும்.	
9.	குடியரசுத்தலைவர் இம்முன்வரைவை நிராகரிக்க, மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு	இதற்கு குடியரசுத்தலைவர் ஒப்புதல் அளிக்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். ஆனால்	

திருப்பி அனுப்ப முடியும்.	மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு திருப்பி அனுப்ப முடியாது.
---------------------------	--

அதிகாரத்தின் வகைகள்			
வ.எண்	மத்திய பட்டியல்	மாநில பட்டியல்	பொதுப் பட்டியல்
1.	பாதுகாப்பு	விவசாயம்	கல்வி
2.	அணு சக்தி	காவல் துறை	விவசாய நிலங்களை தவிர சொத்து பரிமாற்றம்
3.	வெளிநாட்டு (அயல்நாட்டு) விவகாரங்கள்	சிறைச்சாலை	வனத்துறை
4.	போர் மற்றும் அமைதி உடன்படிக்கை	உள்ளாட்சி அரசாங்கம்	தொழிற்சங்கங்கள்
5.	வங்கி சேவை	பொதுச் சுகாதாரம்	கலப்படம்
6.	ரயில்வே	நிலம்	தத்தெடுப்பு மற்றும் வாரிசு தொடர்ச்சி
7.	அஞ்சல் மற்றும் தந்தி	மது	
8.	வான்வழிகள்	வர்த்தகம் மற்றும் வணிகம்	
9.	துறைமுகங்கள்	கால்நடை மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பு	
10.	வெளிநாட்டு வர்த்தகம்	மாநிலப் பொதுப்பணிகள்	
11.	பணம் மற்றும் நாணயம்		

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சிறப்பான சலுகைகளும் ஊதியமும் வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அவர்களின் செயல்திறன் குறைவாகவே உள்ளது: குடிமக்கள் அறிக்கை

- ❖ மக்களவையில் 2010 – 12 ஆம் ஆண்டுகளில் 227 கூட்டத்தொடர்கள் 852 மணித்துளிகள் அலுவல் நடந்துள்ளது. அதாவது, ஒரு நாளுக்கு நான்கு மணி நேரத்துக்கும் குறைவாக.
- ❖ 2013 இல் ஆளுகை மற்றும் வளர்ச்சி பற்றிய அறிக்கையை தேசிய சமூக கண்காணிப்பும் எனும் அமைப்பு வெளியிட்டது. அதில் உலகில் அதிக ஊதியம் மற்றும் சலுகைகள் பெறக்கூடிய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இந்திய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் உண்டு. ஆனால் நாடாளுமன்றத்தில் அவர்களது பணி பின்தங்கியே உள்ளது என்கிறது.
- ❖ சிங்கப்பூர், ஜப்பான் மற்றும் இத்தாலி போன்ற நாடுகளின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்படும் ஊதியம் மற்றும் சலுகைகளைவிட அதிகமாக இந்திய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. இது பக்கத்து நாடான பாகிஸ்தான் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு

வழங்கப்படுவதைவிட நான்கரை மடங்கு அதிகமாகும். இது நம் நாட்டின் தனிநபர் வருமானத்தை போல் 68 மடங்கு உள்ளது.

- ❖ இந்த அறிக்கைதான் 2010 – 12 ஆம் ஆண்டுகளில் நம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் குறைவான செயல்திறனை சுட்டிக் காட்டுகிறது. 227 கூட்டத் தொடர்களில் 852 மணித்துளிகள் மட்டுமே அலுவல் நடந்துள்ளதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் 577 மணித்துளிகள் கூச்சல் குழப்பங்களிலும், அதனால் அவை தள்ளி வைக்கப்பட வேண்டிய சூழல் உண்டானதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

திருத்தச் சட்டங்களுக்கான நடைமுறைகள் மற்றும் வழிமுறைகள்:

இந்திய அரசமைப்பு, மாறும் காலச்சூழல் மற்றும் தேவைகளுக்கு பொருத்தமான வகையில் இருக்கும்படியும், அதேசமயம் அடிப்படை கட்டமைப்பு மாறாவண்ணம் இருக்குமாறும் ஒரு தனித்துவமான அமைப்பை கொண்டுள்ளது. உறுப்பு 368, அரசமைப்புச் திருத்தச்சட்டத்தில் மாற்றம் கொண்டுவருவதைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. அந்த திருத்தச்சட்டத்தில் கொண்டு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள நாடாளுமன்றத்திற்கு உச்சபட்ச அதிகாரம் இருக்கிறது. அரசமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தை மேற்கொள்ளும் நடைமுறைகள் பின் வருமாறு:

1. அரசமைப்பிலுள்ள சில விதிகளில் திருத்தங்களை செய்ய, சிலவற்றை சேர்க்க, மாற்றியமைக்க அல்லது நீக்க, நாடாளுமன்றம் இந்த பிரிவில் குறிப்பிட்டுள்ள நடைமுறைகளின்படி செயல்படலாம்.
2. அரசமைப்பில் ஏற்படுத்தப்படும் திருத்தம், நாடாளுமன்றத்தின் ஈரவைகளிலும் ஒரு முன்வரைவாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, தனித்தனியாக ஒவ்வொரு அவையிலும், மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 50 சதவீதத்திற்கு மேல் ஆதரவும், வாக்கு செலுத்தியவர்களின் எண்ணிக்கை, மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு குறையாத பெரும்பான்மை ஆதரவைப்பெற்று நிறைவேற்றப்பட்டால், அது பின்னர் குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பி வைக்கப்படும்.
3. அந்த முன்வரைவு ஒவ்வொரு அவையிலும் ஒரு சிறப்பு பெரும்பான்மை பெற்று நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அதாவது அந்த அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 50 சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமான பெரும்பான்மை எண்ணிக்கை கொண்டிருக்க வேண்டும். மற்றும் வருகை தந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு அவையும் தனித்தனியாக அந்த முன்வரைவை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஒருவேளை திருத்த நடவடிக்கைகள் காரணமாக ஈரவைகளுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடு தோன்றுமென்றால் ஈரவைகளையும் இணைந்து நடத்துவதற்கான வழிமுறைகள் எதுவுமில்லை. ஒருவேளை முன்வரைவில் அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி வகைமுறைகள் குறித்து ஏதேனும் திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தால், மொத்த மாநிலங்களின் எண்ணிக்கையில், பாதி மாநிலங்களின் தனிப்பெரும்பான்மை ஏற்படுத்தி அதாவது அத்தகைய

சட்டமன்றங்களில் வருகை தந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை தேவை.

4. நாடாளுமன்றத்தின் ஈரவைகளிலும் முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டு மற்றும் தேவைப்பட்ட இடங்களில் அந்தந்த மாநிலச் சட்டமன்றங்களால் உறுதிசெய்யப்பட்ட பிறகு அந்த முன்வரைவு ஒப்புதலுக்காக குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். அந்த முன்வரைவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் இருப்பது அல்லது மறு பரிசீலனை செய்யுமாறு நாடாளுமன்றத்துக்கு திருப்பி அனுப்புவது போன்றவற்றை குடியரசுத்தலைவரால் செய்ய இயலாது. குடியரசுத்தலைவரின் ஒப்புதல் பெறப்பட்ட பிறகு அது சட்டமாகிறது. (அதாவது ஒரு அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டம்) அரசமைப்பு விதிமுறைகளின் அடிப்படையில் அந்த சட்டம் திருத்தமடைகிறது.

திருத்தச்சட்டங்களின் வகைகள்:

உறுப்பு 368, இரண்டு வகையான சட்ட திருத்தச் சட்டங்களுக்கு வழிவகை செய்கிறது. நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் 50% மாநிலங்கள் தனி பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தச்சட்டங்கள் மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் வேறு சில உறுப்புகள் அரசமைப்பில் உள்ள சில வகைமுறைகளில் திருத்தச்சட்டம் மேற்கொள்ள நாடாளுமன்றத்தின் தனிப்பெரும்பான்மை மட்டுமே தேவை. அதாவது அது சட்டம் இயற்றல் நடவடிக்கையைப் போன்றே தனித்தனியாக நடவடிக்கையைப் போன்றே தனித்தனியாக ஒவ்வொரு சபையிலும், வருகை புரிந்து வாக்கு அளிக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மை தேவை. எனவே அரசமைப்பு திருத்தச் சட்டங்களை மூன்று வழிகளில் மேற்கொள்ளலாம்.

1. நாடாளுமன்றத்தில் தனிப்பெரும்பான்மை
2. நாடாளுமன்றத்தில் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும்
3. நாடாளுமன்றத்தில் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் சரி பாதி மாநிலச் சட்டமன்றங்களால் ஏற்புறுதி செய்யப்படுவது.

நாடாளுமன்றத்தில் தனிப் பெரும்பான்மை:

உறுப்பு 368-இன்படி அரசமைப்பின் பெரும் எண்ணிக்கையிலான சட்ட விதிகள் நாடாளுமன்றத்தின் ஈரவைகளில் தனிப்பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தி அமைக்கப்படலாம். விதிமுறைகள், பின்வருவற்றில் உள்ளடக்கம்.

- ❖ புதிய மாநிலங்களை அனுமதிப்பது மற்றும் உருவாக்குவது. மேலும் தற்போது இருக்கும் மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றி அமைப்பது, அவற்றின் பெயர்களில் மாற்றங்கள் செய்வது.
- ❖ மாநிலங்களில் மேலவையை உருவாக்குவது அல்லது நீக்குவது.
- ❖ குடியரசுத்தலைவர், மாநில ஆளுநர், சபாநாயகர், நீதிபதிகள் போன்றோருக்கு அரசமைப்பு இரண்டாம் அட்டவணையில்

குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் ஊதியம், படிகள், சிறப்புச் சலுகைகளை நிர்ணயிப்பது.

- ❖ நாடாளுமன்றத்தில் அமர்விற்கு குறைந்த பட்ச உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை முடிவு செய்வது.
- ❖ நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கான ஊதியம் மற்றும் படிகள் நிர்ணயிப்பது.
- ❖ நாடாளுமன்ற நடைமுறை விதிகளை உருவாக்குதல்.
- ❖ நாடாளுமன்றம், நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் சிறப்பு உரிமைகள்
- ❖ நாடாளுமன்றத்தில் ஆங்கில மொழி பயன்பாடு
- ❖ உச்ச நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை முடிவு செய்தல்.
- ❖ உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேலும் அதிக அதிகாரம் வழங்குதல்.
- ❖ அலுவல் ஆட்சி மொழியை பயன்படுத்துதல்.
- ❖ குடியரிமை அளித்தல் மற்றும் ரத்து செய்தல்.
- ❖ நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்ற தேர்தல்கள்.
- ❖ தொகுதிகளின் எல்லைகளை வரையறுத்தல்.
- ❖ ஒன்றிய ஆளுமைக்குட்பட்ட பகுதி
- ❖ ஐந்தாம் அட்டவணை - பட்டியலின மற்றும் பழங்குடி இன பகுதிகளை நிர்வகித்தல்.
- ❖ ஆறாம் அட்டவணை- பழங்குடி இன பகுதிகளை நிர்வகித்தல்.

நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலமாக:

அரசமைப்பின் பெரும்பாலான சட்ட விதிகள் நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மை (அதாவது 50 சதவிகிதத்துக்கும் அதிகமாக) மற்றும் ஒவ்வொரு அவையிலும் வருகை தந்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் குறைந்தபட்சமாக மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை. அவையின் மொத்த உறுப்பினர்கள் என்று குறிப்பிடுவது அவையில் உள்ள மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையாகும்.

முன்வரைவின் மூன்றாவது வாசிப்பின் போது இந்த சிறப்பு பெரும்பான்மை தேவைப்படும்.

1. அடிப்படை உரிமைகள்
2. அரசுக்கொள்கைகளை வழி நடத்தும் நெறிமுறைகள் மற்றும்
3. முதல் மற்றும் மூன்றாவது பிரிவுகளில் குறிப்பிடப்படாத மற்ற விதிமுறைகள், இவற்றில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளும்போது மேற்கண்ட வழிமுறை பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

நாடாளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தம் செய்தலும் மற்றும் மாநிலங்களின் ஒப்புதலும்:

குடியரிமையின் கூட்டாட்சி அமைப்புடன் தொடர்புடைய அரசமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு நாடாளுமன்றத்தின் சிறந்த பெரும்பான்மை மற்றும் 50% மாநிலச் சட்டமன்றங்களின் தனிப்பெரும்பான்மை ஒப்புதலுடன் திருத்தியமைக்கப்படலாம். மாநிலங்கள் முன்வரைவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்க எந்த விதமான கால வரையறையும் கிடையாது. இந்த வகையில் கீழ்க்கண்ட விதிமுறைகள் திருத்தி அமைக்கப்படலாம்.

- ❖ குடியரசுத்தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் மற்றும் அதன் முறைகள்.
- ❖ மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் விரிவாக்கம்.
- ❖ உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதி மன்றங்கள்
- ❖ மத்திய மற்றும் மாநிலங்களிக்கிடையில் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளித்தல்
- ❖ ஏழாவது அட்டவணையில் அடங்கியுள்ள எந்த ஒரு பட்டியலும்.
- ❖ நாடாளுமன்றத்தில் மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம்
- ❖ அரசமைப்பு மற்றும் அதன் நடைமுறைகளை திருத்தியமைக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம் (உறுப்பு - 368)

மாநிலச் சட்டமன்றம்: கட்டமைப்பு, அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள்:
மாநிலச் சட்டமன்ற கட்டமைப்பு:

அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பில் மாநிலங்கள் இரண்டாவது அடுக்கில் இருக்கிறது. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலங்களுக்கு தனி அரசமைப்பு இருப்பதால் அவற்றைத் தவிர மற்ற மாநிலங்களை ஆட்சி செய்யும் விதிமுறைகள் அரசமைப்பு ஏஜ பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. 152-லிருந்து 237 வரையிலான மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் குறித்து முழுமையாக விளக்குகிறது. மாநிலச் சட்டமன்றத்தில் மக்கள் மன்றமாக சட்டசபை மட்டுமே அமையப்பெற்றிருந்தால் அது சட்டபேரவை என்று அழைக்கப்படும்.

பெரும்பாலான அதிகாரங்களும் மற்றும் செயல்பாடுகளும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றியச் சட்டமன்ற அமைப்பைப் போன்றதே. சட்டமன்றம் மாநிலச் சட்டசபை மற்றும் சட்ட மேலவை இரண்டையும் கொண்டிருக்கும்.

ஆளுநர்:

மாநில நிர்வாகத்தின் அரசமைப்புத் தலைவராக ஆளுநர் இருப்பார். மற்றும் மாநிலத்தின் செயல் அதிகாரம் ஆளுநரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். மாநிலத்தில் அனைத்து செயல்திட்ட நடவடிக்கைகளும் ஆளுநரின் பெயராலேயே நடைபெற வேண்டும். மாநிலத்தின் ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவரால் நியமிக்கப்படுவார். ஆளுநர் ஐந்தாண்டு காலம் பதவியிலமர்த்தப்படுவார். அல்லது குடியரசுத்தலைவரின் விரும்பும் காலம் வரை பதவியிலிருப்பார்; அல்லது அவரைத் தொடர்ந்து வேறொருவர் பதவியில் அமர்த்தப்படும் வரை பதவியில்

இருப்பார். ஆளுநராக பதவியில் அமர்த்தப்படுவதற்கான தகுதி அவர் / அவள் இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும். இலாபம் ஈட்டும் பதவி எதுவும் வகிக்கக் கூடாது. மேலும் 35 வயது நிரம்பியவராக இருக்க வேண்டும். ஆளுநர் ஒரு முறைக்கு மேல் பதவியிலமர்த்தப்படலாம். அவசர தேவைக்காக (உடனடி) அல்லது ஒரு மாற்று ஏற்பாடாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஆளுநராக பதவியில் இருக்கலாம்.

ஆளுநரின் அதிகாரங்களும் பணிகளும்:

ஒரு மாநில ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவரைப் போலவே ஆட்சித்துறை, சட்டமன்றம், நீதித்துறை மற்றும் அவசரகால அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பார். ஆளுநரின் நிர்வாக அதிகாரத்தில் அமைச்சரவை நியமனம், மாநில அரசுத் தலைமை வழக்குரைஞர் மற்றும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைய உறுப்பினர்கள் நியமனம், மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்துக்கு ஆங்கிலோ - இந்திய இனத்திலிருந்து உறுப்பினர்களை நியமிப்பது போன்றவைகளும் அடங்கும். இலக்கியம், அறிவியல், கலை கூட்டுறவு இயக்கம் ஆகியவற்றில் சிறப்பு அறிவு படைத்தவர்களை மேலவை உறுப்பினர்களாக காலியாக இருக்கும் இடங்களில் நியமிக்கும் அதிகாரம் பெற்றவர்.

மேலும் ஆளுநர் மக்களவையின் மொத்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் 1:6 பங்கு உறுப்பினர்களை நியமிக்க முடியும். ஆளுநர் "தன் விருப்பரிமைக்கு" ஏற்ப சிறப்பு அரசமைப்புக் கடமைகளை நிறைவேற்றும் அதிகாரம் கொண்டவர். அவ்வப்போது குடியரசுத்தலைவர் வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையில் அவரது சிறப்பு கடமைகளை அதிகார பூர்வமாக நிறைவேற்றலாம். சில எதிர்பாராத சந்தர்ப்பங்களில் ஆளுநர் அமைச்சரவை ஆலோசனைகள் இன்றி செயல்படலாம். மேலும் ஆளுநர் மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளிடையே பாலமாக செயல்படுகிறார். மாநிலத்தின் நிகழ்வுகளை ஆளுநர் உடனுக்குடன் குடியரசுத்தலைவருக்கு தெரிவிப்பார்.

ஆளுநர் மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் ஒரு அங்கமாவார். ஆளுநரின் சட்ட அதிகாரம் சட்டமன்றத்தில் உரையாற்றுதல், மற்றும் செய்திகள் அனுப்புதல், சட்டமன்றத்தைக் கூட்டுதல், கூட்டத்தொடரை ஒத்திவைத்தல் மற்றும் மாநிலச் சட்டமன்றத்தைக் கலைத்தல் ஆகியவையாகும். எந்த ஒரு முன்வரைவும் சட்டமாக இயற்றப்படுவதற்கு ஆளுநரின் ஒப்புதல் தேவை. ஆளுநரின் மறுப்புரிமை அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு:

1. அவர் ஒப்புதல் அளிப்பதை நிறுத்தி வைக்கலாம் அப்போது அது சட்டமாவது தவிர்க்கப்படும்.
2. முன்வரைவைத் தவிர்த்து எந்த ஒரு முன்வரையையும் மறு பரிசீலனைக்காக மாநிலச் சட்டமன்றத்துக்கு திருப்பி அனுப்பலாம். இதில் அவர் / அவள் மறுப்புரிமை அதிகாரத்தை இரண்டாவது முறை பயன்படுத்த முடியாது. மாநிலச் சட்டமன்றம் திருத்தியோ அல்லது திருத்தாமலோ மீண்டும் அந்த முன்வரைவை நிறைவேற்றி திரும்ப அனுப்பும் பட்சத்தில் அதற்கு ஒப்புதல் அளிப்பதைத் தவிர அவருக்கு வேறு வழியில்லை.

3. ஆளுநர், தேவை என்று கருதினால் ஒரு முன்வரைவை குடியரசுத்தலைவரின் கருத்துக்காக நிறுத்திவைக்கலாம்.

ஆளுநரின் நீதித்துறை அதிகாரம் என்பது, மாநிலத்தின் செயல்திகாரத்துக்கு உட்பட்ட எந்த ஒரு குற்றத்துக்காகவும் எந்த ஒரு சட்டத்தின் தொடர்பாகவும் தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு நபருக்கு மன்னிப்பளிப்பது. தண்டனையை நிறுத்தி வைப்பது, நிறைவேற்றுவதை தாமதப்படுத்துவது அல்லது தண்டனையைக் குறைப்பது போன்றவையாகும். இருப்பினும், ஆளுநருக்கு மாநில உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பணியமர்த்தும் அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் இந்த விவகாரத்தில் குடியரசுத்தலைவர் அவரிடம் ஆலோசிக்க வேண்டிய உரிமையைக் கொண்டவர். உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை பணியில் அமர்த்தும் அதிகாரம் நீதித்துறை இந்தியக் குடியரசுத்தலைவர் அதிகாரத்தின் கீழ் வருகிறது.

குடியரசுத்தலைவருக்கு இருப்பதைப் போன்ற அவசரகால அதிகாரங்கள் ஆளுநருக்கு கிடையாது. ஆனால் அரசியல் சாசன சீர்குலைவு அல்லது மாநிலத்தில் ஏதாவது நெருக்கடி நேரும்போது

முதலமைச்சரின் செயல்பாடுகளும் அதிகாரங்களும்:

குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றால் குடியரசுத்தலைவரை பதவியேற்குமாறு ஆலோசனை வழங்கி ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவருக்கு அறிக்கை அனுப்ப இயலும். அவ்வாறான சூழ்நிலைகளில் ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவரின் முகவராக செயல்படுகிறார். அப்போது 356-உறுப்பின்படி மாநில அரசுப் பணிகளை அவர் மேற்கொள்ள முடியும்.

அரசு, நிர்வாகம், மற்றும் அமைச்சரவைக்கு தலைமை ஏற்று நடத்த முதலமைச்சரை ஆளுநர் பதவியிலமர்த்துகிறார். அமைச்சரவை முதலமைச்சரின் பிரிந்துரைப்படி ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறது. மக்கள் சார் அரசமைப்பு கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஈரவைகளிலும் உறுப்பினர் அல்லாத ஒருவரைகூட முதலமைச்சராக நியமிக்க முடியும். ஆனால் அவர் / அவள் பதவியிலமர்த்தப்பட்ட தினத்திலிருந்து ஆறு மாத காலத்துக்குள் எதாவதொரு தொகுதியில் உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் குழுக்கள் மற்றும் அதிகாரிகளும்:

மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் சபாநாயகர்

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் சபாநாயகர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். சட்டமன்றத்தை தலைமை தாங்கி நடத்துபவர் அவர்தான். சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளை ஒழுங்காகவும், கண்ணியத்தை கடைபிடித்து நடக்கவும் மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகளின் போது உறுப்பினர்களை கேள்வி கேட்க அனுமதிப்பது, முக்கியமான விஷயங்களில் மற்றும் நிதிநிலை அறிக்கை மற்றும் நிதி ஒதுக்கீடு சமயங்களில் பேச அனுமதிப்பது போன்ற கடமைகளையும் அதிகாரங்களையும் பெற்றவராவார். அரசியல் சாசனத்திலுள்ள விதிகள்,

சட்டமன்ற நடைமுறை விதிகள், பேரவைக்குள் சட்டமன்ற நடவடிக்கை முன்மாதிரிகள் ஆகியவற்றின் பொருள் விளக்குவது சபாநாயகர்தான் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகளின் போது விதிகள் நடைமுறைகள் மற்றும் ஒழுங்கு முறைகள் மீறப்படுமேயானால் சட்டமன்றச் கூட்டத்தொடரை ஒத்திவைக்கவும், தற்காலிகமாக நிறுத்திவைக்கவும் மற்றும் மீண்டும் தொடரச் செய்யவும் மற்றும் கூட்டுத்தொடரில் பங்கு பெறாமல் உறுப்பினர்களை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கவும் சபாநாயகருக்கு அதிகாரம் உண்டு. சட்டமன்றம் நடைபெறும்பொழுது சபாநாயகர் பொதுவாக நடுநிலை மற்றும் பாரபட்சமின்மையை மேற்கொள்ளுவார். ஒரு முன்வரைவு, மற்றும் தீர்மானத்தின் மீது முடிவெடுக்க முடியாமல் வாக்கு சமநிலையிலிருந்தால் சபாநாயகரின் வாக்கு மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. உறுப்பினர்களின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துவதில் மற்றும் சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் குறித்து அல்லது சட்டமன்றத்தில் ஒழுங்கை பராமரிப்பது ஆகியவற்றில் சபாநாயகரின் முடிவே இறுதியானது. அம்மாதிரி விஷயங்களில் சபாநாயகரின் நடவடிக்கைகளில் நீதிமன்றம் குறுக்கிடமுடியாது. அனைத்து குழுக்களின் தலைவர்களையும் சபாநாயகர்தான் நியமிக்கிறார் மற்றும் அவர்களின் செயல்பாடுகளையும் மேற்பார்வையிடுகிறார்.

துணை சபாநாயகர்:

சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், தங்களில் ஒருவரையே துணை சபாநாயகராகவும் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். சபாநாயகர் அவையில் இல்லாத பொழுது, துணை சபாநாயகர், சபாநாயகரின் கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் செயல்படுத்துவார். அவைக்குத் தலைமை தாங்குவார். துணை சபாநாயகருக்கு, சபாநாயகருக்கு சமமான அதிகாரங்கள் அவைக்குள் உண்டு. சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் இருவரும் அவையில் இல்லாத பொழுது, அவையில் உள்ள மூத்த உறுப்பினர் யார் வேண்டுமானாலும் அவைக்குத் தலைமை தாங்கலாம்.

நாடாளுமன்றக் குழுக்கள்:

நாடாளுமன்றக் குழுக்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். நிலைக் குழுக்கள் மற்றும் தற்காலிகக் குழுக்கள். நிலைக் குழுக்கள், நிரந்தரமானவையாகும். தொடர்ந்து பணியில் இருக்கும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிதாக உருவாக்கப்படும். ஆனால் தற்காலிக குழுக்கள் நிரந்தரமானவை அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட பணிக்காக உருவாக்கப்படும். அப்பணி நிறைவடைந்தவுடன் அவை கலைக்கப்படும்.

நிலைக் குழுக்கள்:

நிலைக் குழுக்கள் அவற்றின் பணி தன்மைக்கேற்ப ஆறு வகைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. நிதிக் குழுக்கள்:

1. பொதுக் கணக்குக் குழு
2. மதிப்பீட்டுக் குழு
3. பொதுத்துறை நிறுவனக் குழு

2. துறைசார் நிலைக் குழுக்கள்:
3. விசாரணைக் குழுக்கள்:
  1. மனுக்கள் குழு
  2. சிறப்புரிமைக் குழு
  3. நன்னெறிக் குழு
4. கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக் குழுக்கள்:
  1. அரசாங்க உத்திரவாதங்களுக்கான குழு
  2. துணைச் சட்டங்களுக்கான குழு
  3. அட்டவணையில் எழுத்தப்பட்ட ஆவணங்களின் குழு
  4. பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினர் நலனுக்கான குழு
  5. பெண்கள் அதிகாரமளித்தலுக்கான குழு
  6. ஆதாயம் தரும் பதவிகளுக்கான இணைக் குழு
5. அவையின் தினசரி அலுவல்களுக்கான குழுக்கள்
  1. அலுவல் ஆலோசனைக் குழு
  2. தனிநபர் முன்வரைவு மற்றும் தீர்மானங்களுக்கான குழு
  3. விதிகள் குழு
  4. சட்டமன்றக் கூட்டத்தொடரில் வராத உறுப்பினர்கள் குழு
6. சேவை குழு (உறுப்பினர்களுக்கு வசதிகள் மற்றும் சேவைகள் தொடர்பான குழு):
  1. பொது தேவைகள் குழு
  2. அவை குழுக்கள்
  3. நூலகக் குழு
  4. உறுப்பினர்களுக்கான ஊதியம் மற்றும் மற்ற படிக்கான இணை குழு

தற்காலிகக் குழுக்கள்:

தற்காலிகக் குழுக்கள் இரண்டு வகைப்படும். அவை, விசாரணை குழு மற்றும் ஆலோசனை குழு.

மதிப்பீட்டுக் குழு

பரிசோதகருக்கும் மதிப்பீட்டாளருக்கும் அறிவுறுத்துவது மற்றும் பொருளாதாரம் சார்ந்த கொள்கைகள், மாற்றுக் கொள்கைகள், நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள், மதிப்பீடு ஆய்விலுள்ள வெவ்வேறு திட்டத்திற்காக மாநிலத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலும் பயணம் மேற்கொள்வது போன்ற விடயங்களில் பரிந்துரை அளிப்பது ஆகியவை குழுவின் முக்கிய பொறுப்புகளாகும்.

பொதுக் கணக்குக் குழு:

மாநிலத்தின் ஒதுக்கீடு கணக்குகளையும் இந்திய அரசுக் கணக்குத் தணிக்கைத் தலைவரின் (குடிசார்) அறிக்கையையும் ஆய்வு செய்வதே குழுவின் முக்கிய

பணி. மேலும் வருவாய் பற்றுச்சீட்டுகளும் பணப்பட்டுவாடாவும் எந்த சேவைக்காக அல்லது பயன்பாட்டிற்காக கணக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அந்த கணக்கு தொடர்புடையதாக பற்றுரிமை உள்ளதா என்றும் சரிபார்ப்பதே இந்த குழுவின் வேலை.

பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் குழு:

தணிக்கை அறிக்கை கணக்குகளையும் பொதுத்துறை நிறுவன கணக்குகளையும் அவ்வப்போது ஆய்வு செய்வதற்காக இந்தக் குழு உள்ளது. மேலும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் தன்னாட்சியையும் பயன்திறனையும் இந்தக் குழு ஆய்வு செய்கிறது. மேலும் நல்ல வியாபாரக் கொள்கைகளையும் மதி நுட்ப வணிக நடைமுறைகளையும் பின்பற்றி பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் அலுவல்கள் நடைபெறுகிறதா என்று கருத்தில் கொள்கிறது. மேலும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின் குறித்த இந்திய அரசுக் கணக்குத் தணிக்கைத் தலைவரின் அறிக்கைகளை இந்தக் குழு ஆய்வு செய்கிறது. மேலும் நிறுவனங்களின் செயல்பாட்டை நோக்கி எல்லைவரை ஆய்வு செய்து அதிகாரிகளிடம் விசாரித்தோ அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களின் சம்பந்தப்பட்ட ஆதாரத்தைப் பெற்றோ இந்தக் குழு அவைக்கு பரிந்துரைகளை அளிக்கிறது.

அலகு- 4 - இந்திய நீதித்துறை

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்:

”உச்ச நீதிமன்றம், அனைத்து இந்திய நீதிமன்றமாகும். கட்சி அட்சியலில் இருந்தும், அரசியல் கோட்பாடுகளில் இருந்தும் உறுதியாக தனித்து நிற்கும். அது அரசுகள் மாறுவதைக் குறித்து அக்கறை கொள்வதில்லை. நீதிமன்றமானது, அந்த நேரத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும் சட்டத்தின்படி, நிற்கிறது. அனைவரின் மீதும் பரிவு, நன்மதிப்பு கொண்டுள்ளது. எனினும் அது யாருடனும் அணி சேர்வது இல்லை”.

நீதித்துறையானது அரசாங்கத்தின் மூன்று உறுப்புகளில் ஒன்றாகும். மற்ற இரண்டு சட்டமன்றமாகவும், ஆட்சித்துறையாகவும் இருக்கின்றன. நீதித்துறையானது சட்டங்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பதையும், அரசமைப்பை பாதுகாப்பதையும் பணியாகக் கொண்டிருக்கிறது. அது நீதித்துறை நிர்வாகத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது. தனி மனித உரிமைகள், முன்னுரிமைகள் ஆகியவற்றின் மீது அரசு மற்றும் தனிமனிதர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் மீறல்களில் இருந்து பாதுகாப்பு அளிப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. சுதந்திரமான மற்றும்

திருக்குறள்:

1. பிணையாக திருக்குறள் ஒப்புவித்தல்:

கைகலப்பில் ஈடுபட்ட மூன்று கல்லூரி மாணவர்களுக்கு பிணையாக 100 திருக்குறள்களை தொடர்ந்து 10 நாட்கள் அப்பகுதியிலுள்ள குறிப்பிட்ட தமிழரசிரியர் முன்பு ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று நிபந்தனை விதித்து தமிழ்நாடு நீதிமன்றம் பிப்ரவரி 2019 அன்று உத்தரவிட்டது.

ஒரு நபர் மீது தாக்குதல் நடத்தியதாக மூன்று கல்லூரி மாணவர்களுக்கு மேட்டுபாளையம் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்படுத்தப்பட்டனர். அப்போது, அவர்கள் சார்பில் பிணைக் கோரப்பட்டது. பிணையின் நிபந்தனையாக அப்பகுதி அரசு ஆண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி தமிழரசிரியர் முன்பு தினமும் 100 திருக்குறள்கள் ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று நீதிபதி கூறினார். இவ்வாறு தொடர்ந்து 10 நாட்கள் திருக்குறள் ஒப்புவித்தப் பின்பு இறுதி நாளில் அந்த மாணாக்கர்களுக்கு சான்றிதழ் வழக்கும்படியும் நீதிபதி அப்போது உத்தரவிட்டார்.

2. திருக்குறளை ஆழமாகக் கற்பதற்கு வழிவகுத்த மதுரை உயர் நீதிமன்ற கிளை:

சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் மதுரை கிளை வழங்கிய தீர்ப்புகளில் தமிழக பள்ளிகளில் திருக்குறளை ஆழமாகக் கற்க வழிவகுத்து அளித்தத் தீர்ப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். மதுரைகிளை கடந்த 2017 ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசு பள்ளிக் கல்வித்துறைக்கு அளித்த உத்தரவில் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் திருக்குறளின் 133 அதிகாரங்களில் 108 அதிகாரங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டது. இதன்மூலம்

2017 – 18 கல்வியாண்டிலிருந்து மாணவர்கள் 1050 திருக்குறள்களையும் கற்கும் வகையில் தமிழ்நாடு அரசு ஆணைப் பிறப்பிப்பதற்கு மதுரைகளையின் உத்தரவு வழிவகுத்தது. 6 முதல் 12 ஆம் வகுப்பு வரை கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் முன்கூடிய திருக்குறள் பாக்கள் அனைத்தையும் கற்பதுடன் அதன் பொருளினையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதை உத்தரவாதம் செய்யும்படியும் அது கூறியது. இதன்மூலம் தற்போது பள்ளிக் கல்வி மாணவர்கள் திருக்குறள் பாக்களை கற்று ஆழமாகப் புரிந்து வருகிறார்கள்.

தமிழில் பண்டைய இலக்கியங்களில் உலகின் 60 –க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இலக்கியம் திருக்குறள் ஒன்றேயாகும்.

பாகுபாடற்ற நீதித்துறையை உருவாக்குவது ஒரு நாகரிக அரசு செயல்படுவதற்கு மன் நிபந்தனையாகும். இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி அரசு முறை கொண்ட நாடுகளில் கூட்டாட்சியின் பாதுகாவலனாகவும், மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே எழும் அதிகார வரம்பு கருத்துவேறுபாடுகளுக்குத் தீர்வு காண்பதனாலும் நீதித்துறை மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

**இந்திய நீதித்துறையின் பரிணாம வளர்ச்சி:
பண்டைய இந்தியாவில் நீதிமுறையமைப்பு:**

இந்தியா பல்வேறு இனங்கள், பண்பாடுகள், மொழிகள் மற்றும் அரசியல், சமூக அமைப்புகளை கொண்ட ஒரு துணைக்கண்டமாக இருக்கிறது. இந்தியாவின் பண்டைய காலத்திலும் மற்றும் இடைக்காலத்திலும் அரசு எந்த ஒரு ஆட்சித்துறையிலிருந்தும் நீதித்துறை பணிகளைப் பிரித்து வைக்கப்படவில்லை. வேதகாலத்தின் போது (குலபா (அ) குலபாடோ), குடும்பத் தலைவனின் அதிகாரமானது மன்னர் வழி குறுக்கீடுகளிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. அதேபோல் கிராமா, தோபா, வைசியா, ஜனம் மற்றும் கனம் போன்ற குலவகைப்பட்ட மற்றும் இனக்குழு அமைப்புகளும் தன்னாட்சி பெற்றுத் திகழ்ந்தன. பண்டைய இந்திய முடியாட்சிகளில் நீதித்துறை அதிகாரத்தில் அரசரே உயர்நிலையில் இருந்தார். அரசர் நினைத்ததே சட்டமாக இருந்தது. வழக்குகளில் அவர் வார்த்தையே உயர்ந்த நீதியாகவும் இறுதித் தீர்ப்பாகவும் இருந்தது.

எனினும், கிராமப்புறங்களில் பெரும்பாலான வழக்குகள் சாதி அமைப்புகள் அல்லது உள்ளாட்சி நிர்வாக அமைப்புகளின் சட்டத்திட்டங்களின் மூலமாகவே தீர்க்கப்பட்டு வந்தன. தேசத் துரோகம் போன்ற மிகத் தீவிரமான வழக்குகள் மட்டும் அரசவையின் பார்வைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டன. அங்கு முறையான சட்ட அமைப்பு அல்லது நீதித்துறை வழி முறை இருந்ததில்லை. பெரும்பான்மையான நேரங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர், தான் குற்றமற்றவர் என்பதை ஆதாரங்கள், சாட்சியங்கள் மூலமாக நிரூபிக்க வேண்டும். அல்லது தீக்குளித்தல், தண்ணீரில் மூழ்குதல், விஷம் அருந்துதல் போன்ற கடுமீ சோதனைகளுக்கு தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்ளுதல் மூலமாக தாம் குற்றமற்றவர் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். தண்டனைகள் (தண்டனை முறை) மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. மேலும், காட்டுமிராண்டித்தனம் கொண்டதாக இருந்தது. இதற்கு பரிகாரம் என்பது வழக்கத்தில் இல்லை. கசையடி, பிரம்படி,

முழங்கால்களைத் துண்டித்தல், கழுமரத்தில் ஏற்றுதல், அடிமைப்படுத்துதல், சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்தல். நாடு கடத்துதல், தலையை துண்டித்தல், யானை மூலம் தலையை இடர்ச்செய்தல் மற்றும் மிதிக்கச் செய்தல் போன்ற தண்டனைகள் குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. அரசுகள் பிராமணர்களின் தாக்கத்தின் கீழ் வந்த பின்னர், ஸ்மிருதிகள் அடிப்படையில் விசாரணை நடத்தப்பட்டு, தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன.

அக்காலத்தில் மனுஸ்மிருதி, நாரதர் ஸ்மிருதி, யக்ஞவாக்கியர் ஸ்மிருதி போன்றவை இருந்தன. அவற்றுள் “மனுஸ்மிருதி” அடிப்படையாக இருந்தது. இந்த ஸ்மிருதிகள் பொதுவாக வர்ணம். சாதிபடிநிலைச் சமூக அமைப்பை உயர்த்திப் பிடிப்பதாக இருந்தன. “சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்” என்ற கருத்து இருந்ததில்லை. பிராமணர்கள் பெரும்பாலும் தண்டனைகளிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தனர். எந்தவிதத்திலும் பிராமணர்கள், அவர்கள் கொடிய குற்றங்களை செய்துவிட்டாலும் உடல் ரீதியான தன்புறுத்தல், உறுப்பு நீக்கம் செய்தல், கழுமரத்தில் ஏற்றுவது, மரணதண்டனை ஆகியவற்றில் இருந்து விதிவிலக்கு செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். மற்றொருபுறம் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினரை கடுமையான துன்பங்களுக்கும் மற்றும் உச்சபட்ச தண்டனைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். சாதி அடிப்படையிலான தொழில்களை மாற்றிக் கொள்வது என்பது மிகக் கொடிய குற்றமாக (Varna Sangraha) கருதப்பட்டது.

அர்த்தசாஸ்திரம் குற்றங்கள் நிகழ்வதை கட்டுப்படுத்துவது என்ற பெயரில் அளவுக்கு அதிகமான தண்டனைகளைப் பரிந்துரைத்தன. குற்றவாளிகள் மீது அபராதங்கள் விதிப்பது, சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்வது முதன்மையான அரசு வருமானமாக இருந்தன. ஸ்மிருதிகள் பெண்களை கீழ்நிலை மனிதர்களாகவே நடத்தியது. வாரிசரிமை விவகாரங்களில் பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாட்டுடன் தீர்ப்பளித்தனர். சூத்திரர்களும், பஞ்சமர்களும் நியாயமான விசாரணைக்கும், நியாயமான தண்டனைகளுக்கும் தகுதி இல்லாதவர்கள் ஆனார்கள். வர்த்தகத் தகராறுகள் பெரும்பாலும் வணிகக் குழு மூலம் தீர்க்கப்பட்டன. அதைப்போலவே ஒவ்வொரு கைவினைக் கலைஞர்கள் குழுவும் தங்களுடைய சொந்த பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள கைவினைஞர்கள் சங்கத்தைத் தமக்குள் வைத்து கொண்டனர். பல்லவர், பாண்டிய, சோழர்கால மகாசபைகள் நீதி விசாரணை நடைமுறைகளிலிருந்து பிராமணர்களைப் பாதுகாத்தன. மகாசபையின் வாரியம் (தர்ம வாரியங்கள், நியாய வாரியம்) மகாசபைகளுக்குள் எழும்பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைத்தன. உள்ளூர் அமைப்புகளான ஊர், ஊரார், நகரத்தார் போன்றவை அவர்களுக்கு உரிய நீதித்துறை ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

அசோகப் பேரரசு போன்ற புத்த பேரரசுகள் பெரும்பாலும் ஸ்மிருதி முறைகளை புறந்தள்ளின. நீதி வழக்குகளில் சமூகக் குழுக்களுக்கிடையே ஓரளவுக்குச் சமமாக நடத்தப்பட்டன. அசோகர் கொடிய தண்டனைகளை நீக்கினார். மேலும், அவர் தனது அதிகாரிகளிடம் கைதிகளிடத்தில் மிகவும் மனிதாபிமானம் உடையவர்களாகவும், கருணை உள்ளவர்களாகவும் இருக்கும்படி அறிவுறுத்தினார். சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் தூக்கிலிடப்படும் சம்பவமானது நீதித்துறை செயல் முறையிலுள்ள குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்துகிறது. நீதித்துறையில் உயர் அதிகாரிகள் அறநெறியுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தினாலும், நீதி வழக்கு விசாரணைகளில் வரம்பு

மீறி நடந்து தண்டனையில் இருந்து விதிவிலக்கு கொடுப்பதோ அல்லது அநீதியான தண்டனைகளை வழங்கியிருப்பதையோ நாம் அடிக்கடி கண்டிருக்கிறோம். பண்டைய இந்தியாவில் சட்டத்தின் ஆட்சி அங்கு இருந்தது இல்லை, ஆனால் அதிகாரம் கொண்டோரின் ஆட்சியையே நாம் காண்கிறோம்.

கடும் சோதனைகள்:

<p>தராசு முறை: ஒரு தராசில் ஒரு பக்கம் ஒரு பனை ஓலை கட்டு வைத்துவிட்டு இன்னொரு பக்கம் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அமரும்படியாக செய்யப்பட்டு தராசு சமமாக இருக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். வேண்டுதலுக்கு பிறகும் அவர் இருக்கும் தராசின் பகுதி கீழே வந்து விட்டால் அவர் குற்றம் செய்தவர் என்று அறிவிப்பார்கள்.</p>	<p>நெருப்பு சோதனை: குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தீயின் நடுவே நடந்து வர செய்யப்படுவார். அந்த நபர் எந்த தீ காயமும் அடையவில்லை என்றால் மட்டுமே அவர் குற்றமற்றவராக கருதப்படுவார்.</p>	<p>தண்ணீர் முறை: தெய்வ சிலையை சுத்தப் படுத்துவதற்கு உள்ள நீரை, குற்றம் கூறினால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அதை குடிக்கும்படி செய்யப்படுவார். அதனை தொடர்ந்து வரும் 14 நாட்களுக்குள் குடிக்கும் வரை அவருக்கு எந்த கேடான பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை என்றால் அவர் குற்றமற்றவர் என கருதப்படுவார்</p>
---	--	--

<p>நஞ்சு அருந்தும் சோதனை: இம்முறையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு நஞ்சு அருந்தும்படியாக செய்யப்படுவார். அந்த நபருக்கு எந்த தீய விளைவும் ஏற்படவில்லை என்றால் அவர் குற்றமற்றவர் என கருதப்படுவார்</p>	<p>குலுக்கல் சோதனை: குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் ஒரு தொகுப்பில் இருந்து ஒன்றை எடுத்து தரும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படுவார். அதில் அவருக்கு "தர்ம கட்டு" வந்திருந்தால் அவர் குற்றமற்றவராக கருதப்படுவார்.</p>	<p>அரிசி தானிய சோதனை: இம்முறையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் உமி நீக்கப்படாத நெல் தானியத்தை மென்று சாப்பிடும் படியாக செய்யப்படுவார். அவருடைய வாயில் இரத்தக்கறை காணப்பட்டால் அவர் குற்றம் செய்தவர் என்று அறிவிக்கப்படுவார்.</p>
---	--	---

ஊற்றுநீர் சோதனை முறை: இங்கு குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் நஞ்சு போன்ற நீரை குடிக்கும்படியாக செய்யப்படுவார். அவர் உளறினால் அவர் குற்றம் செய்தவராவார் அல்லது குற்றத்தை அந்த நபர் ஒத்துக் கொண்டவராவார்.

இடைக்கால இந்தியாவில், முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள் ஒருவித தனித்தன்மை கொண்ட சூழ்நிலையை எதிர்கொண்டனர். அங்கே அவர்கள் ஆட்சியின் கீழ் வாழ்ந்த மக்கள் பெரும்பான்மையானோர் முஸ்லீமல்லாதவர்கள். முஸ்லீம் மற்றும் முஸ்லீம் நலன்கள் சார்ந்த வழக்குகளில் இஸ்லாமிய சட்டங்களை பயன்படுத்தினர். அதேநேரம், முஸ்லீம் அல்லாதவர்களின் சமூக-மத விவகாரங்களில் தலையிடா கொள்கைக்கு முன்னுரிமை அளித்தனர்.

அங்கெல்லாம் கிராமப்புற பாரம்பரிய விசாரணை முறையை ஏற்றனர். முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளை மிகவும் சரியாக வேறுபடுத்திக் காட்டியிருந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் வேறுபட்ட முறைகளைக் கையாண்டனர். எனினும், இறைப்பழி போன்ற வழக்குகளில் மிகவும் கொடிய தண்டனைகளை குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு அளித்தனர்.

இடை காலத்தில் இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பு:

இடைக்கால இந்தியாவில் பேரரசை நிர்வகிக்கும் சுல்தான் / சுல்தானா ஆகியோரே நீதி நிர்வாகத்தை நிர்வகிக்கும் உச்சபட்ச அதிகாரம் கொண்டவர்கள் ஆவர். அவர்கள் கீழ்க்கண்ட தகுதி நிலைகளில் இருந்து நீதி நிர்வாகத்தை நடத்தினர். அவற்றின் பெயர்கள் பின்வருமாறு:

- ❖ திவான்-இ-குவாசா (நடுவர்)
- ❖ திவான்-இ-மசலிம் (அதிகாரத்துவத்தின் தலைவர்) மற்றும்
- ❖ திவான்-இ-ரியாசத் (தலைமை தளபதி).

இடைக்கால இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்புமுறைகளே நீதித்துறை அமைப்புகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பானது தலைநகரம், மண்டலம், மாவட்டம், பர்கானா (வட்டம்) மற்றும் கிராமம் என நிலப்பரப்பு அடிப்படையில் தெளிவாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. பொதுவாக, சுல்தானத்தின் தலைநகரில் கீழ்க்கண்ட ஆறு வகையான நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டு இருந்தன.

- ❖ மன்னர் நீதிமன்றம்
- ❖ மேல்முறையீட்டு உச்ச நீதிமன்றம் (திவான்-அல்-மசாலிம்)
- ❖ குடிமையியல் வழக்குக்கு உள்ள நீதிமன்றம் (திவான்-இ-ரிசாலட்)
- ❖ மாநிலத் தலைமை நீதிபதி நீதிமன்றம் (சத்ரே ஜகான் நீதிமன்றம்)
- ❖ தலைமை நீதிபதி நீதிமன்றம்
- ❖ தேசத்தூராக வழக்குகள் நீதிமன்றம் (திவான்-இ-ரியாசட்)

மன்னர் நீதிமன்றம் சுல்தானால் தலைமையேற்று நடத்தப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் அசல் அதிகாரவரம்பு மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் என இரண்டும் கொண்ட அமைப்பாகச் செயல்பட்டது. நீதி நிர்வாகத்தைப் பொருத்தவரை இதுவே உச்சபட்ச மேல்முறையீட்டுத் தீர்ப்பாகும். முப்தி (சட்டவல்லுனர்) எனப்படும் சட்டவல்லுனர்கள் சுல்தானுக்கு உதவியளித்தனர்.

திவான்-அல்-மசாலிம் மற்றும் திவான்-இ-ரிசாலட் நீதிமன்றங்கள் முறையே தேச தூராக வழக்குகள் மற்றும் மேல்முறையீட்டு வழக்குகளை விசாரிக்கும் உச்ச நீதிமன்றங்களாகும்.

இந்த நீதிமன்றங்கள் அலுவலக ரீதியாக சுல்தானால் தலைமை தாங்கி நடத்தப்பட வேண்டும் எனினும், அவர் அதிகமாக குற்றவியல் நீதி விசாரணைகளின்போது மட்டுமே கலந்து கொண்டார். சுல்தான் இல்லாதபோது குவாசி-உல்-குசாட் எனும் அரசின் நீதிமன்ற தலைமை அலுவலர் தலைமை தாங்கி நடத்துவார். ஆனால், பின்னர் சத்ரே ஜகான் எனும் அலுவலர் பதவி உருவாக்கப்பட்டு நீதித்துறையின் உண்மையான தலைமை அலுவலராக

செயல்பட்டார். இந்த சத்ரே ஜகான் நீதிமன்றமும் மற்றும் தலைமை நீதிபதி நீதிமன்றமும் பின்னர் அலாவுதீன் கில்ஜி ஆட்சியில் இணைக்கப்படும்வரை நீண்டகாலமாகத் தனித்தே இயங்கின. தலைமை நீதிபதியின் நீதிமன்றம் குடிமையியல் மற்றும் குற்ற வழக்குகளைக் கையாண்டது. தலைமை நீதிபதியின் கீழ் திறமையான, நேர்மையான மதிக்கப்பட்ட உதவி நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். முப்தி, பண்டிட், மொக்டாசிப் (அரசு வழக்கறிஞர் தரப்பு) தாத்தாக் (நிர்வாக அலுவலர்) போன்ற அலுவலர்கள் தலைமை நீதிபதியின் நீதிமன்றத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த அலுவலர்கள் ஆவர். திவான்-இ-ரியாசத் பெரும் தேச துரோக வழக்குகளை விசாரிக்கும் நீதிமன்றம் ஆகும்.

நவீன இந்தியாவில் நீதித்துறை அமைப்பு:

கிழக்கிந்திய கம்பெனி 1600 ஆண்டு முதலாம் ராணி எலிசபெத்தின் சாசன சட்டத்தின் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி வர்த்தகம் மேற்கொள்ளத் தேவையான ஒழுங்கு முறைகள் மற்றும் அங்கீகாரத்தை அரசு அளித்தது. மதராஸ் நிர்வாகத்தைப் பொருத்தவரை 1661-ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் ஒரு ஆளுநர் அவருடன் தலா ஒரு குடியேற்றப்பகுதிக்கு ஒரு உறுப்பினர் என்ற அடிப்படையில் ஒரு குழுநியமிக்க வழி வகுத்தது. இக்குழுவே வழக்குகளை விசாரித்தது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி குறிப்பாக மதராஸ் பகுதியில் ஒரு ஆளுகை சக்தியாக உருவானது. இங்கு ஏற்கெனவே இயங்கிய உள்ளூர் நீதி நிர்வாக முறையைப் பின்பற்றும் வகையில் உள்ளாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தது. இங்கிலாந்து சட்டத்தின்படி ஆளுநரும் அவருடைய ஆட்சிக்குழுவும் குடிமையியல், குற்ற வழக்குகளைத் தீர்மானிப்பதற்கு அதிகாரமளிக்கப்பட்டன. எனினும் உள்ளாட்டு வழக்குகளில் உள்ளூர் பாரம்பரிய முறைகளே பின்பற்றப்பட்டன. இங்கிலாந்து அரசால் விசாரிக்கப்பட்ட முதல் வழக்கு அசென்டினா வழக்கு ஆகும்.

1665-ஆம் ஆண்டு இந்த வழக்கு நடந்தது. அப்போது, பாக்ஸ் க்ராப்ட் ஆளுநராக இருந்தார். 1678-ஆம் ஆண்டு ஸ்டிரெய்ன்ஷாம் மாஸ்டர் என்பவர் ஆளுநராக நியமனம் செய்யப்பட்டது. மதராஸ் நீதிமுறை அமைப்பு மறுசீரமைப்பு செய்யப்படுவதற்குக் காரணமானது. ஆளுநரும் அவருடைய குழுவும் சேர்ந்து நீதி வழங்கும் அதிகாரம் கொண்ட உயர் நீதிமன்ற ஆட்சி குழுவாக மாறியது. ஆங்கிலம் நீதிமன்ற மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டது. வணிகர்கள் கடலில் மேற்கொள்ளும் குற்றங்களை விசாரிக்க ஒரு கடற்படை நீதிமன்றம் நிறுவ 1683-ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் வழிவகுத்தது. 1687 – ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் மதராஸ் மாநகராட்சி அமைப்பதற்கு கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு அதிகாரமளித்தது. அதோடு மேயர் நீதிமன்றம் இணைக்கப்பட்டது. இதுவே மதராஸ் நகரத்தின் நீதிமன்றமாக (வழக்கு மன்றம்) இயங்கியது.

பம்பாயின் நீதி நிர்வாகத்தைப் பொருத்தவரை, பாம்பே மீது கிழக்கிந்திய கம்பெனி நீதித்துறை அதிகாரம் செலுத்த 1668 ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் அதிகாரம் அளித்தது. 1672-ஆம் ஆண்டு பிரகடனம். ஆங்கிலேயச் சட்டத்தை பம்பாயில் அறிமுகப்படுத்தியது. மேலும், பம்பாய் நீதிவழக்கும் அதிகாரம் கொண்ட நீதித்துறை புதிய மத்திய நீதிமன்றத்தை நிறுவியது. ஆங்கில சட்டத்தின் பயன்பாடு என்பது ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்கள் நலன்கள் சார்ந்த விவகாரங்களுக்கு பொருந்தக் கூடியதாகும். இந்த நீதிமன்றமானது

குடிமையியல், குற்றவியல் மற்றும் நிருபிப்பு வழக்குகளில் அதிகாரவரம்பைச் செயற்படுத்தியது. மேலும் குற்றச் சட்டங்களை நிர்வகிக்க அமைதிக்கான நீதிபதிகள் நியமனம் செய்யப்பட்டனர். அதன்பிறகு சாட்சியங்களை விசாரணை செய்யவும், தொடக்கநிலை விசாரணைகள் செய்யவும், வழக்குகள் நீதிமன்றத்தை நோக்கி கொண்டு செல்லப்பட்டன. எனினும் சித்தி யாக்கூப் எனும் முகலாய கடற்படை தளபதியின் படையெடுப்பு 1690-ஆம் ஆண்டு பம்பாயில் நீதிமன்றம் கலைக்கப்படக் காரணமாகிறது. 12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1718 ஆம் ஆண்டு மீண்டும் நீதிவழங்கும் அதிகாரம் கொண்ட நீதிமன்றம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்கு விவகாரங்கள் மீதான விசாரணை நடத்த அதிகாரம் கொண்டதாகும். இந்த நீதிமன்றமானது வாரத்திற்கு ஒரு முறை கூடனாலும், துரிதமான விசாரணைக்கும் பாகுபாடற்ற தீர்ப்புகளுக்கும் புகழ் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிறது.

கல்கத்தா மாகாணத்தைப் பொருத்தவரை, ஆளுநருக்கும், அவருடைய ஆட்சிக் குழுவுக்கும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் விவகாரங்களைப் பொருத்தவரை, கிழக்கிந்திய கம்பெனியானது ஏற்கனவே வழக்கத்திலிருந்த முகலாய நீதித்துறை நிர்வாக முறையையே பின்பற்றியது. ஆங்கிலேயே மாவட்ட ஆட்சியரால் மூன்றாம் நடுவர் தீர்ப்பாயத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளை பாஜ்தாரி நீதிமன்றம் தலைமையேற்று நடத்தியது. கல்கத்தா நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் மாவட்ட ஆட்சியர் மிக முக்கியப் பங்கு வகித்தார். மேலும், அவருடைய அலுவலகம் குடிமையியல், குற்றவியல் மற்றும் வருவாய் வழக்குகளை விசாரிக்கும் அலுவலகமாகவும் இருந்தது.

இதேபோல் சாசன சட்டம் 1687 மதராஸ் மாகாணத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதே நேரத்தில் 1726-ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம் மூன்று மாகாணங்களிலும் ஒவ்வொரு மேயர் நீதிமன்றங்களை அமைத்தது. 1753-ஆம் ஆண்டு சாசன சட்டம், 1726-ஆம் ஆண்டு சாசனத்தில் நீதி தொடர்பான பகுதிகளை மேலும் சீர்த்திருத்தம் செய்தது. மேலும் இந்த சாசனம் சட்டம் ஐந்து நீதிமன்றங்களை நிறுவினது. அவைகள், முறையே கோரிக்கைகள் நீதிமன்றம், மேயர் நீதிமன்றம், குடியரசுத்தலைவர் நீதிமன்றம். ஆட்சிக்குழு கொண்ட நீதிமன்றம் மற்றும் அரசர் தலைமையிலான நீதிமன்றம் ஆகியனவாகும். இந்திய நிதித்துறையின் மற்றொரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பரிணாம வளர்ச்சி 1772-ஆம் ஆண்டு வாரன் ஹேஸ்டிங்கின் திட்டமாகும். இது நீதித்துறை நிர்வாகத்தை ஒழுங்குப்படுத்துவதாக இருந்தது. 1780-ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் மாகாண நீதிமன்றங்களைச் சீரமைத்தார்.

காலனி ஆட்சிக் காலத்தில் நீதித்துறையில் ஏற்பட்ட மிக முதன்மையான மேம்பாடு என்பது உள்ளூர் சட்டங்களை தொகுத்தது ஆகும். முதலாவது கவர்னர் ஜெனரல் பதவி வகித்த வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்து சட்டங்களைத் தொகுப்பதற்கு காரணமானவர் ஆவார். அடுத்து கார்ன் வாலிஸ் தொகுத்த சட்டத் தொகுப்பு மற்றொரு முதன்மையான பங்களிப்பாகும். அதைப்போலவே இஸ்லாமிய சட்டங்களும் தொகுக்கப்பட்டு நீதிமன்றங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

கல்கத்தாவில் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் 1773-ஆம் ஆண்டு. ஒரு உச்ச நீதிமன்ற நீதி நிர்வாகம் அமைக்க மன்னருக்கு அதிகாரம் அளித்தது. சாசன சட்டம் 1774 உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்புகளை விரிவாக்கம் செய்தது. எனினும் மதராஸ், பம்பாய் உச்ச நீதிமன்றங்கள் உடனடியாக நிறுவப்படவில்லை. 1801 மற்றும் 1824 ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே மதராஸ், பம்பாய் உச்ச நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டன. 1793-ஆம் ஆண்டில் காரன்வாலிஸ் பிரபு “சட்ட விதிகள் தொகுப்பு” ஒன்றினைத் தயாரித்தார். இதுவே, “காரன்வாலிஸ் சட்டத் தொகுப்பு” எனப் புகழ்பெற்றது. அது குடிமை மற்றும் குற்றவியல் என இரு விசாரணை முறைகளையும் கையாளுவதாக இருந்தது. அவர் குடிமையியல் நீதிமன்றங்களை அங்கீகரித்தார். நீதிமன்றக் கட்டணங்களை ஒழித்தார். மேலும், குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் சீர்திருத்தம் செய்தார். வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலாக 1807-ஆம் ஆண்டு பதவியேற்ற மின்டோ பிரபு பல்வேறு நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்களையும், அதிகார வரம்பினையும் அதிகரித்தார். 1813-ஆம் ஆண்டு ஹாஸ்டிங்ஸ் பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் நாட்டின் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் மேலும் பல சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். நீதி நிர்வாகத்தில் நிலவும் சிவப்பு – நாடா முறையைத் தடுக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது. இவரைத் தொடர்ந்து பெண்டிங் பதவியேற்றார்.

இவர் இந்தியாவின் நீதித்துறை நிர்வாகத்தை மறுசீரமைப்பு மற்றும் தொகுக்கும் பணியை செய்தார். அவர் மாகாண மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களை மூடினார். அப்பணிகளை மாவட்ட நடுவர் நீதிமன்றங்களுக்கு மாற்றினார். 1834 – 1861 காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்து மன்னர் நீதிமன்றமும், இந்தியாவில் கம்பெனி நீதிமன்றமும் தனித்தனி அதிகார வரம்புகளைக் கொண்ட இரட்டை நீதி அமைப்பை உருவாக்கி இருந்தது.

இந்திய உயர் நீதிமன்ற சட்டம் 1861, கல்கத்தா, மதராஸ், பம்பாய் ஆகிய நகரங்களில் நீதி வழங்கும் அதிகாரம் கொண்ட உயர் நீதிமன்றங்களை அமைக்க மன்னருக்கு அதிகாரம் அளித்தது. இது உச்ச நீதிமன்ற முறை ஒழிப்புக்கு இட்டுச் சென்றது. இதுவே இந்தியாவில் உயர் நீதிமன்றங்கள் தோன்றுவதற்கான வரலாற்று சிறப்பு மிக்க நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. பின்னர், இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935, இந்திய உயர் நீதிமன்றங்களின் தன்மை, அதிகார வரம்பில் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்களைச் செய்தது. இந்தியா விடுதலை அடைந்து அரசமைப்பு ஏற்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் பஞ்சாப், அசாம், ஒடிசா, ராஜஸ்தான், திருவாங்கூர், மைசூர் மற்றும் ஜம்மு காஷ்மீர் என ஏழு உயர் நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. பிற உயர் நீதிமன்றங்கள் பின்னர் உருவாயின. இந்திய அரசமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த பின்னர், ஏற்கெனவே இயங்கிய உயர் நீதிமன்றங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. மேலும், அனைத்து மாநிலங்களும், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்டப் பகுதிகளும் உயர் நீதிமன்றம் பெறும் வகையில் ஒவ்வொரு மாநிலம் அல்லது இரண்டு, மூன்று பகுதிகள் இணைத்து உயர் நீதிமன்றங்களை நிறுவ நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. 1976-ஆம் ஆண்டு 42-வது அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டம் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பில் பெருமளவு மாற்றத்தினை கொண்டு வந்தது.

இவ்வாறாக, தொடக்கக் காலத்தில், கல்கத்தா, சென்னை, பம்பாய் என மூன்று உயர் நீதிமன்றங்களே அன்று இருந்தன. சுதந்திரத்திற்கு முன் இருந்த

சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறை விதிகளில் மட்டுமல்லாமல், உயர் நீதிமன்றங்கள் அமைப்பு மற்றும் அதிகாரவரம்பிலும் பெயரளவில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தன. இதன்மூலம் அவற்றின் சுதந்திரத் தன்மை பாகுபாடற்றத் தன்மை போன்றவை உறுதி செய்யப்பட்டன. அரசமைப்பை நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்த பின்பே உயர் நீதிமன்றங்களின் நிலையானது வலிமையடைந்தது மேலும் குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளின் அசல் மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்ற என்ற நிலையைக் கடந்து, அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாகவும், அரசமைப்பு குறித்து விளக்கமளிக்கும் அதிகாரம் கொண்டதாகவும் வலுவடைந்தது.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தை பொருத்தவரை, இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935 ல் ஓர் மைல்கல் சட்டமாகும். இந்திய அரசாங்கத்தின் அமைப்பை மாற்றுவதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி இச்சட்டம், ஒற்றையாட்சி முறையில் இருந்து கூட்டாட்சி முறைக்கு மாறிக் கொண்டிருந்த அத்தருணத்தில் ஒரு கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் தேவை அதிகரித்தது. எனவே, இது தொடர்பாக, அச்சட்டத்தில் ஒரு வதி சேர்க்கப்பட்டது. அதன்படி 1937-ஆம் ஆண்டு கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் ஒரு தலைமை நீதிபதியையும் மற்றும் ஆறு நீதிபதிகளையும் கொண்டிருந்தது. 1950-ஆம் ஆண்டு இந்நீதிமன்றம் இந்தியாவின் உச்ச நீதிமன்றமாக ஆனது.

இடைப்பட்ட 12 ஆண்டுகள் எனும் குறுகிய காலத்தில் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றம் இந்திய சட்ட வரலாற்றில் அழியாத விளைவுகளை விட்டுச் சென்றது. தேசிய அதிகார வரம்பு கொண்ட முதல் நீதிமன்றமும் இதுவே ஆகும். இந்த கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றத்தில் இருந்துதான் அதன் நீதிபதிகள் சுதந்திரம், நேர்மை, பாகுபாடற்ற விசாரணை என்ற மரபைப் பெற்றெடுத்தனர். மேலும், 1726 மற்றும் 1883-ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையே பிரபுக்களின் நீதிமன்ற மேலவை (Privy Council) ஆற்றிய பங்கு குறித்தும் இங்கு சிறப்பாக குறிப்பிட்ட வேண்டியது தேவையாகிறது. இது இந்திய நீதித்துறை முறைக்கு இன்றியமையாத அளவிற்கு பங்களித்தது. இன்றளவும் நீதிமன்றங்களில் ஒளிவிளக்காக உள்ள அடிப்படையான இந்திய சட்டக் கோட்பாடுகளை வகுத்துக் கொடுத்தது இதுவே ஆகும்.

சர் ஹரி சிங் கோர்:

இறுதிக்கட்ட மேல்முறையீட்டுக்காக பிரிந்து செல்லாமல் இந்தியாவிலேயே மேல்முறையீடு ஒரு அனைந்திந்திய தலைமை நீதிமன்றத்தின் தேவையை 1921 ல் உணர்ந்தவர்.

இந்திய சுதந்திரச் சட்டம், 1947-ஆம் ஆண்டு மூலம் அரசியல் அதிகாரம் மாற்றப்பட்டது. இந்தியாவில் தனித்த, சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைப்பு நிறுவுவதன் தேவையை ஏற்படுத்தியது. இந்த நோக்கத்துடன் கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு இது விரிவாக்கப்பட்டது. இதையொட்டி, பிரபுக்கள் நீதிமன்ற மேலவை ஒழிப்பு, கூட்டாட்சி முறை சார்ந்த நீதிமன்ற அதிகார விரிவாக்கம் சட்டம் 1949 இயற்றப்பட்டது. இதன்படி, இந்தியக் கூட்டாட்சிமுறை சார்ந்த நீதிமன்றம் நாட்டின் உயர்ந்தபட்ச நீதி அதிகார வரம்பு கொண்டதாக வலுவடைந்தது. ஜனவரி 26, 1950 – ஆம் ஆண்டு அரசமைப்பு அமலாக்கத்துடன், அரசமைப்பு உறுப்பு 124 இந்திய உச்ச நீதி மன்றத்தை

நிறுவ வழி செய்தது. இவ்வாறு, மெதுவாகவும், சீராகவும் படிப்படியாகவும் இந்திய நீதி அமைப்பு பரிணாமம் அடைந்தது. இது காலத்தோடு பொருந்தி சிறப்பாக வளர்ந்து தன்னை நிரூபித்துக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்:

தனித்தன்மை – சட்ட மூலவளங்கள் - அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் - நிறுவனமயம்.

இந்திய அரசமைப்பு மூன்று அடுக்கு நீதித்துறை அமைப்பினை வழங்குகிறது. அவை வருமாறு:

1. இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்
2. அரசமைப்புப்படி உருவாக்கப்பட்ட மாநிலங்களில் உள்ள உயர் நீதிமன்றங்கள்.
3. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நீதி மாவட்டங்களில் வாரியாக மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிமன்றங்கள்

இந்திய அரசமைப்பு நீதித்துறைக்கு சுதந்திரம் வழங்கியுள்ளது. அதாவது, ஆட்சித்துறை சட்டமன்றங்களின் தலையீடுகளில் இருந்து நீதித்துறைக்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியா போன்ற கூட்டாட்சி மக்களாட்சியில், உச்ச நீதிமன்றமே அரசமைப்பின் காவலன் ஆகும். மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கு இடையில் எழும் சிக்கலுக்கு, தீர்வு காண்பது, மாநிலங்களுக்கு இடையே எழும் சிக்கல்களுக்கு தீர்வு காண்பது, குற்றவியல், குடிமையியல் வழக்குகளில் உயர்ந்தபட்ச மேல்முறையீடு நீதிமன்றம் ஆகிய மிகப் பெரிய பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுகிறது. அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் அடிப்படை உரிமைகள் அமலாக்கம் மற்றும் அனைத்து இந்தியக் குடிமக்களின் சுதந்திரம் ஆகிய பெரும் பொறுப்புகளை உச்ச நீதிமன்றம் சுமக்கிறது. எனினும் அமெரிக்க, ஐக்கிய நாடுகளின் கூட்டாட்சி அமைப்பு போன்று (ஒன்று கூட்டாட்சிக்காக மற்றொன்று மாநிலங்களுக்காக) என இரண்டு தொகுப்பு நீதித்துறை அமைப்பினை இந்திய அரசமைப்பு வழங்கவில்லை. இந்தியா ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை முறையினை மட்டுமே கொண்டிருக்கிறது. இதன்படி, உச்ச நீதிமன்றம் தலைமை நீதிமன்றமாக (Apex) இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மீதும் அதிகாரம் செலுத்துகிறது.

சட்ட மூலவளங்கள்:

இந்தியாவில் சட்ட ஆட்சியின் மூல ஊற்றாக அரசமைப்பு அமைந்திருக்கிறது. அரசமைப்பின் அடிப்படைகளுக்கு ஏற்ப நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்கள், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் சட்டமன்றங்கள் சட்டங்கள் இயற்றிக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகிறது. தவிர, உறுப்புகள், ஒழுங்குமுறைகள், நிர்வாக அமைப்புச் சட்டங்கள் என துணைச் சட்டங்கள் இயற்றவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது. அதே சமயம், இவை மூன்றாவது சட்ட மூலங்கள் எனக் கருதப்படும்.

ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை:

இந்தியக் கூட்டாட்சி, இரட்டை ஆட்சி அமைப்புமுறை கொண்டிருந்தாலும் இரட்டை நீதித்துறை அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. உயர் நீதிமன்றங்களும் உச்ச நீதிமன்றமும், அரசமைப்பின் கீழ் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறையாகச் செயல்பட்டு அனைத்து குடிமையியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்குகளுக்கு தீர்வு காண்கிறது. தீர்வு வழங்கும் முறையில் வேறுபாடுகளைக் களைவதற்காக இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பும் அதிகாரங்களும்:

உச்ச நீதிமன்றமே அசல், மேல்முறையீட்டு மற்றும் ஆலோசனை வழங்குதல் என மூன்று அதிகார வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அசல் நீதி அதிகாரவரம்பு என்பது உச்ச நீதிமன்றங்களில் அனைத்து வழக்குகளுக்கும் மூலதாரமாகிவிடுகிறது என்பதாகும். இவை மத்திய அரசாங்கங்களுக்கும் அல்லது இதர மாநில அரசுகளுக்கும் இடையே எழும் கருத்து வேறுபாடுகள் அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையே எழுகின்ற சிக்கல்களையும் உள்ளடக்கியது ஆகும். அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்புடைய வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றமானது அசல் நீதித்துறை, மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு என இரண்டு அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கிறது. மேலும் நீதிப்பேராணைகள் முறையே, ஆட்கொணரவு, நெறியுறுத்தும் நீதிப்பேராணை, தகுதிமுறை வினவுதல், தடை, கீழமை நீதிமன்றங்களுக்கு ஆணையிடுதல், விளக்கம் கோரி ஆணையிடுதல் போன்ற ஆணைகளை உச்ச நீதிமன்றம் பிறப்பிக்கிறது.

உச்ச நீதிமன்றம்தான் இந்தியாவில் உள்ள உச்சபட்ச மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை இங்கு தான் செய்ய முடியும் (குடிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகள் இரண்டிற்கும்). குறிப்பிட்ட விவகாரங்களில் வழிகாட்டுதல் வழங்கும் அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு உள்ளது.

தாமதமாகும் நீதி, மறுக்கப்படும் நீதியே

- ❖ கீழமை நீதிமன்றங்களில் 2.91 கோடி வழங்குகள் நிலுவையில் உள்ளது. நீதி பரிபாலனம் தாமதம்.
- ❖ 10 ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக வழக்குகள் அதிகம் தேக்கம் அடைந்துள்ள மாநிலங்களில் மாவட்ட மற்றும் துணை நீதிமன்றங்களில் மட்டும் 8 கோடி வழக்குகளை நிலுவையாகக் கொண்டு உத்திரப்பிரதேச மாநிலம் முதலிடம் வகிக்கிறது.
- ❖ தேசிய நீதித்துறை தகவல் அமைப்பின்படி, நாடு முழுவதும் மாவட்ட மற்றும் துணை நிலை நீதிமன்றங்களில் 2.91 கோடி வழக்குகள் தேக்கமடைந்துள்ளன. இவற்றில் 21.9 லட்சம் வழக்குகள் 10 ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக நிலுவையில் உள்ளன.
- ❖ வழக்குகள் அதிகமாக தேக்கமடைந்த மாநிலங்களில் உத்திரப்பிரதேச

மாநிலத்திற்கு அடுத்தப்படியாக பீகார் மாநிலத்தில் மூன்று லட்சம் வழக்குகளும் மஹாராட்டிர மாநிலத்தில் இரண்டு லட்சம் வழக்குகளும் நிலுவையில் உள்ளன. சிக்கிம் மாநிலத்தில் இரண்டு வழக்குகள் மட்டுமே நிலுவையில் உள்ளது. அந்தமான் நிக்கோபார் மாநிலத்தில் ஒரு வழக்கும் நிலுவையில் இல்லை.

தாமதமாகும் நீதி மறுக்கப்படும் நீதி என்ற தலைப்பில் மாணவர்களை இருப்பிரிவுகளாகப் பிரித்து உரையாடுவதற்கு ஆசிரியர் ஏற்பாடு செய்யலாம். ஒருக் குழுவினர் தலைப்பிற்கு ஆதரவாகவும் மற்றக் குழுவினர் தலைப்பிற்கு எதிராகவும் வாதிடும்படி குடியரசுத்தலைவர் உச்ச நீதிமன்றத்திடம் எந்த ஒரு சட்ட விவகாரம் குறித்தும் ஆலோசனை கேட்டு அணுக முடியும். ஆனால் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனைகளை குடியரசுத்தலைவர் ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை.

உச்ச நீதிமன்றம் இந்திய அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாக இயங்குகிறது அரசமைப்புக்கு விளக்கம் அளிப்பதில் உச்ச நீதிமன்றமே இறுதி அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. நிர்வாக நடவடிக்கையோ, கீழமை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளோ அரசமைப்பின் அடிப்படை நோக்கங்களுக்கு எதிராக உள்ளது என உச்ச நீதிமன்றம் கருதுமானால் அதனை ரத்து செய்யும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றம் அமைப்பு:

உச்ச நீதிமன்றமானது இந்திய அரசமைப்புப் பகுதி 5 அத்தியாயம் 4 முதல் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அரசமைப்பு உறுப்புகள் 124 முதல் 147 வரை இந்திய உச்ச நீதி மன்றத்தின் வடிவம் மற்றும் அதிகார வரம்புகள் குறித்து கூறுகின்றன. அரசமைப்பு ஆரம்பத்தில் ஒரு நீதிபதி, ஏழு கீழ்நிலை நீதிபதிகள் கொண்ட உச்ச நீதிமன்றத்தினை அனுமதித்தது. இந்த எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கவும் நாடாளுமன்றத்திற்கு அரசமைப்பு அதிகாரம் கொடுத்திருந்தது. 2008-ஆம் ஆண்டில் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை 30 ஆக அதிகரித்தது.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை நியமனம் செய்வதற்கு, தலைமை நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் இதர நான்கு மூத்த நீதிபதிகள் கொண்ட “குழு” – வுடன் (Collegium) கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். புதிய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குறித்து குழு ஒருமித்த கருத்து அடிப்படையில் பரிந்துரைக்கிறது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஒவ்வொரு நீதிபதியும் அமைச்சரவை மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசனை செய்த பின்னர் குடியரசுத்தலைவரால் நியமனம் செய்யப்படுகிறார். அவ்வாறு நியமனம் செய்யும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி 65 வயது அடையும் வரை பதவியில் இருக்கலாம். எந்த ஒரு நீதிபதியாவது பதவி விலக நினைத்தால், தன்னால் கைப்பட எழுதிய பதவி விலகல் கடிதத்தில் கையொப்பமிட்டு குடியரசுத்தலைவருக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஒரு நீதிபதியை நாடாளுமன்றத்தில் கண்டன தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியும்.

குடியரசுத்தலைவருக்க சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஒரு நீதிபதியை நாடாளுமன்றத்தில் கண்டன தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியும்.

ஒருவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட அவர் இந்தியக் குடியரிமை பெற்றிருத்தல், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக ஐந்து ஆண்டுகள், பணியாற்றிய அனுபவம் அல்லது குறைந்தது 10 ஆண்டுகள், தொடர்ந்து ஒன்று அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட உயர் நீதிமன்றங்களில் வழக்குரைஞராகப் பணியாற்றிய அனுபவம் இவற்றுடன் நாடாளுமன்றம் விதித்துள்ள தகுதிகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அத்தகைய ஒரு நபர் கட்டாயம் குடியரசுத்தலைவர் கருத்தில் தலைசிறந்த சட்ட நிபுணராக இருக்க வேண்டும்.

கண்டனத் தீர்மானம்:

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் விவாதிக்கப்பட்டு ஒட்டு மொத்த உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் இரண்டு பங்குக்கு குறையாமல் கலந்து கொண்டு, அதே அமர்வில் வாக்கெடுப்பில் ஆதரவு பெரும்பான்மை பெற்றால் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை விசாரிக்க குடியரசுத்தலைவர் ஆணையிடுவார்.

நியமனங்கள் அனைத்தும் பொதுவாக பணிமூப்பு அடிப்படையில் செய்யப்படுகிறது.

பட்டியலினத்தவர் சமுதாயத்தில் இருந்து ஒருவர் முதல் முறையாக 2000-இல் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமனம் செய்யப்பட்டார். அவர் நீதிபதி கே.ஜி. பாலகிருஷ்ணன் ஆவார். இவர் 2007-இல் பட்டியலினத்தைச் சார்ந்த முதல் தலைமை நீதிபதியாக உயர்ந்தார்.

தற்போதுள்ள அரசமைப்பின் கீழ் இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் ஜனவரி 28, 1950-ஆம் ஆண்டு முதல் செயல்படத் தொடங்கியது. தொடக்கத்தில் நாடாளுமன்றத்தின் இளவரசர்கள் மாடத்தில் செயல்பட்டது. 1958-ஆம் ஆண்டு தற்போது உள்ள வளாகத்துக்கு மாற்றப்பட்டது.

நீதிபதி ஹரிலால் ஜெ.கனியா, உச்ச நீதிமன்றத்தின் முதல் தலைமை நீதிபதி ஆவார். அவருடன் நீதிபதிகளாக பதவியேற்றவர்கள் முறையே, நீதிபதி சையத் பாசல் அலி, பதஞ்சலி சாஸ்திரி, நீதிபதி மெகர்சந் மகாஜன், நீதிபதி பிஜன் குமார், நீதிபதி முகர்ஜி மற்றும் நீதிபதி எஸ்.ஆர். தாஸ் ஆகியோர்கள் ஆவர்.

உயர்நீதிமன்றங்கள்:

உயர் நீதிமன்றங்கள் மாநிலங்களின் தலைமை நீதித்துறை நிர்வாக அமைப்பு ஆகும். அரசமைப்புப்படி ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தை பெற்றிருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இருந்தபோதும், தற்போது நான்கு மாநிலங்கள் ஒன்றுக்கு அதிகமான மாநிலங்களுடன் இணைந்த உயர் நீதிமன்றத்தினைக் கொண்டுள்ளன. ஆறு ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகள் அருகே அமைந்த மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதி அதிகார வரம்பின்

கீழ் வருகின்றன. ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் டில்லி மட்டுமே தனக்கான உயர் நீதிமன்றத்தினைக் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் ஒரு தலைமை நீதிபதியையும் இதர நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்கிறது.

குறித்த இடைவெளிகளில் குடியரசுத்தலைவர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமனம் செய்கின்றார். உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியினை உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, மாநிலத்தின் ஆளுநர் ஆகியோரை கலந்தாலோசித்து குடியரசுத்தலைவர் நியமனம் செய்கிறார். பிற நீதிபதிகள் நியமனத்தில் உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதிகளின் பிரிந்துரைகளும் ஆலோசனை கேட்கப்படும். உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் 62வயது நிரம்பும் வரை பதவியில் இருப்பார். பதவி நீக்கத்தை பொருத்தவரை உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் பதவி நீக்க நடைமுறை போலவே இருக்கும். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி நியமனத்திற்கு ஒருவர். இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் 10 ஆண்டுகள் நீதித் துறையில் பணிபுரிந்திருக்க வேண்டும் அல்லது 10 ஆண்டுகள் உயர் நீதிமன்ற வழக்கறிஞராக பணியாற்றி இருக்க வேண்டும்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் வழக்குகள் மாநில ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் அசல் நீதித்துறை மற்றும் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு ஆகியனவற்றை உள்ளடக்கியது. ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் தனது கீழ் உள்ள கீழமை நீதிமன்றங்களின் மீது மேலாதிக்க அதிகாரம் கொண்டிருக்கிறது. உயர் நீதிமன்றங்கள் தனித்த, ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அதிகார அமைப்பாக இருந்தாலும் அவை இன்னும் முழுமையான சுதந்திரமான நீதித்துறை நிறுவனங்கள் எனக் கூறமுடியாது.

உச்ச நீதிமன்றம் அவைகளின் மீது நேரடியான நிர்வாக கட்டுப்பாடு எதுவும் கொண்டிருக்கவில்லை, அவை எந்த விதத்திலும் சட்டமன்றத்தாலோ அல்லது மாநில ஆட்சித்துயாலோ கட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. ஆனால் அவற்றின் நீதிபதிகள் உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி உடனான ஆலோசனைக்கு பிறகு குடியரசுத்தலைவரால் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தில் இருந்து மற்றொரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட முடியும். உயர் நீதிமன்றங்களும் கூட அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்புடைய வழக்குகளில் நீதிப் பேராணைகள் வழங்கும் அதிகாரங்கள் கொண்டவைகளாகும்.

அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கான சட்ட வழித்தீர்வுகள்:

உரிமைகள் மீறப்பட்ட நபர்களுக்கு விரைந்து நீதி வழங்க வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் பார்வையில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் இரண்டும் நீதிப் பேராணைகள் இடைக்கால உத்தரவு வழங்கும் அதிகாரங்கள் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஐந்து வகைப்படும்.

1. ஆட்கொணர்வு நீதிப்பேராணை:

இதன் பொருள் ஒரு நபரை உயிருடன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும்படி கூறுவதாகும். இந்த நீதிப்பேராணை ஒரு நபர் சட்டவிரோதமாக அடைத்து

வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு வழக்கிற்கு பொருந்தக் கூடியதாகும். இந்த நீதிப்பேராணையானது ஒவ்வொரு தனிநபரின், தனிநபர் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கிறது.

2. நெறியுறத்தும் நீதிப்பேராணை:

இந்த பேராணையானது, சட்டப்படி இயங்கும் படியும், சட்டத்திற்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதற்கும் இடப்படும் ஆணையாகும். இதன் பொருள் எந்த ஒரு அதிகாரம் கொண்டோரையும் அவரின் சட்டபூர்வமான கடமையை செய்ய உத்தரவிடுவதை குறிக்கும். இந்த நெறிமுறையுறத்தும் நீதிப்பேராணையானது, சட்டபூர்வ கடமையை வலியுறுத்துவதுடன், பொது மக்கள் நலன்காக்கும் கடமையை செய்ய மறுக்கும் அதிகாரி, அலுவலர்கள், அரசு என நீதிமன்ற அமைப்புகளுக்கு எதிராகக் கூட ஆணையிடக் கூடியதாகும்.

3. தடை நீதிப்பேராணை:

இந்த நீதிப் பேராணையானது உயர்மட்ட நீதிமன்றம், கீழ்நிலை நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயங்கள் தங்களின் அதிகார வரம்பை மீறி நடப்பதைத் தடுக்கும் விதமாக வழங்கப்படுவதாகும். இந்த தடை விதமாக வழங்கப்படுவதாகும். இந்த தடை ஆணை நீதித்துறை சார்ந்த அமைப்புகள் அல்லது பகுதி அளவு மட்டுமே நீதித்துறை அமைப்புகளுக்கு எதிராக மட்டும் வழங்கப்படும் தடை ஆணைகள் ஆகும்.

4. தகுதி முறை வினவும் நீதிப் பேராணை:

இதன் பொருள், எந்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் அல்லது பணி சான்றிதழ் ஆணை அடிப்படையில் என வினா எழுப்புவதை குறிப்பிடுவதாகும். இதன் பொருள் ஒரு நபர், ஒரு அரசு அலுவலக பதவியில், எந்தத் தகுதியின் அடிப்படையில் அமர்ந்திருக்கிறார் என வினா எழுப்பும் படியான விவகாரத்தில் வழங்கப்படும் நீதிப்பேராணையாகும்.

5. விளக்கம் கோரும் ஆணை:

ஒரு பொது அலுவலில் சட்டபூர்வ நிலையை ஒருவர் எதன் அடிப்படையில் அல்லது எந்த அதிகார அமைப்பின் அடிப்படையில் அதில் அமர்த்தப்பட்டார் என்று கேள்விக்கேட்பது ஆகும்.

மேற்கண்ட நீதிப் பேராணைகளோடு, உயர் நீதிமன்றமானது சட்டஉறுப்பு 266-ன் கீழ் பொது மக்கள் நலன்கருதி வழிகாட்டுதல்கள், உத்தரவுகள் பிறப்பதாகும்.

நீதித்துறைச் சீராய்வு பொது நல வழக்கு மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை

நீதித்துறைச் சீராய்வு:

தனி நபர்களின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இந்திய அரசமைப்பு வழங்கியுள்ள நீதிமன்றச் சீராய்வு அதிகாரம் மிகவும் முக்கியமானது. இந்திய உச்ச நீதிமன்ற மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு இருக்கும் இத்தகைய நீதித்துறைச் சீராய்வு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சட்டம் இயற்றுவது மற்றும் அதனைச் செயல்படுத்துவது என இரண்டின் மீதும் அரசமைப்புப்படி மறு ஆய்வு செய்து தீர்ப்பு வழங்கும் வகையில் இந்த அதிகாரம் விரிவான வரம்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

நாடாளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றங்கள் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசமைப்பிற்கு முரணாக இருக்குமானால் அச்சட்டம் செல்லாது என்று நீக்கப்படும். இவ்வாறு மிகவும் துணிச்சலான, முரண்பாடான ஒரு தீர்ப்பு, வங்கிகள் தேசியமயமாக்கும் சட்டம் செல்லாது என அறிவித்ததாகும். சிறுபான்மையினர் தங்களுக்கான கல்வி நிறுவனங்கள் நிறுவவும் நிர்வகிக்கவும் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளைப் பறிக்கும் வகையில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் செல்லாதது என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்ததும் நீதித்துறைச் சீராய்வு முறையீடு மனு மீது வழங்கப்பட்ட முக்கிய தீர்ப்பாகும்.

இதே அடிப்படையில் ஒரு அரசமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் மீதே சீராய்வு மனு தாக்கல் செய்யும் அளவுக்கு நீதித்துறைச் சீராய்வு அதிகார வரம்பு விரிவடைந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இந்த வழக்குகள் அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டம் ஒரு அரசமைப்பின் அடிப்படை கோட்பாட்டுக்கு பாதிப்பிற்குள்ளாகிறது என்று மறு ஆய்வு செய்வதாகும். உதாரணமாக மதச்சார்பற்றத்தன்மை, மக்களாட்சி, கூட்டாட்சி முறை போன்றவை மீதான திருத்தச்சட்டம், அரசமைப்பிற்கு எதிரானது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கருதினால் அத்திருத்தச்சட்டம் அரசமைப்புக்கு விரோதமானது எனவே செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படும்.

இந்தியாவில் சட்ட நிர்வாகத்தில் நீதித்துறைச் சீராய்வு அதிகாரம் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. இந்திய அரசமைப்பு உறுப்பு 13(2)-வது, நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான விதிகளை அமல்படுத்துவது சரியல்ல என்று நம்புகிறது. குறிப்பாக, அத்தகைய நாடு தழுவிய விதிகள் அரசமைப்பு பாகம் 3இல் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளைப் பறிப்பதாகும் எனக் கருதுகிறது. அரசமைப்பில் இந்தப் பிரிவுக்கு எதிராக விதிக்கப்படும் எந்த விதிமீறலாகக் கருதப்பட்டு, சீராய்வுக்கும் பின்னர் அந்த விதி ரத்து செய்யப்படுவதாக அறிவிக்கப்படும்.

விதிகளை அமல்படுத்துவது சரியல்ல என்று நம்புகிறது. குறிப்பாக, அத்தகைய நாடு தழுவிய விதிகள் அரசமைப்பு பாகம் 3இல் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளைப் பறிப்பதாகும் எனக்கருதுகிறது. அரசமைப்பில் இந்தப் பிரிவுக்கு எதிராக விதிக்கப்படும் எந்த விதிமீறலாகக் கருதப்பட்டு, சீராய்வுக்கும் பின்னர் அந்த விதி ரத்து செய்யப்படுவதாக அறிவிக்கப்படும்.

எனினும், 24.04.1973 க்குப் பின்னர் அரசமைப்பின் ஒன்பதாவது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் தொடர்பாக மறுசீராய்வு கோர முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது. மேலும், தற்போது சீராய்வுக்கு உட்பட்டதாகத் தோன்றும் சட்டங்கள் ஒன்பதாவது பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டாலும்

அவற்றின் மீது மறுசீராய்வு கோர முடியாது. நீதிமன்ற மறுசீராய்வு என்பது சட்டம் குறித்த வினாக்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தக்கூடியது ஆகும். அரசியல் சம்பந்தமாக எழும் பிரச்சினைகளுக்கு சம்பந்தமாக எழும் பிரச்சினைகளுக்கு இதனை செயல்படுத்த முடியாது. உச்ச நீதிமன்றமும் தானாகவே எந்த ஒரு சட்டத்தையும் மறுசீராய்வுக்கு உட்படுத்த முடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட விதி அல்லது சட்டம் ஆகியவற்றை எதிர்த்து வரும் வழக்கில் மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும்:

பொது நல வழக்கு:

பொது மக்கள் நலன் கருதி எந்த ஒரு தனிநபரும் நீதிமன்றத்தை நாடி மனு அளிக்க முடியும். இது பொதுநலன் மனு எனப்படுகிறது. இதன்படி, அரசமைப்பு உறுப்பு 32-ன் கீழ் உச்ச நீதிமன்றத்திலும், அரசமைப்பு உறுப்பு 226- இன் கீழ் உயர் நீதிமன்றங்களிலும், குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் 133-ன் படி நடுவர் நீதி மன்றங்களிலும் பொது நல வழக்கிற்கான மனுவைத் தாக்கல் செய்ய முடியும். மேலும், இதற்கான வழிகாட்டு நெறிமுறைகளின்படி கீழ்க்கண்ட வகைகளில் பொது நல வழக்குகள் தொடர முடியும்.

1. கொத்தடிமை தொழிலாளர்கள் முறை தொடர்பான விவகாரங்கள்
2. கைவிடப்பட்ட (ஆதவற்ற) குழந்தைகள்
3. குறைந்தபட்ச கூலி வழங்காமை
4. சிறைச்சாலையில் நிகழும் மரணம், வன்கொடுமைகள் தொடர்பான புகார்கள், விரைவான நீதி அடிப்படை உரிமை என்பதால் துரித விசாரணை கோருதல்.
5. வழக்குப் பதிவு செய்ய மறுக்கும் காவல் துறை அதிகாரிக்கு எதிராக வழக்கு மனுதாக்கல் செய்தல், வரதட்சனை கோரி பெண் வன்கொடுமை, மணப்பெண் தீவைப்பு, பாலியல் வன்கொடுமை, கடத்தல், கொலை, வதை போன்ற குற்றங்களுக்கு எதிரான புகார்கள்.
6. பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் மீதான வன்கொடுமை புகார்.
7. சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு தொடர்புடைய புகார்கள் என வகைப்படுத்துகின்றன.

அரசமைப்பு உறுப்பு 32-ன் கீழ் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களின் கீழ் பொது நல மனுக்களை விசாரணைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளும் அதிகாரத்தை உச்ச நீதிமன்றம் தமக்குள் இணைத்துக் கொண்டுள்ளது. பொது நல வழக்கு என்பது ஒரு பகைத் தன்மையில் வழக்கு தொடுக்கும் முறையல்ல. மாறாக, ஒடுக்கப்பட்ட மற்றும் பாதிப்புக்குள்ளாகும் சமூகப் பிரிவினர்களுக்கு மனித உரிமைகளை அர்த்தமுள்ளதாகவும், அவர்களுக்கு அரசமைப்பு வழங்கியுள்ள சமூக – பொருளாதார நீதியை உறுதிப்படுத்தவும் அரசு மற்றும் அரசு அதிகாரிகளுக்கு வாய்ப்பு வழங்குவதுடன் அவ்வாறு செயல்படாத அரசு மற்றும் அரசு அதிகாரிகளுக்கு எதிராகவும் விசாரிக்கிறது. மாநில அரசுகள், மத்திய அரசு, மாநகராட்சி ஆகியவற்றிற்கு எதிராக பொது நல வழக்கு தொடர முடியும். ஆனால், தனிநபருக்கு எதிராக பொது நல வழக்கு பதிவு செய்ய முடியாது.

அண்மையில் இந்தியாவில் ஏராளமான பொது நல மனுக்கள் நீதிமன்றங்களில் பதிவு செய்யப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. உச்ச நீதிமன்றம் 2005-ஆம் ஆண்டு ஒரு வழக்கை பொது நல வழக்காகத் தீர்மானித்தது. பொது நலனுக்கான சமூகம் எதிர் இந்திய அரசு (Common Cause Society Vs Union of India), என அவ்வழக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது. பெருகி வரும் சாலை விபத்துகளை கருத்திற்கொண்டு சாலை பாதுகாப்பு சட்டங்களை இயற்றும்படி அரசுக்கு உத்தரவிட வலியுறுத்தி உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்த அந்த மனுவே பொது நல வழக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இதேபோல அங்கம்மாள் பாண்டே எதிர் உத்தரபிரதேச மாநில அரசு என்ற வழக்கில், உயர்நீதிமன்றத்தின் லக்னோ அமர்வு, கன்சிராம் நினைவு அரங்கம் அருகே நடைபெறும் கட்டுமானப் பணிகளைக் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு தடை செய்தது.

இதேபோல மக்களாட்சி உரிமைக்களுக்கான மக்கள் ஒன்றியம் எதிர் இந்திய அரசு (Peoples' Union for Democratic Rights vs. Union of India) என்ற வழக்கினையும் உச்ச நீதிமன்றம் பொது நல வழக்காக எடுத்துக் கொண்டது. சமூக, பொருளாதார ரீதியாகப் பின்தங்கியுள்ள மக்கள் தமக்கான நிவாரணம் கோரி நீதிமன்றங்களை அணுக இயலாத நிலையில் இருப்பதால் இத்தகைய தனிநபர் அல்லது குழுவினருக்கு அரசமைப்பு ரீதியான தீர்வு கோரி "பொது ஆர்வம் கொண்ட குடிமக்கள்" நீதிமன்றத்தை நாடும்போது அதனை பொது நல வழக்காகக் கருதலாம் என்று கூறிய உச்ச நீதிமன்றம் இதனை பொது நல வழக்காக அனுமதித்தது. பொது நல வழக்குகள் என்பவை "பங்களிப்பு நீதி" எனும் செயல்முறையின் ஒரு பகுதியாகும் குடிமை வழக்குகளாக இவை நீதிமன்றங்களால் தாராளமாக வரவேற்கப்படுகிறது.

பரமானந்த கட்டாரா எதிர் இந்திய அரசு என்ற வழக்கு (Parmanand Katara Vs. Union of India) பொதுமக்கள் நலனுக்காகப் பாடுபடும் மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர் தொடுத்த பொது நல வழக்கு ஆகும். இதில் மருத்துவ தொழிலில் உள்ள ஒவ்வொரு நபரும், காயமடைந்த என்ற வழக்கு பொதுமக்கள் நலனுக்காகப் பாடுபடும் மனித உரிமை செயற்பாட்டாளர் தொடுத்த பொது நல வழக்கு ஆகும். இதில் மருத்துவ தொழிலில் உள்ள ஒவ்வொரு நபரும், காயமடைந்த எந்த ஒரு குடிமகனுக்கும் வழக்கமான நடைமுறைகளைக் காரணங்காட்டி (Procedural Formalities) காத்திருக்க வைக்காமல் மருத்துவ உதவியினை செய்ய வேண்டும் எனும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்ப்பினை உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியது.

நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை:

மாறிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூகத்தில் நீதித்துறை மேற்கொள்ளும் வீரியமிக்க செயற்பாடுகள் நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை எனப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் 1947 ஆம் ஆண்டு ஆர்தர் சன் சிங்கர் ஜூனியர் என்பவர் "உச்ச நீதிமன்றம்" 1947 என்று தலைப்பிட்ட கட்டுரை ஒன்றில் "Judicial Activism" (நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை) என்ற சொல்லினை அறிமுகப்படுத்தினார். பிளாக்ஸின் சட்ட அகராதி (Black's Law Dictionary), "Judicial Activism" - என்பது ஒரு "நீதித்துறை தத்துவம்" என்று கூறுகிறது. அது நீதிபதிகளை பழமைவாதத்திலிருந்து பிரித்து புதிய முற்போக்கான சமூக கொள்கைகளுக்கு

ஆதரவாக ஊக்கப்படுத்துவதாகும்.

சட்ட ஆக்கமானது நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை மூலம் (Judicial Activism) புதிய பரிணாமத்தை பெற்றிருக்கின்றது. சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் சட்டங்களுக்கு விளக்கமளிக்கும் ஆரோக்கியமான போக்கு நீதித்துறையில் காணப்படுகிறது. அமலில் உள்ள சட்டங்களின் அடிப்படையில் அல்லாமல் தனிநபர் அல்லது அரசியல் சக்திகளுக்கு சாதகமாக மேற்கொள்ளப்படும் நீதிமன்ற உத்தரவுகளை நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது. நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை என்பது அரசமைப்பின் விளக்கம், சட்டப்பூர்வ அடித்தளங்கள் மற்றும் அதிகாரப் பிரிவினை ஆகியன தொடர்புடையதாகும்.

நீதித்துறையில் காணப்படுகிறது. அமலில் உள்ள சட்டங்களின் அடிப்படையில் அல்லாமல் தனிநபர் அல்லது அரசியல் சக்திகளுக்கு சாதகமாக மேற்கொள்ளப்படும் நீதிமன்ற உத்தரவுகளை நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வருகிறது. நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறை என்பது அரசமைப்பின் விளக்கம், சட்டப்பூர்வ அடித்தளங்கள் மற்றும் அதிகாரப் பிரிவினை ஆகியன தொடர்புடையதாகும்.

இந்திய அரசமைப்பு 1950 –ஆம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதன் பெரும்பான்மையான கோட்பாடுகள் மேற்கு உலக மாதிரிகளிலிருந்து நாடாளுமன்ற மக்களாட்சியும், தனித்துவ நீதித்துறையும் இங்கிலாந்திலிருந்து, அடிப்படை உரிமைகள், முன்வரைவு, கூட்டமைவு, கூட்டாட்சி அமெரிக்க அரசமைப்பிலிருந்து, மாநிலக் கொள்கைகள் நேரடி கோட்பாடுகள், அயர்லாந்து நாட்டிலிருந்தும் பெறப்பட்டதாகும். இருந்தபோதும், இந்தியாவில் அப்போது நிலவிய பகுதி அளவு நிலப்பிரபுத்துவ பிற்போக்கு நிலையில் இருந்து ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்னேற்றம் காண்பதற்காகப் பெறப்பட்டதாகும்.

இந்திய நீதித்துறையானது. அரசின் ஒரு அங்கமாக இருக்கின்றபடியால், அதன் அமெரிக்க நீதித்துறைப் பிரிவைக் காட்டிலும் மிகுந்த செயலாக்க மிக்க பணியினை ஆற்றுகிறது. அரசமைப்பில் வழங்கப்பட்டுள்ள கொள்கைகள், கோட்பாடுகளைக் கடைபிடிப்பதன் மூலம் இந்திய சமூகத்தை ஒரு நவீன சமூகமாக மாற்றும் தீர்ப்புகளை வழங்குகின்றன. இந்திய அரசமைப்பு உறுப்பு 21 அடிக்கடி உச்ச நீதிமன்றத்தில் எடுத்தாளப்படுகிறது. இந்த அரசமைப்பு உறுப்பின் மீதான தீர்ப்புகள் யாவும் நீதித்துறை செயல்பாட்டு முறைப் போக்கினை பிரதிபலிக்கின்றன.

ஏ.கே. கோபாலன் எதிர் மதராஸ் மாநில அரசு எனும் வழக்கில், ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கை அல்லது சுதந்தரம் ஒடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாதத்தை சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள செயல்முறைகள் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல் பகுத்தறிவு மற்றும் நீதியின் அடிப்படையிலும் உச்ச நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. எனினும், அதனைத் தொடர்ந்து மேனகா காந்தி எதிர் இந்திய அரசு என்ற வழக்கில், மேற்கண்ட நியாய வாதத்தினை நீதிமன்ற விளக்கம் மூலம் அரசமைப்பு உறுப்பு 21-ல் துணைப்பிரிவாகச் சேர்க்கப்பட்டது.

இது, அரசமைப்பு உருவாக்கத்தின் போது தவிர்க்கப்பட்ட பிரிவாகும். எனினும், அடுத்தடுத்த வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றம் மரண தண்டனையை உறுதி செய்தும் இருக்கிறது. உதாரணமாக, சாதிக்கு வெளியே திருமணம் செய்து கொண்ட காரணத்திற்காக, ஆண் - பெண் இருவரை கௌரவக் கொலை செய்த பகவான் தாஸ் வழக்கில், (பசவான்தாஸ் எதிர் தில்லி மாநில அரசு) அவருக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்துள்ளது.

**அரசமைப்பும், நிர்வாகச் சட்டம் மற்றும் இந்திய தண்டனைச் சட்டம்:
அரசமைப்பு:**

மக்கள், மனிதன் அனைவருக்கும் விதிகளால் ஆளப்படுகிறார்கள் என்பது நன்கு தெரிந்தது. உதாரணமாக, விளையாட்டு போட்டிகளுக்கும் சமூக மன்றங்களுக்கும் விதிகள் உள்ளதை கூறலாம். நமது அன்றாட வாழ்வைத் தீர்மானிப்பதில் ஒழுக்க விதிகளும், வழக்காறுகளும் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. நாட்டிற்காகச் சட்ட மன்றங்களில் இயற்றப்படும் விதிகள் யாவும் "சட்டங்கள்" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. சமூகம், அதன் பணிகளை முறையாக செய்வதற்குச் சட்டங்கள் மிகவும் அவசியமாகும். அவைகள் நமது சொத்துக்களை முறையாகப் பாதுகாப்பதற்கு உருவாக்கப்பட்டவைகள் ஆகும், மற்றும் சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் முறையாக நடந்து கொள்வதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

அடிப்படையில், அரசமைப்பு மேலான சட்டமாகும். மற்ற எல்லா சட்டங்களும் அரசமைப்பிற்கு பொருந்தி வர வேண்டும். அரசமைப்பானது அரசு தொடர்புடைய சட்டங்களையும், மக்கள் தொடர்புடைய சட்டங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும். அரசமைப்பு விதிகள் என்பது அரசின் பல்வேறு நிறுவனங்களின் வரையறை, பணிகள், அதிகாரங்கள், மற்றும் அவற்றின் அமைப்புகள் குறித்த தொகுப்பு விதிகள் ஆகும். அதாவது சட்டமன்றம், ஆட்சித்துறை, நீதித்துறை போன்றவைகள் மற்றும் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள், மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கியதாகும்.

அரசமைப்பு என்பது வழியுறுத்துவதும் வழிகாட்டுவதுமான விதிகளின், ஒரு தொகுப்பு ஆகும். இது நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் ஒரு விதிமுறைகளின் தொகுப்பை முன்மொழிவதன் மூலம் தேசத்தை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. அவை நாட்டைச் சரியான திசை வழியில் வழி நடத்துகிறது. அவை பல்வேறு அடிப்படை உரிமைகள், அடிப்படைக் கடமைகள், அரசு வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் உள்ளிட்டவைகள் ஆகும். நாட்டில் நிலவும் அமைப்பு முறையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு நமக்கு அரசமைப்பு விதிகள் தேவைப்படுகின்றன. நாட்டு மக்கள் அடிப்படை உரிமைகளைக் கடந்து போகாமல் இச்சட்ட விதிகளே நாடு முழுவதும் கண்காணிக்கின்றன.

அரசமைப்பு விதிகள் குடிமக்களுக்கிடையே சமத்துவ உணர்வினை உருவாக்குகின்றன. இவை குழந்தைகள் நலனுக்காக குழந்தைகள் மீது பெற்றோர்கள் செலுத்தும் கட்டுப்பாடுகளைப் போன்றவையே ஆகும். அதைப்போலவே அரசமைப்பு விதிகள் எல்லா குடிமக்கள் மீதும் செயலாற்றுகிறது. அதே வழியில் அரசமைப்பு வழங்கியுள்ள வழிகாட்டுதலின்படி சட்டங்கள் இயற்றுவதற்காக சிலரைத் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கவும் சிலரை

நியமனம் செய்யவும் அரசமைப்பு விதிகள் வழிவகை செய்கின்றன. அரசமைப்பு விதியின்படிதான், பல்வேறு மொழிகள் பேசும் வேறுபட்ட பண்பாடுகள் கொண்ட மிகப் பரந்த இந்நாட்டை அதன் தலைவர் நிர்வாகம் செய்கிறார்.

சட்டத்தின் ஆட்சி:

இந்தியாவில் "சட்டத்தின் ஆட்சி" என்ற ஆங்கிலக் கருத்தை காலனி ஆட்சி அறிமுகப்படுத்தியது. சட்டத்தின் ஆட்சியில் மூன்று முதன்மையான சிறப்புகள் உள்ளன. அவைகள்,

- ❖ சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்
- ❖ சட்டத்திற்கு மேல் யாரும் இல்லை
- ❖ சட்டம் அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது
- ❖ சட்டத்தின் ஆட்சியானது நீதிவழங்குவதில் குடிமக்களின் சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. சொந்த உறவுகளுக்காகச் சாதகமாக நடப்பது, குறிப்பிட்ட நபருக்குச் சலுகை அளிப்பது நீதித்துறை முறைகேடுகள் ஆகியவற்றை குறைக்கின்றன. இத்துடன் அதிகார, நிர்வாக முறைகேடுகளையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. அரசு நிர்வாகத்தினை ஆளுகை செய்வதுடன் செயல்முறை சட்டங்களும், அரசமைப்பு வழங்கியுள்ள அடிப்படை உரிமைகளும் சட்டத்தின் ஆட்சி உறுதிப்படுத்துவதை வலியுறுத்துகின்றன.

நிர்வாகச் சட்டம்:

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது நிர்வாகச் செயல்முறைகளை ஆளுகை செய்வதற்கான சட்டமாகும். நிர்வாகச் சட்டங்கள் என்பவை, நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடையவை என ஐவோர் ஜென்னிங்ஸ் விளக்கம் அளிக்கிறார். ஒரு நிர்வாக அமைப்பு, அதன் அதிகாரம் மற்றும் அதன் அதிகாரிகளின் கடமைகளை அது தீர்மானிக்கிறது. நிர்வாக அமைப்புகளின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம், பாதியளவு நீதித்துறை அதிகாரம் கொண்ட நிர்வாக முகமைகள் அரசு அதிகாரிகளின் சட்ட வரம்பு, நிர்வாக அதிகாரிகளைக் கண்காணிக்கும் சாதாரண நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம் என அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன. மக்களிடம் நியாயமாக நடந்து கொள்வதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

நிர்வாகச் சட்டம் என்பது பொதுசட்டத்தில் ஒரு பிரிவு ஆகும். அது அரசாங்கத்திற்கும் தனிமனிதனுக்கும் உள்ள உறவு குறித்தும் பேசுகிறது. அது சட்டத்தை அமலாக்கம் செய்யும் அமைப்பைத் தீர்மானிக்கும் உயர்மட்டத்தினர் மற்றும் பகுதியளவு நீதித்துறை அதிகாரம் கொண்டோரை வரையறை செய்கிறது. நிர்வாகச் சட்டமானது முதலாவதாக அதிகாரிகளின் செயல்கள் மற்றும் செயல்முறை ஆகியவற்றையும், நிர்வாக தன்மைக் கொண்ட அமைப்புகளையும் அதற்குரிய கட்டுப்பாடு எந்திரத்திசுள்ளாகவே வைக்கப்படும்படியாக செய்வதாகும். இந்தியாவில் நிர்வாகச் சட்டங்கள் வளர்ச்சிப் பெறுவதற்குச் சில காரணங்கள் இருக்கின்றன.

முதலில், இந்தியா ஒரு "மக்கள் நல அரசு" ஆகும். அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் மிக அதிகரித்த வண்ணம் இருக்கிறது. எனவே அவற்றினை

ஒழுங்குப்படுத்தும் தேவை உருவாகிறது. எனவே, நிர்வாகச் சட்டப் பிரிவு தோன்றியது. இரண்டாவதாக, சட்டங்கள் இயற்றுவதில் (Legislation) போதாமை நிலவுகிறது. அன்றாடம் மாறிக் கொண்டிருக்கின்ற சமூகத்திற்கு ஏற்ப சட்டங்களை இயற்ற சட்டமன்றங்களுக்கு கொண்டிருக்கின்ற சமூகத்திற்கு ஏற்ப சட்டங்களை இயற்ற சட்டமன்றங்களுக்கு போதிய நேரம் இருப்பதில்லை. அவ்வாறு அது செய்யப்பட்டாலும், சட்டம் இயற்றுவதற்கான நடைமுறை நீண்டதாகவும், அதிக காலம் எடுத்துக் கொள்ளும்படியாக இருப்பதாலும், அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட விதிகள் யாவும் தேவைக்கு பயன்படுத்தும் போது, மாறிவிடுகின்றன.

மூன்றாவதாக, இந்தியாவில் நீதிமன்ற காலதாமதம் நிலவுகிறது. மந்தமான வேகம், அதிக செலவு மற்றும் சிக்கலான நடைமுறைகள் போன்றவை இதன் காரணங்களாகும். இதனால் நீதி பெறுவதற்கான செயல்முறைகள் தாமதமடைகின்றன. ஏற்கனவே வழக்குகள் தேங்கிக்கிடப்பதால் விரைவான விசாரணை சாத்தியமற்றதாக உள்ளது. இதனால்தான் நிர்வாகத் தீர்ப்பாயங்கள் உருவாகின்றன. நான்காவதாக, நிர்வாகச் சட்டங்கள் என்பவை தொகுக்கப்பட்டவைகள் (Codified) அல்ல. எனவே, அரசு இயந்திரத்தின் தேவைக்கு ஏற்றாற்போல் மாற்றியமைத்துக் கொள்ளும் செயற்பரப்பைக் கொண்டுள்ளன. எனவே, இது மிகவும் நெகிழ்வுத் தன்மைக்கொண்டதாகும். நெகிழ்வற்ற திடமான சட்ட நடைமுறைகளை மீண்டும் மீண்டும் பின்பற்றத் தேவை இல்லை. நிர்வாகச் சட்டத்திற்கும், அரசமைப்பிற்கும் இடையே வேறுபாடு இருக்கின்றது. அரசமைப்பு என்பது இந்த மண்ணின் மேம்பட்ட உயர்வான சட்டமாகும். எந்த ஒரு சட்டமும் அரசமைப்பிற்கு மேலானது இல்லை. எனவே இதர சட்டங்கள் அதன் உறுப்புக்களை நிறைவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும். அதனை மீறும்படியாக இருக்கக்கூடாது.

எனவே நிர்வாகச் சட்டங்களும் அரசமைப்பிற்குக் கீழான சட்டமே ஆகும். அரசமைப்பானது அரசின் அமைப்பு (Structure) மற்றும் அதன் பல்வேறு உறுப்புகளைப் பற்றிப் பேசுகிறது. நிர்வாகச் சட்டங்கள் என்பவை நிர்வாகத்தைப் பற்றி மட்டுமே செயலாற்றுகிறது (Deals). நிர்வாக அதிகாரிகள் முதலில் அரசமைப்பு விதிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதுடன் தொடர்ந்து நிர்வாகச் சட்டங்களின்படி பணியாற்ற வேண்டும்.

இந்திய தண்டனைச் சட்டம்:

இந்திய தண்டனைச் சட்டம் என்பது இந்தியாவின் குற்றவியல் சட்டமாகும். அது குற்றவியல் சட்டத்தின் உள்ளார்ந்த அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒருங்கிணைந்த சட்டமாகும். 1834-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் அமைக்கப்பட்ட முதல் சட்ட ஆணையத்தின் பரிந்துரையின் கீழ் 1860 – ஆம் ஆண்டு இச்சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. இது தொடக்கக்கால பிரிட்டிஷ் இந்திய ஆட்சியின் கீழ் 1862-ல் அமலுக்கு வந்தது. இதன் நோக்கம் இந்தியாவிற்கு ஒரு பொதுத் தண்டனைச் சட்டத் தொகுப்பை அளிப்பதாகும். இந்திய தண்டனைச் சட்டம் ஒரு அடிப்படையான வடிவத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நபர் மேற்கொள்ளும் அனைத்து குற்றங்களுக்கான வழக்குகள், அவற்றுக்கான தண்டனைகள் ஆகியனவற்றின் பட்டியல் கொண்ட ஆவணமாகும். இது அனைத்து

குடிமக்களையும் உள்ளடக்கியது. இராணுவத்தினரும் இதர படைகளின் வீரர்களும் விலக்களிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களை இந்தியக் குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படையில் தண்டிக்க முடியாது. அவர்களுக்கு பல்வேறு தனி விதிகள் உள்ளன. பல ஆண்டுகள் சோதனைகளுக்கு பின்னர் பரிசோதிக்கப்பட்டு பரிணாமம் பெற்ற நியாயமான, திடமானக் குற்றத்தடுப்பு அமைப்பைக் கொண்டுள்ள ஒரு நீதித்துறை அமைப்பு என்ற சிறப்பினை இந்திய நீதித்துறை பெறுகிறது.

இந்திய தண்டனைச் சட்டம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறப்பியல்பானது, அந்த ஆவணம் வளர்த்தெடுக்க நினைத்த பாரபட்சமற்ற தன்மை கொண்ட தீர்ப்புமுறை ஆகும். இந்திய தண்டனைச் சட்டம் ஒவ்வொரு அரசு ஊழியர், ஒவ்வொரு பொதுமக்கள் ஏன் நீதிபதியைக்கூட உள்ளடக்குவதாக இருக்கிறது. நாட்டின் சட்டம் இயற்றும், சட்டத்தை அமலாக்கம் செய்யும் அமைப்புகள் பொதுமக்களின் நம்பிக்கையைத் தட்டி எழுப்புகிறது மேலும், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தை முறைகேடாகப் பயன்படுத்துவதையும் தடுக்கிறது.

இந்திய தண்டனைச் சட்டமானது, அரசுக்கு எதிரான குற்றங்கள், பொது இடங்களில் நடைபெறும் குற்றங்கள், ஆயுதப்படைகளின் குற்றங்கள், கற்பழிப்பு மற்றும் கொலை, ஆட்கடத்தல் போன்ற குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் தொடர்பான அனைத்து குற்றங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. மேலும் மதம் தொடர்புடைய குற்றங்கள், சொத்துடைமை குற்றங்கள், திருமண குற்றங்கள், கணவர்கள் மற்றும் உறவினர்களால் செய்யப்படும் கொடுமைகள் மற்றும் அவதூறுகள் போன்றவற்றையும் கையாளுகின்றது. இந்திய தண்டனைக் குறியீட்டுக் கீழ் பிரிவு 34, ஒரு குழச் செயல்பாட்டில் கலந்து கொண்ட ஒரு நபர் ஆற்றிய பங்களிப்பு எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும், அக்குழுவினர் மேற்கொண்ட செயல்களின் பொது நோக்கிற்கும் முழுமையான பொறுப்பானவராகவே கருதப்படுவார். சாட்சிகளின் அடிப்படையில் இவர்கள் சமமான குற்றவாளிகள் கருதப்படுவர்.

இதே சட்டம் பிரிவு 149-ன் கீழ், சட்ட விரோதமாகக்கூடிய ஒரு குழுவைச் சேர்ந்த நபர்கள் அனைவரும் அந்த சட்ட விரோத குழுச் செயலின் உள்நோக்கம் அல்லது சட்டவிரோதக் கூடுதலில் ஏற்படக் கூடிய கெடு விளைவு அடிப்படையில் தண்டனைக்குரியவர்கள் ஆவர். மேலும், குற்றச் சதி தயாரிப்பில் பங்கேற்றல், உடந்தையாக இருந்ததல் போன்ற செயல்களும் தண்டனைக்குரியவையாகும்.

இந்திய தண்டனைச் சட்டமானது, பல முறை தேவையின் அடிப்படையில் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. தேசத் துரோகம் போன்ற தண்டனைச் சட்டத்திற்கு வெளியே இருந்து கருத்தாக்கங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. குடிமக்களின் எதிர்பார்ப்புகளில் மாறுதல்கள் ஏற்படுவதாலும், அது சமூக மாற்றங்களில் முடிவதாலும், குற்றவியல் நீதி அமைப்பு முறைகளை அடிக்கடி மாற்றி அமைக்க வேண்டிய தேவை உணரப்பட்டது. சில நேரங்களில் இதுவே மிகுந்த மன உளைச்சல்கள், மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகின்றன. குற்றவியல் புலன்விசாரணை செயல்முறைகள், குற்றங்களை முறையாக நீதிமன்றத்தில் வைத்து குற்றம் சாட்டுதல் மற்றும் தீர்ப்பு வழக்குதல் போன்றவையெல்லாம் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்கள் மற்றும்

உருமாற்றங்களுக்கு இசைவானதாக மாற வேண்டியதன் அவசியத்திற்கு சாட்சியாக இருக்கிறது.

தகவல் தொடர்பு:

தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்காலமான தற்போது, குற்ற நடவடிக்கைகளில் ஏற்பட்டுள்ள நவீனமுறைச் செயல்கள், நவீன புலனாய்வு முறை மற்றும் குற்றம் நிரூபிக்கும் புலனாய்வு முறை மற்றும் குற்றம் நிரூபிக்கும் முறைகளை உருவாக்கக் கோரியது. இதற்காக புதிய குற்றவியல் சட்டம் தேவைப்பட்டது. இதையொட்டி, இந்திய அரசு 2000-ஆம் ஆண்டு ஒரு குழு அமைத்தது. இந்த குழு தனது அறிக்கையை 2003-ஆம் ஆண்டு அளித்தது. குற்ற நீதிமுறை அமைப்பில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கோரி பல பரிந்துரைகளை இக்குழு அறிக்கையில் வலியுறுத்தியது. இவற்றில், சில பரிந்துரைகளை அரசு ஏற்றுக் குற்றவியல் சட்டத்தோடு நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது.

12th std political science

அலகு- 5 - இந்தியாவில் கூட்டாட்சி

கூட்டாட்சியின் பொருள்:

ஒரு மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் பல மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் இடையில் அரசமைப்பால் வழங்கப்பட்டுள்ள, பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பகிர்வை உடைய அரசியல் முறையை கூட்டாட்சி என்று அழைக்கிறோம். மாநில அரசாங்கங்கள் இருந்தால் மட்டுமே ஒரு அரசியல் முறையை கூட்டாட்சி என அழைக்கக்கூடாது. மாநில அரசாங்கங்கள் அரசமைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்டால் மட்டுமே நாம் ஒரு அமைப்பை கூட்டாட்சி முறை என்று கூறலாம். பொதுவாக பல வகையான மக்கள் வகிக்கும் நாடுகளில் கூட்டாட்சி முறை பின்பற்றப்படுகிறது. ஒரு நாட்டின் பகுதிகள் இனம், மொழி, மதம் போன்ற காரணங்களால் பல வகை மக்களை பெற்றிருந்தால் கூட்டாட்சி முறை அரசாங்கம் பின்பற்றப்பட வேண்டும். "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" உருவாக்குவதற்கு கூட்டாட்சி முறை மக்களாட்சி நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகிறது.

மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் இடையே அதிகாரப் பகிர்வை அரசமைப்பு கூட்டாட்சி முறையில் அமல்படுத்துகிறது. மிகவும் தெளிவாக அதிகாரப் பகிர்வு அரசமைப்பால் உருவாக்கப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி முறையின் பொருள்:

அரசமைப்பு (பெற்றோர்)

மத்திய அரசாங்கம் (குழந்தை) மாநில அரசாங்கங்கள் (குழந்தைகள்)

கூட்டாட்சியின் பரிணாமம்:

வட அமெரிக்காவில் 13 காலனிகள் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் உருவாக்கின. கூட்டாட்சி அடிப்படையில் அரசமைப்பை உருவாக்கின. உலக வரலாற்றில் முதல் கூட்டாட்சி அரசமைப்பாக அமெரிக்கா தோன்றியது. பின்னர் ஆஸ்திரேலியா, கனடா ஆகிய ஆங்கிலேய காலனிகளும் கூட்டாட்சி முறையை அமைத்துக் கொண்டன. மூன்று மொழிகளை பின்பற்றும் சுவட்சர்லாந்து கூட்டாட்சி முறையை கொண்டு வந்தது. தற்போது உள்ள ஐரோப்பிய யூனியன் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த கூட்டாட்சி முறைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

இந்தியாவில் கூட்டாட்சி முறையும் வளர்ச்சியும்:

இந்தியாவில் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் 1773 கூட்டாட்சி முறையின் தோற்றத்தை உருவாக்கியது. சென்னை, கல்கத்தா, மும்பை ஆகிய பிரதேசங்களை கல்கத்தாவில் உள்ள கவர்னர் ஜெனரலின் ஆளுமையின் கீழ்ச் சட்டம் கொண்டு வந்தது. இந்திய தேசிய இயக்கம் இந்தியாவின் பன்முகத் தன்மையை

உணர்ந்து கூட்டாட்சி முறையை ஆதரித்தது. இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1919 இரட்டை ஆட்சியை அறிமுகம் செய்தது. 1935 இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சியை வழங்கியது. நேரு குழுவின் அறிக்கையும் (1928) ஜவஹர்லால் நேருவின் கருத்துக்களும் கூட்டாட்சி அமைப்பை இந்தியாவிற்கு வலியுறுத்தின. பாகிஸ்தான் உருவாக்கமும் அதன்பின் துயரமான சம்பவங்களும் வலுவான மத்திய அரசு உள்ள கூட்டாட்சி முறையை உருவாக்க காரணமாக இருந்தன. ஜம்மு காஷ்மீர் வரலாற்று காரணங்களில் சிறப்பு அந்தஸ்துடன் உள்ளது.

விடுதலை இந்தியாவின் அரசமைப்பு ஆறாவது பகுதியில் கூட்டாட்சி முறையை வழங்குகிறது. அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணை மூன்று பட்டியல்களை உருவாக்கி அதிகாரப்பகிர்வை மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு வழங்குகின்றன.

இந்திய அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி தன்மைகள்

இந்திய அரசமைப்பு கீழ்க்கண்ட கூட்டாட்சி தன்மைகளைப் பெற்றுள்ளது.

1. எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு:

கூட்டாட்சி முறைக்கு எழுதப்பட்ட அரசமைப்பு இன்றியமையாததாகும். பல மாநில மத்திய அரசாங்கங்கள் கூட்டாட்சி அரசமைப்பு இன்றியமையாததாகும். பல மாநில மத்திய அரசாங்கங்கள் கூட்டாட்சி முறையில் செயல்படுவதால் அவைகளின் அதிகாரங்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். தற்போது இந்தியாவில் ஒரு மத்திய அரசும், 29 மாநில அரசாங்கங்களும் உள்ளன. இவைகளின் அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் அரசமைப்பு தெளிவாக வரையறுக்கின்றது.

2. அரசமைப்பின் உயர்வு:

அரசமைப்பு நாட்டின் மிக உயர்ந்த ஆவணமாகும். எல்லா அரசாங்கங்களும் அரசமைப்பின் கருத்துக்கள், வழிமுறைகள் மற்றும் பகுதிகள் ஆகியவற்றை பின்பற்ற வேண்டும். எந்த ஒரு அரசாங்கமும், அரசமைப்பை மீறிச் செயல்படக் கூடாது.

3. அதிகாரப் பகிர்வு:

மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையேயான அதிகாரப் பகிர்வு கூட்டாட்சி முறையின் அடிப்படைத் தன்மையாகும். இந்திய அரசமைப்பு மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரப் பகிர்வை விரிவாக வழங்குகிறது. நமது நாட்டில் மூன்று பட்டியல் மூலமாக அதிகாரப் பகிர்வு வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அமெரிக்காவின் கூட்டாட்சி முறையில் ஒரு பட்டியல் மூலமாகத்தான் அதிகாரப் பகிர்வு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

4. ஈரவை நாடாளுமன்றம்:

கூட்டாட்சி முறையில் ஈரவை நாடாளுமன்றம் காணப்படுகிறது. நாடாளுமன்றத்திற்கு இரண்டு வகைகள் உள்ளன. இந்தியாவில் நாடாளுமன்றத்தில் மேலவை மாநிலங்களவை என அழைக்கப்படுகிறது. நாடாளுமன்றத்தின் கீழ் அவை மக்களவை என அழைக்கப்படுகிறது.

மாநிலங்களவை மாநில பிரதிநிதிகளை கொண்டுள்ளது. மாநில உரிமைகளின் பாதுகாவலனாக அது கருதப்படுகிறது. உலகம் முழுவதும் நாடாளுமன்றத்தின் மேலவை மாநில உரிமைகளின், நலன்களின் பாதுகாவலனாகச் செயல்படுகிறது.

5. **நெகிழா அரசமைப்பு:**

அரசமைப்பின் கருத்துகளை மாற்றுவதற்கு அரசியல் சாசன திருத்தச் சட்ட முறையோ அல்லது தனி அமைப்போ உள்ள அரசமைப்புகளுக்கு நெகிழா அரசமைப்பு முறை என்பது பெயராகும். சாதாரண சட்டம் இயற்றும் முறை மூலமாக அரசமைப்பில் மாற்றங்களை செய்ய இயலாது. இங்கு மாற்றங்களை கொண்டு வருவதற்கு அறுதி பெரும்பான்மையுடன் அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டத்தை கொண்டு வர வேண்டும். அரசமைப்பை மாற்றுவதற்கு சாதாரண சட்டம் இயற்றும் முறை போதுமென்றால் மாநிலங்கள் உரிமைகளுக்கு பாதுகாப்பு இருக்காது. மத்திய அரசாங்கமே அரசமைப்பை திருத்தி மாநில உரிமைகளை பறிக்கலாம் என்ற ஆபத்து உள்ளது. நமது அரசமைப்பின் இருபதாவது பகுதியின் 368 உறுப்பில் அரசமைப்பை மாற்றுவதற்கான சிறப்பு திருத்தச்சட்ட முறைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளதால் அது நெகிழா அரசமைப்பு என அழைக்கப்படுகிறது.

6. **உச்ச நீதிமன்றம்:**

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் கூட்டாட்சி முறையின் நடுவணாகவும், அரசமைப்பின் பாதுகாவலனாகவும் விளங்குகின்றது. அரசமைப்பை விளக்கும் உரிமையை இது பெற்றுள்ளது. மத்திய மாநில உரிமைகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் அல்லது சிக்கல்கள் இருந்தால் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்த்து வைக்கின்றது. உச்ச நீதிமன்றத்திடம் தனிப்பட்ட அதிகாரம் உள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் மட்டும்தான் கூட்டாட்சி வழங்குகளை விசாரித்து தீர்ப்பாளிக்கும் அதிகாரத்தை பெற்றுள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலும் அல்லது வெவ்வேறு மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலும் சிக்கல்கள் இருந்தால் உச்ச நீதிமன்றம் மட்டுமே தீர்த்த வைக்கும்.

அதாவது, தமிழ் நாட்டிற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் அல்லது வேறு மாநில அரசாங்கத்திற்கும் இடையே பிரச்சனை தோன்றினால் அதனை தீர்த்து வைக்கும் அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்திடம் மட்டுமே உள்ளது.

மேற்கண்ட காரணிகளின் அடிப்படையில் இந்திய அரசமைப்பை கூட்டாட்சி அரசமைப்பு என கூறுகிறோம்.

இந்திய நிலப்பரப்பு:

இந்திய ஒன்றியம் என்ற கருத்து இந்திய நிலப்பரப்பு என்பதிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இந்திய ஒன்றியம் என்பது கூட்டாட்சி முறையில் உள்ள 29 மாநில அரசாங்கங்களையும், மத்திய அரசாங்கத்தையும் குறிக்கும். இந்திய நிலப்பரப்பு என்பது கீழ்க்கண்டவற்றை குறிக்கும்.

- ❖ 29 மாநிலங்கள்
- ❖ 7 ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதிகள்
- ❖ பெறப்பட்ட பகுதிகள் (சுதந்திரத்திற்குப்பின் இந்திய அரசாங்கத்தினால் முயன்று பெறப்பட்ட பகுதிகள். பாண்டிச்சேரி, டாமன் டையூ பகுதிகள் இந்திய அரசால் முயன்று பெறப்பட்டன. அவைகள் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதிகள் ஆவதற்கு முன்னால் பெறப்பட்ட பகுதிகள் என அழைக்கப்பட்டன).

இந்திய அரசமைப்பின் ஒற்றையாட்சி தன்மைகள்:

இந்திய அரசமைப்பின் ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சிக்கு எதிரான தன்மைகளை பல்வேறு அறிஞர்கள் ஆய்வு செய்துள்ளனர். அமெரிக்காவில் உள்ள பாரம்பரிய கூட்டாட்சி முறையிலிருந்து இந்தியக் கூட்டாட்சி முறை மிகவும் வேறுபடுகிறது.

1. ஒற்றை அரசமைப்பு:

மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு ஒரே ஒரு அரசமைப்பு தான் உள்ளது. தேசிய அரசமைப்பே மாநிலங்களின் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கிறது. மாநிலங்களுக்கென்று தனி அரசமைப்பு கிடையாது. ஜம்மு – காஷ்மீர் மாநிலம் இதற்கு விதிவிலக்காகும். வரலாற்று காரணங்களுக்காக ஜம்மு – காஷ்மீர் மாநிலம் தனி அரசமைப்பை பெற்றுள்ளது. இதர மாநிலங்களுக்கு தனி அரசமைப்பு கிடையாது. ஆனால் பாரம்பரிய கூட்டாட்சி நாடான அமெரிக்காவில் மாநிலங்கள் தங்களுக்கான அரசமைப்பை பெற்றுள்ளன.

2. ஒற்றைக் குடியரிமை:

நமது நாட்டில் இந்தியக் குடியரிமை மட்டுமே உள்ளது. தேசியக் குடியரிமை மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. மாநிலங்களுக்கென்று தனி குடியரிமை கிடையாது. ஆனால் அமெரிக்காவில் தேசியக் குடியரிமை மட்டுமல்லாது மாநில குடியரிமையும் காணப்படுகிறது.

3. நெகிழும் அரசமைப்பு:

சாதாரண சட்டம் இயற்றும் முறை மூலமாக அரசமைப்பின் பகுதிகளை மாற்ற முடிந்தால் அந்த அரசமைப்பிற்கு நெகிழும் அரசமைப்பு என்பது பெயராகும். இங்கு அரசமைப்பில் மாற்றங்களை கொண்டு வருவதற்கு சிறப்பு அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டங்கள் தேவையில்லை. இங்கிலாந்தில் நெகிழும் அரசமைப்பு காணப்படுகிறது. இந்திய அரசமைப்பில் சில முக்கிய பகுதிகளை மாற்றுவதற்கு சாதாரண சட்டம் இயற்றும் முறை அதிகாரத்தை பெற்றிருக்கின்றன. நாடாளுமன்றத்தில் அனுதிப் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் இப்பகுதிகளை மாற்ற முடியும்.

4. மாநிலங்களுக்கு வாழ்வுரிமை இல்லை:

நமது அரசமைப்பு மாநிலங்களுக்கு பெயர் உரிமை மற்றும் வாழ்வுரிமையை வழங்கவில்லை. நாடாளுமன்றம் சாதாரண சட்டங்கள் மூலமாக மாநிலங்களின் பெயர்களையும் நிலப்பரப்புகளையும் மாற்றி அமைக்க முடியும். அரசமைப்பின் 3-வது மற்றும் 4-வது உறுப்புகள் மாநிலங்களை மாற்றவும் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கவும் வழி முறையை வழங்குகின்றன. குடியரசுத்தலைவர் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்திற்கு தகவலை தகவலை அனுப்புவார். அந்த மாநிலத்தின் பெயரையோ, நிலப்பரப்பையும் மாற்றுகிறோம் என தகவல் அனுப்புவார். அந்த மாநில சட்டமன்றத்தின் கருத்தை அனுப்புமாறு கூறுவார். ஆனால் மாநில சட்டமன்றத்தின் கருத்து அவரை கட்டுப்படுத்தாது.

பின்னர் ஒரு சாதாரண சட்ட முன்வரைவு நாடாளுமன்றத்தின் மக்களவையிலோ, மாநிலங்களவையிலோ குடியரசுத் தலைவரின் பரிந்துரையின்படி அறிமுகப்படுத்தப்படும். நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்ட பின் அந்த சட்ட முன்வரைவு சாதாரண சட்டமாக அறுதிப் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் நிறைவேற்றப்படும். இவ்வாறு மாநிலங்களின் பெயர், நிலப்பரப்பு ஆகியவை மாற்றப்படுகின்றன.

ஆனால் அமெரிக்காவில் மாநிலங்களின் பெயர் மற்றும் வாழ்வுரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்றம் அந்நாட்டின் கூட்டாட்சியை "உடைக்க முடியாத மாநிலங்களால் உருவாக்கப்பட்ட உடைக்க முடியாத நாடு" என்று கூறியது. அமெரிக்காவில் மத்திய அரசை மாநிலங்கள் அழிக்க முடியாது. மாநிலங்களை மத்திய அரசு அழிக்க முடியாது. ஆனால் இந்தியாவில் மாநிலங்களின் நிலப்பரப்பையும் பெயரையும் மத்திய அரசாங்கம் எளிதில் மாற்ற முடியும்.

5. கூட்டாட்சிக்கு எதிரான மாநிலங்களவை:

பொதுவாக நாடாளுமன்றத்தின் மேலவை மாநில உரிமைகளின் பாதுகாவலனாக பணியாற்றுகின்றது. இந்தியில் ராஜ்ய சபா என்றால் தமிழில் மாநிலங்களவை என்பது பொருளாகும். மாநிலங்களவை மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளால் உருவாக்கப்படுகிறது. மாநில உரிமைகளின் பாதுகாவலனான பணிபுரிகிறது. ஆனால் மூன்று முக்கிய தளங்களில் மாநில உரிமைகளுக்கு எதிராக மாநிலங்களவை செயல்படுகிறது. மாநிலங்களவையின் அமைப்பு முறையில் சமத்துவம் பின்பற்றப்படவில்லை. இடங்கள் மாநிலங்களின் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்றவாறு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகப்பெரிய மாநிலமாகிய உத்தர பிரதேசத்திற்கு 31 இடங்கள் மாநிலங்களவையில் உள்ளன. ஆனால் நாகாலாந்து போன்ற சிறிய மாநிலங்களுக்கு ஓரிடம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாரம்பரிய கூட்டாட்சி நாடாகிய அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் இரு இடங்கள் மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளன. சிறிய மாநிலங்கள் பெரிய மாநிலங்கள் என்ற வேறுபாடு கிடையாது.

தமிழ்நாட்டிற்கு 18 இடங்கள் மாநிலங்களவையில் உள்ளன:

அரசமைப்பின் 249-வது உறுப்பின் படி ஒரு அதிகாரத்தை மாநில பட்டியலிலிருந்து மத்திய பட்டியலுக்கு மாநிலங்களவையால் மாற்ற முடியும். தேசிய நலன் கருதி மாநிலங்களவை இம்மாற்றத்தை செய்யலாம். வருகை தந்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை மற்றும் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை ஆதரவு முறையின்படி மாநிலங்களவை ஒரு தீர்மானத்தை இயற்றினால் மாநில அதிகாரத்தை மத்தியப் பட்டியலுக்கு ஒரு வருட காலத்திற்கு மாற்றலாம். தேவைப்பட்டால் மீண்டும் மீண்டும் மாற்றத்தை நீட்டிக்கலாம். "வேலியே பயிரை மேய்வது போல" மாநில உரிமைகளின் பாதுகாவலனாகிய மாநிலங்களவையே மாநில உரிமையை பாதிக்கின்றது.

அரசமைப்பின் 312-வது உறுப்பின் கீழ் புதிய அனைத்து இந்தியப் பணிகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் மாநிலங்களவைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை மற்றும் மொத்த உறுப்பினர்களின் அறுதிப் பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் புதிய அனைத்து இந்தியப் பணிகளை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை மாநிலங்களவை பெற்றிருக்கின்றது. அனைத்து இந்தியப் பணிகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கத்தை உருவாக்குகின்றன என்று மாநிலங்கள் குற்றம் சாட்டுகின்றன. இந்திய ஆட்சிப் பணி (ஐ.ஏ.எஸ்) இந்தியக் காவல் பணி (ஐ.பி.எஸ்), இந்திய வனப் பணி (ஐ.எஃப்.பி, எஸ்) ஆகியவை முக்கிய அனைத்து இந்தியப் பணிகளாகும். மாநில உரிமைகளை பாதிக்க கூடிய அனைத்து இந்தியப் பணிகளை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை மாநிலங்களவை பெற்றிருப்பதை பல மாநிலங்கள் எதிர்க்கின்றன.

1. சமமற்ற அதிகாரப் பகிர்வு:

நமது அரசமைப்பு சமமற்ற அதிகாரப் பகிர்வை உருவாக்கியுள்ளது என மாநிலங்கள் குற்றம் சுமத்துகின்றன. மத்திய அரசிற்கு சாதகமாகவும், மாநிலங்களுக்கு எதிராகவும் அதிகாரப் பகிர்வு உள்ளதாக பல மாநிலங்கள் கூறுகின்றன. மத்திய அரசாங்கம் மாநிலங்களை விட எண்ணிக்கையில் அதிக அதிகாரங்களை பெற்றுள்ளது. முக்கியமான அதிகாரங்களும் மத்திய அரசிடமே உள்ளன. அதிக வருமானத்தை ஈட்டித் தரும் அதிகாரங்களும் மத்திய அரசிடமே உள்ளன. எண்ணிக்கை, முக்கியத்துவம், வருமானம் ஆகிய காரணிகளில் மாநிலங்கள் பலவீனமான நிலையில் உள்ளன. நிதி ஆதாரத்திற்கு மத்திய அரசையே மாநிலங்கள் சார்ந்துள்ளன. பொதுப் பட்டியல் அதிகாரங்களில் மத்திய அரசு சொல்வதை மாநில அரசாங்கங்கள் கேட்க வேண்டிய நிலை உள்ளது. பட்டியலில் இல்லாத இதர அதிகாரங்கள் நமது அரசமைப்பில் மத்திய அரசாங்கத்திடம் வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பாரம்பரிய கூட்டாட்சி நாடான அமெரிக்காவில் இதர அதிகாரங்கள் மாநிலங்களிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

2. அவசர காலங்கள்:

நமது அரசமைப்பின் 18-ஆவது பகுதியில் உறுப்புகள் 352 முதல் 360 வரை மூன்று விதமான அவசர காலங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. உறுப்பு 352-ன் படி போர், அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு, ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி போன்றவைகள்

இந்தியாவின் ஒற்றுமையை பாதித்தால் குடியரசுத்தலைவர் தேசிய அவசர காலத்தை பிறப்பிக்கலாம். உறுப்பு 356-ன் படி எந்த ஒரு மாநிலத்திலும் அரசியல் சாசன அமைப்பு முறை பாழ்படுத்தப்பட்டால் குடியரசுத்தலைவர் மாநில அரசை நீக்கிவிட்டு அவசர காலத்தை கொண்டு வரலாம். உறுப்பு 360-ன் படி நாட்டின் நிதி நிலைமை மோசமடைந்தால் குடியரசுத்தலைவர் நிதி அவசர காலத்தை பிறப்பிக்கலாம். அவசர காலங்கள் அமலில் இருந்தால் கூட்டாட்சி முறை ரத்து செய்யப்பட்டு ஒற்றை ஆட்சி முறை பின்பற்றப்படும். மாநில உரிமைகள் பாதிக்கப்படும்.

3. ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை:

இந்திய அரசமைப்பு நீதித்துறையில் கூட்டாட்சி முறையை வழங்கவில்லை. நீதித்துறை ஒருங்கிணைந்த துறையாக உள்ளது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் கீழமை நீதிமன்றங்கள் இயங்குகின்றன. ஒருங்கிணைந்த, படிநிலை அமைப்பு அடிப்படையில் நீதித்துறை உள்ளது. ஆனால் அமெரிக்காவில் நீதித்துறையிலும் கூட்டாட்சி முறை பின்பற்றப்படுகிறது. இந்தியாவில் சட்டமன்றம், ஆட்சித்துறை, நிதி தளங்களில் மட்டுமே கூட்டாட்சியில் இயங்குகிறது. நீதித்துறையில் கூட்டாட்சி இல்லை.

4. தேர்தல் ஆணையம்:

தேசிய தேர்தல் ஆணையம், நாடாளுமன்ற தேர்தலையும், மாநிலச் சட்டமன்றத் தேர்தலையும் நடத்துகின்றது.

மாநில சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு தனி தேர்தல் ஆணையம் கிடையாது. தேர்தல் முதன்மை அதிகாரி தேசிய தேர்தல் ஆணையம் தலைமையின் கீழ் செயல்படுவார். பாரம்பரிய கூட்டாட்சி நாடுகளில் மத்திய தேர்தலை, தேசிய தேர்தல் ஆணையம் நடத்துகின்றது. ஆனால் நமது அரசமைப்பு ஒருங்கிணைந்த தேர்தல் ஆணையத்தை உருவாக்கியுள்ளது.

மாநில தேர்தல் ஆணையம்:

சென்னையில் உள்ள மாநில தேர்தல் ஆணையம் கூட்டாட்சி முறையின் அங்கம் இல்லை. அவ்வாணையம், 73-வது, 74-வது அரசியல் சாசன திருத்தச் சட்டங்கள் அடிப்படையில் சுயாட்சி அமைப்புகளுக்கு (பஞ்சாயத்து, நகராட்சி அமைப்புகள்) தேர்தலை நடத்துகின்றது.

5. ஒருங்கிணைந்த தணிக்கை:

இந்திய அரசமைப்பு மத்திய – மாநில அரசாங்கங்களுக்கு ஒருங்கிணைந்த தணிக்கை முறையையும், அமைப்பையும் உருவாக்கி உள்ளது. சி.ஏ.ஜி. எனப்படும் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் அரசமைப்பின் 148-வது உறுப்பின் படி தேசிய மற்றும் மாநில அளவிலான தணிக்கை அதிகாரத்தை

பெற்றுள்ளார். இந்தியக் கூட்டாட்சி முறையில் மாநிலங்களுக்கென்று தனியான தணிக்கை அமைப்பு இல்லை.

❖ நிர்வாக வசதிக்காக நமது நாடும் மக்களும் பல்வேறு மாநிலங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நமது நாடு ஒருங்கிணைந்த ஒற்றுமையான நாடாகும். ஒரே ஆதாரத்திலிருந்து ஆட்சியின் கீழ் அனைத்து மக்களும் ஒன்றாக ஒற்றுமையாக வசிப்பார்கள்.

❖ டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர், தலைவர் வரைவுக்குழு, அரசியல் சாசன நிர்ணயச் சபை.

முடிவுரை:

நமது தேசத்தின் அரசியல், வரலாறு, பொருளாதாரம் சமூக நிலைகளை பிரதிபலிக்கும் வகையில் நமது கூட்டாட்சி முறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியல் சாசனக் குழு நமது நாட்டின் பன்முக மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு கூட்டாட்சி முறை அவசியம் என்று கருதியது. இருந்தபோதிலும் பிரிவினைவாத சக்திகளை தடுப்பதற்கு வலிமையான மத்திய அரசாங்கம் தேவை என்று அரசியல் சாசனக் குழு முடிவு செய்தது. 1947-ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் பிரிந்து பிறகு ஏற்பட்ட துயரமான கலவரங்கள் மீண்டும் நடைபெறக் கூடாது என அரசியல் தலைவர்கள் முடிவு செய்தனர். ஆகவே தேசிய ஒற்றுமைக்கு முதலிடத்தையும், மாநில உரிமைகளுக்கு இரண்டாம் இடத்தையும் கூட்டாட்சி முறையில் வழங்கியிருந்தார்கள். மாநில உரிமையோ, கூட்டாட்சியோ இருந்தபோதிலும் தேசிய ஒற்றுமை நிலைபெற வேண்டும் என்பதே அவர்களின் நோக்கமாகும்.

பேராசிரியர் வேர் இந்தியக் கூட்டாட்சி முறையை பற்றி “இந்தியா ஒரு பாதியளவு கூட்டாட்சி முறையான அரசாங்கம் உள்ள நாடாகும். இந்தியா ஒரு வலுவில்லா கூட்டாட்சி தன்மைகள் உள்ள ஒற்றையாட்சி நாடாகும். அது வலுவான கூட்டாட்சி உள்ள ஒற்றையாட்சி நாடு கிடையாது என்று கூறிப்பிடுகிறார்.

ரஷ்ய நாட்டைச் சேர்ந்த அரசியல் சாசன அறிஞரான பேராசிரியர் அலெக்ஸாண்ட்ராவிக்ஸ் இந்தியாவின் கூட்டாட்சியை “தனித்துவமானது” என்று வர்ணித்தார்.

மத்திய – மாநில அதிகாரப் பகிர்வு:

அதிகாரப் பகிர்வு மத்திய மாநில உறவுகளின் அச்சாணியாக உள்ளது. மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இடையே அதிகாரப் பகிர்வு மூன்று தளங்களில் காணப்படுகிறது.

1. சட்டமன்ற அதிகாரப் பகிர்வு
2. ஆட்சித்துறை அதிகாரப் பகிர்வு
3. நிதி அதிகாரப் பகிர்வு

சட்டமன்ற அதிகாரப் பகிர்வு:

மத்திய மாநில உறவுகளில் சட்டமன்ற அதிகாரப் பகிர்வு இரண்டு தளங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

1. அதிகாரப் பகிர்வின் எல்லை
2. அதிகாரங்கள் பகிர்வு

அதிகாரப் பகிர்வின் எல்லை:

மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் தேசத்தின் எல்லை முழுவதும் காணப்படுகின்றது. மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரம் மாநில எல்லை மீது காணப்படுகின்றது. மேலும் மத்திய அரசு எல்லைகளை தாண்டிய அதிகாரத்தையும் பெற்றிருக்கின்றது. அதாவது மத்திய அரசு இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிக்கும் இந்தியக் குடிமகன்கள் மற்றும் அவர்கள் சொத்துக்கள் மீதும் அதிகாரம் செலுத்துகின்றது. ஆனால் மாநில அரசாங்கங்கள் அந்தந்த மாநில எல்லைக்குள் மட்டுமே அதிகாரம் செலுத்துகின்றன. இருந்தபோதிலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பட்டியல் பகுதிகள் மீது பயன்படுத்தும் போது அரசமைப்பே சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றது.

அதிகாரங்கள் பகிர்வு:

மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இடையே அரசமைப்பு அதிகாரத்தை மூன்று பட்டியல்கள் மூலம் பகிர்ந்து அளிக்கின்றது.

பட்டியல் (ஒன்றியப் பட்டியல்):

இங்கு ஒன்றிய அரசு முழு அதிகாரத்தை பெற்றிருக்கும். பாதுகாப்பு, வங்கித்துறை, நாணயம், வெளியுறவுத் துறை உள்ளிட்ட நூறு அதிகாரங்கள் இப்பட்டியலில் உள்ளன.

பட்டியல் (மாநிலப் பட்டியல்):

இப்பட்டியலில் உள்ள துறைகளில் மாநில அரசாங்கங்கள் முழு அதிகாரத்தை பெற்றிருக்கும். இங்கு 59 அதிகாரங்கள் உள்ளன. சட்டம், ஒழுங்கு, பொது சுகாதாரம், சுயாட்சி அமைப்புகள், விவசாயம், வனங்கள் போன்றவைகள் இப்பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பட்டியல் (பொதுப் பட்டியல்):

இப்பட்டியலில் 52 அதிகாரங்கள் உள்ளன. கல்வி, திருமணம், குடிமைச் சட்டம் போன்றவைகள் இங்கு இடம்பெற்றுள்ளன. மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் இரண்டுமே இப்பட்டியலில் அதிகாரம் செலுத்துவதால் இப்பட்டியலுக்கு பொதுப் பட்டியல் என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இப்பட்டியலில் உள்ள அதிகாரத்தில் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கு இடையே முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டால் மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டமே செல்லுபடியாகும்.

இம்முன்று பட்டியல்கள் தவிர இதர அதிகாரங்கள் என்ற வகையும் உள்ளது. இம்முன்று பட்டியல்களில் இடம்பெற்ற அதிகாரங்கள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆளுமையின் கீழ் வருகின்றன. மேற்கண்ட அதிகாரப்பகிர்வை வழங்குவதில் நமது அரசமைப்பு இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935-யை பின்பற்றுகின்றது.

விதிவிலக்குகள்:

மேற்கண்ட அதிகாரப் பகிர்வு பொதுவாக இந்தியாவில் பின்பற்றப்படும். ஆனால் சில சிறப்பு சமயங்களில் மேற்கண்ட அதிகாரப் பகிர்வு நிறுத்தி வைக்கப்படும். இச்சமயங்களில் மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் நீக்கப்பட்டு மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் அதிகரிக்கப்படும்.

1. தேசிய அவசர காலம்:

குடியரசுத்தலைவர் தேசிய அவசரகால சட்டத்தை பிறப்பித்தால் நாடாளுமன்றம் மாநில அதிகாரங்கள் மீது சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தைப் பெறும். போர், அந்திய ஆக்கிரமிப்பு, ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி போன்ற காரணங்கள் அடிப்படையில் குடியரசுத்தலைவர் தேசிய அவசர சட்டத்தை பிரகடனம் செய்வார். நாட்டிற்கு எதிரான சவால்களை சமாளிப்பதற்கு நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் மாநில பட்டியலிலும் செலுத்தப்படும்.

2. மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒப்பந்தம்:

இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் தங்களின் நன்மை கருதி ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தில் மத்திய அரசு தங்களுக்கான பொதுச் சட்டத்தை நிறைவேற்றி தருக என கோரினால் நாடாளுமன்றம் அச்சட்டத்தை நிறைவேற்றித் தரும்.

3. சர்வதேச ஒப்பந்தம்:

சர்வதேச ஒப்பந்தங்களை அமல் படுத்துவதற்காக நாடாளுமன்றம் மாநில பட்டியலில் உள்ள அதிகாரத்தில் சட்டங்களை இயற்றலாம்.

4. உறுப்பு 356 அவசர காலம்:

அரசமைப்பின் 356 உறுப்பின்படி அவசர காலத்தை ஒரு மாநிலத்தில் பிறப்பித்தால் குடியரசுத்தலைவர் அந்த மாநிலத்திற்கான சட்டங்களை நாடாளுமன்றம் இயற்றலாம் என அதிகாரம் வழங்குவார்.

ஆட்சித்துறை அதிகாரப் பகிர்வு:

நமது அரசமைப்பு மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் இடையே நிர்வாக அதிகாரங்களை பகிர்கின்றது. ஏற்கனவே விவரிக்கப்பட்ட சட்டமன்ற அதிகாரப்பகிர்வை பிரதிபலிக்கும் வகையில் ஆட்சித்துறை அதிகார பகிர்வு

அமைந்துள்ளது. மத்திய அரசாங்கம் முதலாவது பட்டியலிலுள்ள விஷயங்கள் மீது ஆட்சித்துறை அதிகாரத்தை பெற்றிருக்கின்றது.

இரண்டாவது பட்டியலில் உள்ள விஷயங்கள் மீது மாநில அரசாங்கங்கள் அதிகாரத்தை பெற்றுள்ளன. தேசம் முழுவதும் மத்திய அரசாங்கம் ஆட்சித்துறை அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றது. மாநில அரசாங்கங்கள் அந்தந்த மாநிலங்களில் அதிகாரத்தை பெற்றிருக்கின்றன.

மூன்றாவது பட்டியலான பொதுப் பட்டியலில், ஆட்சித்துறை அதிகார பகிர்வு சற்றே வித்தியாசமாக உள்ளது. பொதுவாக பொதுப் பட்டியலில் விஷயங்களில் நிர்வாக அதிகாரத்தை மாநிலங்கள் பெற்றிருக்கும். ஆனால் தேவைப்பட்டால் மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கும். மாநில அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கம் வழங்கும் கட்டளைகளை கண்டிப்பாக இங்கு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

பொதுப் பட்டியலில் விஷயங்களில் நிர்வாக அதிகாரத்தை மாநிலங்கள் பெற்றிருக்கும். ஆனால் தேவைப்பட்டால் மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்கும். மாநில அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசாங்கம் வழங்கும் கட்டளைகளை கண்டிப்பாக இங்கு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

நமது கூட்டாட்சி முறையில் மத்திய, மாநில அரசாங்கங்கள் இடையே பணி ஒப்படைப்பு முறை காணப்படுகின்றது. மத்திய அரசாங்கம் மாநில ஆளுநரின் இசைவுடன் தனது நிர்வாகப் பணிகளை நிறைவேற்றுமாறு மாநில அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கலாம். மாநில அரசாங்கம் குடியரசுத்தலைவரின் ஆதரவுடன் தனது நிர்வாகப் பணிகளை மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கலாம். மத்திய அரசு மாநில ஆளுநரின் இசைவு இல்லாமல், நாடாளுமன்றத்தின் அனுமதியுடன் தனது நிர்வாகக் கடமைகளை நிறைவேற்றுமாறு மாநில அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கலாம்.

நிதி அதிகாரப் பகிர்வு:

கூட்டாட்சி முறையின் வெற்றிக்கு நிதி அதிகார பகிர்வு மிகவும் முக்கியமானதாகும். இந்திய அரசமைப்பு மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் இடையே நிதி அதிகாரப் பகிர்வை விரிவாக வழங்குகின்றது. இப்பகிர்வானது இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1935-யை பெரிய அளவில் பிரதிபலிக்கின்றது. இரண்டு வகையான வருமானங்கள் நிதிப் பகிர்வில் காணப்படுகின்றன.

1. வரி வருமானப் பகிர்வு
2. இதர வருமானப் பகிர்வு

வரி வருமானப் பகிர்வு:

மத்திய மாநில நிதி பகிர்வில் வரி வருமான பகிர்வு ஐந்து வகைகளில் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சுங்கவரி போன்றவைகள் முற்றிலும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.
2. விற்பனை வரி போன்ற வரிகள் முற்றிலும் மாநில அரசாங்கத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன.
3. சில வரிகளை மத்திய அரசாங்கம் விதிக்கின்றது. மாநில அரசாங்கங்கள் அவ்வரிகளை வசூலித்து பயன்படுத்திக்கொள்கின்றன. முத்திரை வரி, மதுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துப் பொருட்கள் மீதானக் கலால் வரி போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டுகளாக நாம் கூறலாம்.
4. சில வரிகளை மத்திய அரசாங்கம் விதித்து வசூலிக்கிறது. ஆனால் அந்த வருமானம் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக செய்தித்தாள்களில் வரும் விளம்பரங்கள் மீதான வரி.
5. சில வரிகள் மத்திய அரசால் விதிக்கப்பட்டு, வசூலிக்கப்பட்டு மாநிலங்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக விவசாய வருமானம் தவிர்த்த பிற வருமானங்கள் மீதான வரி.

இதர வருமானப் பகிர்வு:

வரி தவிர இதர வருமான வழிகள் மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு அரசமைப்பால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அரசாங்கம் தனக்கான வணிக மற்றும் தொழில் நிறுவனங்களை நடத்தி வருமானத்தை ஈட்டலாம். எடுத்துக்காட்டாக தொழில் நிதி நிறுவனம், ரயில்வே துறை, ஒளிப்பரப்பு, அஞ்சல் துறை போன்றவற்றை நாம் கூறலாம்.

மாநில அரசாங்கங்கள் தங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட வணிக, தொழில் நிறுவனங்கள் மூலமாக வருமானத்தை ஈட்டிக் கொள்ளலாம். மின்சாரம், நீர்ப்பாசனம், வனங்கள், தரைவழி போக்குவரத்து போன்ற துறைகளில் மாநில அரசாங்கங்கள் வருமானத்தை ஈட்டலாம்.

நிதிக்குழு:

ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டிற்கும் குடியரசுத்தலைவர் ஒரு நிதிக் குழுவை அமைப்பார். அரசமைப்பின் 280-வது உறுப்பு குழுவின் அமைப்பை விவரிக்கின்றது. நிதிக் குழுவை ஒரு தலைவரையும் நான்கு உறுப்பினர்களையும் பெற்றிருக்கும். நிதிக் குழுவின் தலைவர் பொது நடவடிக்கைகளில் (விவரங்கள்) அனுபவம் பெற்றவராக இருப்பார். நிதிக் குழுவின் மூன்று உறுப்பினர்கள் நிதி நிர்வாகம், பொருளாதாரம், பொதுக் கணக்குகள் மற்றும் அரசு நிதி துறை ஆகியவற்றில் நிபுணத்துவம் பெற்றிருப்பார்கள். நிதிக் குழுவின் நான்காவது உறுப்பினர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக தகுதிப் பெற்றவர்.

நிதிக் குழு அரசிற்கு பரிந்துரைகளை கீழ்க்கண்டவாறு வழங்கும்.

1. வருமானத்தை மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே பகிர்ந்தல்.

2. உதவி மானியம் வழங்கப்படும் வழிமுறைகள்.
3. பஞ்சாயத்து அமைப்புகளின் நிதி ஆதாரங்களை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் இந்தியாவின் தொகுப்பு நிதி அதிகரிப்பதற்கான பரிந்துரைகள்.
4. நகராட்சி அமைப்புகளின் நிதி ஆதாரங்களை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் இந்தியாவின் தொகுப்பு நிதி அதிகரிப்பதற்கான பரிந்துரைகள்.
5. குடியரசுத்தலைவரால் நிதி சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் கோரப்படும் பரிந்துரைகள்.

இதுவரை 14 நிதிக் குழுக்கள் இந்தியாவில் குடியரசுத்தலைவரால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சி:

அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற அரசமைப்பு நிபுணரான கிரான்வில் ஆஸ்டின் இந்திய கூட்டாட்சியை கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சி என வர்ணித்தார். மத்திய மாநில அரசாங்கங்கள் இடையே பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை உருவாக்கும் நோக்கத்தில் இந்திய கூட்டாட்சி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்கா போன்ற கூட்டாட்சி நாடுகளில் கூட்டுறவு கொள்கை அமல்படுத்தப்படுகிறது. அரையளவு கூட்டாட்சி கொள்கை கொண்ட நமது அரசமைப்பில் மாநிலங்கள் மத்திய அரசிற்கு ஒத்துழைப்பை நல்க வேண்டும். குடியரசுத்தலைவர் பெற்றிருக்கும் அவசர கால அதிகாரங்களும் அரசமைப்பின் சில பகுதிகளும் மாநில அரசாங்கங்கள் மத்திய அரசுடன் கூட்டுறவு உணர்வுடன் செயல்பட வைக்கின்றன. இந்திய அரசியலில் பல்வேறு பகுதிகள் அமைப்புகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சியின் விழுதுகளாக உள்ளன. அவைகளை மூன்று வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம்.

1. அரசமைப்பு நிறுவனங்கள்
2. சட்ட அமைப்புகள்
3. அரசமைப்புகள்

1. அரசமைப்பு பகுதிகள்:

அரசமைப்பே பல்வேறு அமைப்புகளை உருவாக்கி கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சி முறையை ஆதரிக்கின்றது.

1. மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு:

அரசமைப்பில் 263 உறுப்பு குடியரசுத்தலைவர் பொது நலனுக்காக மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழுவை உருவாக்கலாம் என்று கூறுகின்றது.

மூன்று பணிகளை இக்குழு பெற்றிருக்கின்றது.

- ❖ மாநிலங்களுக்கிடையேயான சிக்கல்களை ஆராய்ந்து ஆலோசனை வழங்குவது.
- ❖ மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான பொதுவான விஷயங்களை விவாதிப்பது.
- ❖ ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பை அதிகரிப்பதற்கு பரிந்துரைகளை வழங்குதல்.

மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பை அதிகரிப்பதற்கு பல குழுக்கள் இதுவரை உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய சுகாதாரக் குழு, போக்குவரத்து வளர்ச்சி மன்றம், தல சுயாட்சி மத்தியக் குழு போன்றவைகள் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

சர்க்காரியா குழுவின் பரிந்துரைப்படி 1990-களில் கூட்டாட்சி முறையில் உள்ள அரசாங்கங்கள் இடையே எல்லா துறைகளிலும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை அதிகரிப்பதற்காக மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பிரதமர் இக்குழுவின் தலைவராக இருக்கின்றார். எல்லா மாநிலங்களின் முதல்வர்களும், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் முதல்வர்களும், ஆறு ஒன்றிய அமைச்சரவை குழுக்களும், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகத் தலைவர்களும், குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியில் இருக்கும் மாநிலங்களின் ஆளுநர்களும் இக்குழுவில் உறுப்பினர்களாக இருக்கின்றனர். மாநிலங்கள் இடையில் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை அதிகரிக்க மத்திய உள்துறை அமைச்சர் தலைமையில் ஒரு நிலைக் குழுவும் உருவாக்கப்பட்டது. இக்குழுவில் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் தவிர ஐந்து மத்திய அமைச்சர்கள் குழு, ஒன்பது மாநில முதல்வர்களும் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள்.

2. சட்ட அமைப்புகள்:

நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்களால் உருவாக்கப்பட்ட பல அமைப்புகளும் கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சியை வலுப்படுத்துகின்றன.

1. மண்டலக் குழுக்கள்:

மண்டலக் குழுக்கள் மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புக் குழு 1956 சட்டத்தின் மூலம் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. மொழிவாரியான மாநிலங்கள் உருவானபோது மண்டலக் குழுக்களும் உருவாயின. சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பிரதமரான ஜவஹர்லால் நேரு மண்டலக் குழுக்களின் நோக்கம் கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சி வழக்கத்தை வளர்ப்பது என்றார்.

ஆரம்பத்தில் ஐந்து மண்டலக் குழுக்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. 1971 ஆம் ஆண்டு வட கிழக்கு மாநிலங்களுக்காக சிறப்பு மண்டலக் குழு உருவாக்கப்பட்டது. தற்பொழுது அறு மண்டலக் குழுக்கள் இயங்குகின்றன.

1. வடக்கு மண்டலக் குழு
2. தெற்கு மண்டலக் குழு

3. கிழக்கு மண்டலக் குழு
4. மேற்கு மண்டலக் குழு
5. மத்திய மண்டலக் குழு
6. வட கிழக்கு மண்டலக் குழு

மத்திய உள்துறை அமைச்சர் எல்லா மண்டலக் குழுக்களின் பொதுத் தலைவராக உள்ளார். மேலும் ஒவ்வொரு மண்டலக் குழுவிலும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் முதல்வர் மற்றும் இரண்டு அமைச்சர்களும் ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதியில் நிர்வாகத் தலைவரும் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்.

மண்டலங்களில் உள்ள மாநிலங்களுக்கிடையேயான எவ்வாறு ஒத்துழைப்பையும் முன்னேற்றத்தையும் உருவாக்கி வளர்ப்பது என்று மண்டலக் குழுக்கள் பரிந்துரை வழங்கும். பொருளாதார, சமூகத் திட்டமிடல், எல்லை பிரச்சனைகள், போக்குவரத்து போன்ற துறைகளில் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பை வழங்க மண்டலக் குழுக்கள் செயல்படும்.

2. நதி ஆணையம்:

நதி ஆணையங்கள் சட்டம் 1956 மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதிகளை மேலாண்மை செய்வதற்கு மாநிலங்களுக்கு பரிந்துரைகள் வழங்குவதற்கு நதி ஆணையத்தை உருவாக்கியது.

3. நதிநீர் தீர்ப்பாயம்:

மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் சிக்கல் சட்டம் 1956 அரசமைப்பின் உறுப்பு 262 இன் படி உருவாக்கப்பட்டது. சமவெளி மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் குறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவது இச்சட்டத்தின் நோக்கமாகும். இவ்வகையான பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்கு தீர்ப்பாயங்களை இச்சட்டம் உருவாக்குகின்றது.

அரசமைப்புகள்

நிதி ஆயோக் (NITI AAYOG)

மத்திய அரசாங்கம் 2015-ம் ஆண்டு நிதி ஆயோக் என்ற அமைப்பை தோற்றுவித்தது. இந்தியாவின் மாற்றத்திற்கான தேசிய குழு என்பது இதன் பொருள் ஆகும். திட்டக் குழு நீக்கப்பட்ட பிறகு இப்புதியக் குழு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பிரதமர் இக்குழுவின் தலைவராக இருப்பார். மாநிலங்களின் முதல்வர்கள், ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் முதல்வர்கள் (புதுச்சேரி, புதுதில்லி), அந்தமான் நிக்கோபர் தீவுகளின் துணை ஆளுநர் ஆகியோர் இக்குழுவின் நிரந்தர உறுப்பினர்களாக செயல்படுவார்கள். மாநிலங்களுக்கிடையேயான அமைப்பு ரீதியாக தொடர்ச்சியாக கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சியை வளர்ப்பது இக்குழுவின் நோக்கமாகும். உறுதியான மாநிலங்கள் உறுதியான தேசத்தை உருவாக்கும் என்பது இக்குழுவின் எண்ணமாகும். வருமான ஆதாரங்கள் இல்லாததாலும் அரசமைப்பு சக்தி இல்லாததாலும் மாநிலங்கள் மத்திய அரசை சார்ந்து இயங்குகின்றன. இயற்கை பேரழிவுகளை சமாளிப்பதற்கு கூட மத்திய அரசை சார்ந்து இருக்கின்றன. இந்நிலையை மாற்ற வேண்டும் என்பது நிதி ஆயோக்கின் நோக்கமாகும்.

மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் பிரச்சனை:

இந்திய அரசமைப்பின் கூட்டாட்சி முறையை மாநிலங்களுக்கிடையிலான நதிநீர் சிக்கல்கள் பெரிய அளவில் பாதிக்கின்றன. பல்வேறு நதிநீர் சிக்கல்கள் நமது நாட்டில் காணப்படுகின்றன. தமிழ்நாடு, கர்நாடகா, கேரளா, புதுச்சேரி ஆகியவை காவிரி பிரச்சனையில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. ஆண்டாண்டு காலமாக நதிநீர் பிரச்சனையில் ஒடிசா, ஆந்திரப் பிரதேசம் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. சட்லெஜ் ஆறு பிரச்சனையில் பஞ்சாப், அரியானா சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. கோவா, மஹாராஷ்டிரா, கர்நாடகம் ஆகியவை மகாதயி ஆற்றுப் பிரச்சனையில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன.

மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர்ப் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்கு இந்திய அரசியலில் கீழ்க்கண்ட அணுகுமுறை பின்பற்றப்படுகிறது.

1. அரசமைப்பும் மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் சிக்கல்களும்:

அரசமைப்பின் 262 இன் உறுப்பு மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர்ப் பிரச்சனைகள் தீர்ப்பதற்கு வழிமுறையை வழங்குகின்றது. இவ்வகையான பிரச்சனைகள் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பில் இருந்து நாடாளுமன்றம் விலக்கி வைக்கலாம். நாடாளுமன்றம் நதி நீர்ப் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமாக ஒரு சட்டத்தை இயற்றலாம். நதி நீர் பிரச்சனை பல இலட்சம் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை பாதிக்கின்றது. நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பை வழங்கினால் மக்களிடையே கசப்புணர்வும் பிளவும் அதிகரிக்கலாம். ஆகவே சுமுகமான பேச்சு வார்த்தை மூலமாக நதிநீர்ப் பிரச்சனைகளை நாம் தீர்க்க வேண்டும் என்பது அரசமைப்பின் உறுப்பு 262 இன் நோக்கமாகும்.

2. மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் சிக்கல்கள் சட்டம் 1956:

மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி நீர் சிக்கல்கள் சட்டம் 1956 நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. நதி நீர்ப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கம் தீர்ப்பாயங்களை அமைக்கலாம் என்று இச்சட்டம் வழிவகுக்கின்றது. நதி நீர்ப் பிரச்சனைகள் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமாக தீர்க்கப்பட வேண்டும். பேச்சு வார்த்தை முயற்சிகள் தோல்வி அடைந்தால் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தை நாடலாம். மத்திய அரசாங்கம் குறிப்பிட்ட நதிநீர்ப் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு ஒரு தீர்ப்பாயத்தை அமைக்கும்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அந்த தீர்ப்பாயத்திற்கான தலைவரை நியமிப்பார். ஆரம்பத்தில் தீர்ப்பாயம் அல்லது நடுவர் மன்றம் ஒரே ஒரு உறுப்பினரைத் தான் கொண்டிருந்தன. பின்னர் நடுவர் மன்றங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உறுப்பினர்களை பெறுவதற்கு சட்டம் மாற்றப்பட்டது. நடுவர் மன்றத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களை உச்ச நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்ற அல்லது உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் அல்லது ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகளை

நியமிப்பார். நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்பு நீதமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு சமமானதாகும். நடுவர் மன்றம் விசாரிக்கும் நதிநீர் பிரச்சனையில் வேறு எந்த நீதிமன்றமும் தலையிட முடியாது. மேலும் நதிநீர் ஆணையம் சட்டம் 1956 இன் கீழ் வரும் நதிகளில் மீது நடுவர் நீதிமன்றங்களை அமைக்க முடியாது.

சுருக்கமாக கூற வேண்டுமென்றால் நமது நாட்டில் மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதிநீர் சிக்கல்கள் அணுகுமுறையில் இரண்டு தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமாக இப்பிரச்சனைகளை தீர்க்க வேண்டும். பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியடைந்தால் நடுவர் நீதிமன்றம் அமைத்து தீர்வைக் காண வேண்டும்.

இந்தியக் கூட்டாட்சியில் பிரச்சனைகளும் தேவைகளும்:

கூட்டாட்சி முறையில் காணப்படும் பல்வேறு சிக்கல்கள் மத்திய - மாநில உறவுகளை பாதிக்கின்றன.

ஆளுநரின் நியமனம் மற்றும் பணி:

மத்திய அரசாங்கத்தின் முகவராக ஆளுநர் மாநிலத்தில் செயல்படுவதை மாநில அரசாங்கங்கள் எதிர்க்கின்றன. ராஜமன்னார் குழு மாநில ஆளுநர்கள் கூட்டாட்சி முறைக்கு எதிராக இருப்பதாக விமர்சித்தது. தமிழகத்தின் முன்னாள் முதல்வர் அண்ணாதுரை அவர்கள் காலத்தில் இருந்து ஆளுநர்களின் அதிகாரங்களை குறைக்க வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது.

மாநில கட்சிகள் அரசியலில் தீவிரமாக இயங்கும் தலைவர்களை மாநில ஆளுநராக நியமிக்க கூடாது என கூறுகின்றன. ஆளுநர்களின் நியமனத்தில் மாநில அரசாங்கங்களையும் கலந்தாலோசிக்கப்பட வேண்டும் என்று மாநில கட்சிகள் வலியுறுத்துகின்றன. இந்தியாவின் முன்னேற்றத்திற்கு பாடுபட்ட, மிகச்சிறந்த ஆளுநர்களாக நியமிக்க வேண்டுமென கோரப்படுகிறது.

எதிர்க்கட்சிகள் ஆளும் மாநிலங்களில் ஆளுநர்களின் செயல்பாடுகள் அதிருப்தியை உருவாக்கியுள்ளன. மாநிலங்களில் ஆளும் கட்சி உடைந்து போனாலோ, அல்லது தொங்கு சட்டமன்றம் உருவானாலோ ஆளுநர்களின் முடிவுகள் சர்ச்சைகளை உருவாக்குகின்றன.

கல்வி:

ஆரம்ப காலத்தில் கல்வி இரண்டாவது பட்டியலான மாநிலப் பட்டியலில் தான் இடம் பெற்றிருந்தது. 1976-ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றம் 42 வது அரசியல் சாசன திருத்தச்சட்டத்தின் மூலம் கல்வியை மூன்றாவது பட்டியலான பொதுப் பட்டியலுக்கு மாற்றியது. மாநில அரசுகளின் தனிப்பட்ட அதிகாரம் மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு பொதுவானதாக மாற்றப்பட்டது. பொதுப் பட்டியலில் தற்போது கல்வி இருப்பதால் மத்திய மாநில அரசாங்கங்களுக்கு இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றினால் மத்திய அரசின் அதிகாரமே செல்லுபடி ஆகும்.

ஆகவே தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட பல மாநிலங்கள் கல்வியை மீண்டும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்ற வேண்டும் என கூறுகின்றன.

மாநில சுயாட்சிபிரச்சனைகள்:

கல்வி இடமாற்றம்
ஆளுநர் நியமனம்
உறுப்பு 356
சட்ட முன்வரைவுகள் தேக்கிவைப்பு
அனைத்து இந்தியப் பணிகள்

மாநில சட்ட முன்வரைவுகளை குடியரசுத் தலைவரின் கவனத்திற்கு தேக்கி வைத்தல்:

மாநிலங்கள் நிறைவேற்றும் சட்ட முன்வரைவுகளை ஆளுநர்கள் குடியரசுத்தலைவரின் கவனத்திற்கு கொண்டு செல்லலாம். மாநிலத்தின் நிதி சட்ட முன்வரைவுகளை ஆளுநர்கள் தேக்கி வைத்தால் குடியரசுத்தலைவர் அவைகளை நிராகரிக்கலாம் அல்லது அவைகளுக்கு தனது இசைவைத் தெரிவித்தது அவைகளை சட்டமாக்கலாம். மாநிலத்தின் சாதாரண சட்ட முன்வரைவுகள் ஆளுநர்களால் தேக்கி வைக்கப்பட்டால் குடியரசுத்தலைவர் அந்த முன்வரைவுகளை திரும்பவும் விவாதிக்குமாறு மாநில சட்டமன்றத்திற்கே அனுப்பிய வைக்கலாம்.

மறுபரிசீலனை செய்து மீண்டும் அந்த முன்வரைவுகளை மாநில சட்டமன்றம் அனுப்பினாலும் குடியரசுத்தலைவர் முன்வரைவை நிராகரிக்கலாம். நமது நாட்டின் ஒற்றுமையை காப்பதற்காக அரசமைப்பு இவ்வழிமுறைகளை உருவாக்கியுள்ளது.

ஆனால் பல மாநில அரசாங்கங்கள் இவ்வழிமுறை மீது அதிருப்தி தெரிவித்துள்ளன. அரசியல் காரணத்திற்காக ஆளுநர்கள் இப்பிரிவை தவறாக பயன்படுத்துவதாக குற்றம் சுமத்துகின்றன. எதிர்க்கட்சிகள் ஆளும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக ஆளுநர்கள் இவ்விவகாரத்தை பயன்படுத்துவதாகக் கூறுகின்றனர்.

உறுப்பு 356 தவறாக பயன்படுத்தப்பட்டால்:

அரசமைப்பின் 18 - வது பகுதியில் 356 உறுப்பு ஒரு மாநிலத்தில் அரசமைப்பு ஆட்சி முறை சீர்குலைந்து விட்டால் குடியரசுத்தலைவர் அவசர காலத்தை அமல் படுத்தலாம் என்று கூறுகின்றது. ஆளுநரின் அறிக்கையின் அடிப்படையிலோ அல்லது ஆளுநரின் அறிக்கை இல்லாமலோ குடியரசுத்தலைவர் உறுப்பு 356-ஐ அமல்படுத்தலாம். நமது நாட்டின் ஒற்றுமையை பாதுகாப்பதற்காக இப்பிரிவை அரசமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது.

எதிர்க்கட்சிகள் ஆளும் பல்வேறு மாநிலங்கள் உறுப்பு 356 மத்திய அரசாங்கத்தினால் தவறாக பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று விமர்சித்துள்ளனர்.

மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக இவ்வறுப்பை தவறாக பயன்படுத்தியுள்ளதாக பல மாநிலங்கள் தெரிவித்துள்ளன. கட்சி அரசியல் காரணங்களுக்காக இவ்வறுப்பு தவறாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே பல மாநில கட்சிகள் அரசமைப்பின் உறுப்பு 356-ஐ அகற்ற வேண்டும் என கோருகின்றன.

அனைத்து இந்தியப் பணிகள்:

அரசமைப்பின் உறுப்பு 312 வழியாக அனைத்து இந்தியப் பணிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இப்பணிகளின் அதிகாரிகள் மத்திய அரசாங்கத்தினால் தேர்வு செய்யப்படுகின்றனர். மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசினால் இவ்வதிகாரிகள் அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றனர். மாநில அரசாங்கங்கள் அனைத்து இந்தியப் பணி அதிகாரிகளை இடமாற்றம் செய்யலாம். ஆனால் மத்திய அரசாங்கம் மட்டுமே அனைத்து இந்தியப் பணி அதிகாரிகளை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். ஆகவே இவ்வதிகாரிகள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளனர். மாநில அரசாங்கங்களின் மீது மத்திய அரசு இவ்வதிகாரிகள் மூலம் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. தமிழ்நாடு அரசாங்கம் அமைத்த இராஜமன்னார் குழு அனைத்து இந்தியப் பணிகளை அகற்ற வேண்டும் என பரிந்துரைத்தது.

நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் குழு:

நமது நாட்டின் நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்களுக்காக இதுவரையில் இரண்டு நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழு 1966-ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலும் பின்னர் கே. அனுமந்தையா தலைமையிலும் உருவாக்கப்பட்டது. இக்குழு 20 அறிக்கைகளை வழங்கியது. அவைகளில் ஒரு அறிக்கை மத்திய மாநில உறவுகளை பற்றி பரிந்துரைகளை வழங்கியது.

இரண்டாவது நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் குழு 2005-ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் வீரப்ப மௌலியும் பின்னர் வி. இராமச்சந்திரனும் தலைவர்களாக இருந்தனர்.

மத்திய மாநில உறவுகள் குழுக்கள்:

1. நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் குழு
2. இராஜமன்னார் குழு
3. சர்க்காரிய குழு
4. புன்ச்சி குழு
5. வெங்கட செல்லையா குழு

இராஜமன்னார் குழு:

தமிழ்நாடு அரசாங்கம் நமது அசரமைப்பின் மத்திய மாநில உறவுகளை ஆய்வு செய்து பிரிந்துரைகள் வழங்குவதற்கு இராஜமன்னார் குழுவை அமைத்தது. சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி பி.வி.

இராஜமன்னார், சென்னை பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் முனைவர் ஏ. இலட்சுமண சுவாமி, ஆந்திர உயர் நீதிமன்றத்தின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி முனைவர் பி சந்திர ரெட்டி ஆகியோர் இக்குழுவில் இருந்தனர். தங்களது பரிந்துரைகளை இக்குழு அரசாங்கத்திற்கு 1971 ஆம் ஆண்டு வழங்கியது. மாநில சுயாட்சி வரலாற்றில் மிகவும் முக்கிய மைல்கல்லாக இக்குழுவின் அறிக்கை உள்ளது.

இக்குழுவின் முக்கிய பரிந்துரைகள் கீழ்க்கண்டவைகள் ஆகும்.

1. அரசமைப்பின் 263 உறுப்பு உடனடியாக அமல் படுத்தப்பட வேண்டும். மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு உருவாக்கப்பட வேண்டும். இக்குழுவின் தலைவராக பிரதமர் பணிபுரிய வேண்டும். மாநில முதல்வர்கள் அல்லது அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள் உறுப்பினர்களாக பணியாற்ற வேண்டும். மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழுவிடம் அதிக அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தின் முக்கிய முடிவுகளையும் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்களையும் இக்குழுவில் ஆலோசிக்க வேண்டும். தேசத்தின் பாதுகாப்பு, வெளியுறவு ஆகிய இரண்டு அதிகாரங்கள் தவிர, இதர எல்லா அதிகாரங்களையும், பயன்படுத்தும் முன் மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழுவை ஆலோசிக்க வேண்டும்.
2. தற்பொழுது உள்ள மத்திய மாநில உறவுகள் மத்திய அரசுக்கு சாதகமாக உள்ளது. ஆகவே அரசமைப்பின் உறுப்புகள் 256, 257, 339(2) ஆகியவைகளை நீக்க வேண்டும். இந்த உறுப்புகள் மாநில உரிமைகளை பாதிப்பதால் அவைகளை நீக்கி மாநில உரிமைகளை வலுப்படுத்த வேண்டும் என இராஜமன்னார் குழு பரிந்துரைத்தது.
3. மூன்று பட்டியல்களில் இல்லாத இதர அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடமிருந்து மாநில அரசுகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும். வரி விதிக்கும் அதிகாரமும் மாநில அரசுகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.
4. அரசமைப்பின் XVIII பகுதியில் உள்ள உறுப்பு 356 மத்திய அரசால் கவனமாக பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். மாநிலத்தில் அரசியல் சாசன அமைப்பு முற்றிலும் சீர்குலைந்தால் மட்டுமே, கடைசி ஆயுதமாக மத்திய அரசு இவ்வுறுப்பை பயன்படுத்த வேண்டும். சாதாரண சட்ட ஒழுங்கு பிரச்சனைகளுக்கு இவ்வுறுப்பை மாநிலங்களில் மத்திய அரசு பயன்படுத்தக்கூடாது.
5. இராஜமன்னார் குழு அனைத்து இந்தியப் பணிகளில் பெரிய அளவில் மாற்றங்களை பரிந்துரைத்தது. நமது நாட்டில் இரண்டு வகையான பணிகள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். மத்தியப் பணிகள் மத்திய அரசிற்கும் மாநிலப் பணிகள் மாநில அரசிற்கும் நிர்வாகத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். இரண்டிற்கும் பொதுவான, மத்திய அரசுக்கு சாதகமான, மாநில அரசுகளுக்கு எதிரான அனைத்து இந்தியப் பணிகள் தேவையில்லை. கூட்டாட்சி முறைக்கு எதிராக இருப்பதால் இந்திய ஆட்சிப்பணி (ஐ.ஏ.எஸ்) உள்ளிட்ட அனைத்து இந்தியப் பணிகளை அரசமைப்பிலிருந்து நீக்குவதற்கு இராஜமன்னார் குழு பரிந்துரைத்தது.

6. நிதி ஆதாரங்களை மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருந்து மாநில அரசாங்கத்திற்கு அதிக அளவில் மாற்றித்தர வேண்டும் என இக்குழு கூறியது. மாநிலங்களின் நிதி சக்தியை அதிகரிப்பதற்கு தொழில் நிறுவனங்கள் வரி, ஏற்றுமதி வரி, சுங்க வரி போன்றவற்றை மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருந்து மாநிலங்களுக்கு மாற்ற வேண்டும். நிதி ஆற்றல் தான் மாநில உரிமைகளின் அச்சாணி என்று இக்குழு கருதியது. ஆகவே அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் திருத்தங்கள் பெரிய அளவில் செய்ய அச்சாணி என்று இக்குழு கருதியது. ஆகவே அரசமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையில் திருத்தங்கள் பெரிய அளவில் செய்ய வேண்டும். மத்தியப் பட்டியல், பொதுப் பட்டியல் ஆகியவற்றிலிருந்து மாநிலப் பட்டியலுக்கு அதிக அதிகாரங்களை மாற்ற வேண்டும். தேசிய ஒற்றுமை, வளர்ச்சி, மாநில உரிமைகள் மற்றும் அடையாளங்கள் ஆகியவற்றை கவனத்தில் கொண்டு நிதிக் குழு ஒரு நிரந்தர, பாகுபாடு இல்லாத அமைப்பாக மாற வேண்டும் என இராஜமன்னார் குழு பரிந்துரைத்தது.

சர்க்காரியா குழு:

மத்திய அரசாங்கம் பல கூட்டாட்சி கோரிக்கைகள் மாநிலங்களால் எழுப்பப்பட்டதால் 1983 ஆம் ஆண்டு நீதியரசர் ஆர்.எஸ். சர்க்காரியா தலைமையில் ஒரு குழுவை உருவாக்கியது. இக்குழுவில் பி. சிவராமன், முனைவர் ஆர்.எஸ்.எஸ். சென் ஆகிய நிபுணர்களும் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். இக்குழு 247 பரிந்துரைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு விரிவான அறிக்கையை ஐந்து வருடங்கள் கழித்து மத்திய அரசிற்கு சமர்ப்பித்தது.

1. மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு:

மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு உருவாக்கப்பட வேண்டும். அரசமைப்பின் உறுப்பு 263(பி) மற்றும் (சி) பணிகளை செய்யும் அதிகாரம் இக்குழுவிடம் வழங்கப்பட வேண்டும். மாநிலங்களின் பொதுவான நலன் கருதி மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழு பரிந்துரைகளை வழங்க வேண்டும். ஆனால் அரசமைப்பின் உறுப்பு 263 (அ)-யின் அதிகாரம் இக்குழுவிற்கு வழங்கப்படக்கூடாது. அதாவது மாநிலங்கள் இடையில் எழும் சிக்கல்களில் தலையிடும் அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழுவிடமிருந்து வழங்கக் கூடாது. மேலும் ஒரு நிரந்தர, சுயாட்சி பெற்ற செயலகத்தை மாநிலங்களுக்கிடையேயான குழுவிடமிருந்து உருவாக்கித் தர வேண்டும்.

2. அரசமைப்பின் உறுப்பு 356:

மிகவும் கவனமாக, மிகவும் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். கடைசி ஆயுதமாக இவ்வுறுப்பு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஒரு மாநிலத்தில் அரசமைப்பு ஆட்சி முறை முற்றிலும் சீர்குலைந்தால் மட்டுமே இவ்வுறுப்பை பயன்படுத்த வேண்டும். உறுப்பு 356 அமல்படுத்துவதற்கு முன் எல்லா மாற்று உத்திகளையும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

3. ஆளுநர்:

ஆளுநர் பதவியை ரத்து செய்ய வேண்டும். ஆளுநரை நியமிக்கும் முன் சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்ற சில அரசியல் கட்சிகளின் கருத்துக்களை சர்க்காரியை குழு நிராகரித்தது. கூட்டாட்சி முறை நன்கு செயல்படுவதற்கு அரசியல் தலைவர்களை ஆளுநர்களாக நியமிக்கக் கூடாது என்று இக்குழு பரிந்துரைத்தது. இந்தியாவின் முன்னேற்றத்துக்கு பாடுபட்ட பெருமை மிக்க இந்தியக் குடிமகன்களை ஆளுநர்களாக நியமிக்க வேண்டும். வெவ்வேறு கட்சிகள் மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் ஆட்சியில் இருக்கும் பொழுது, மத்தியில் ஆளும் கட்சியின் தலைவர்களை மாநிலத்தின் ஆளுநராக நியமிக்கக்கூடாது.

4. மொழி:

மும்மொழிக்கொள்கையை கண்டிப்பாக அமல்படுத்த வேண்டும் என்று சர்க்காரிய குழு பரிந்துரைத்தது. மும்மொழிக் கொள்கை தேசிய ஒற்றுமையை வளர்க்கும் என்று இக்குழு கூறியது.

புன்ச்சி குழு:

புதிய அரசாங்கம் 2007 ஆம் ஆண்டு உச்ச நீதிமன்றத்தின் முன்னால் தலைமை நீதிபதி மதன் மோகன் புன்ச்சி தலைமையில் ஒரு புதிய குழுவை அமைத்தது. இக்குழுவில் மூன்று நிபுணர்களும் ஒரு செயலரும் இருந்தார். இக்குழு 2010 ஆம் ஆண்டு தனது பரிந்துரைகளை மத்திய அரசுக்கு வழங்கியது.

புதிய அரசாங்கம் 2007 ஆம் ஆண்டு உச்ச நீதிமன்றத்தின் முன்னால் தலைமை நீதிபதி மதன் மோகன் புன்ச்சி தலைமையில் ஒரு புதிய குழுவை அமைத்தது. இக்குழுவில் மூன்று நிபுணர்களும் ஒரு செயலரும் இருந்தார். இக்குழு 2010 ஆம் ஆண்டு தனது பரிந்துரைகளை மத்திய அரசுக்கு வழங்கியது. மாநில ஆளுநர்கள் குறிப்பிட்ட பதவிக்காலத்திற்கு நியமிக்கப்படவேண்டும். குடியரசுதலைவரை பதவி நீக்கம் செய்யும் முறை போல மாநில ஆளுநர்களும் நாடாளுமன்றத்தின் பதவி நீக்க தீர்மானம் மூலம் மட்டுமே பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட வேண்டும். ஒரு மாநிலத்தில் கிளர்ச்சியில் பாதிக்கப்பட்ட மாவட்டங்கள் அல்லது பகுதிகளில் மட்டுமே குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்தலாம். மாநிலம் முழுவதும் குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. இதற்காக அரசமைப்பின் உறுப்புகள் 355, 356 ஆகியவற்றில் மாற்றம் செய்ய வேண்டும். மதக் கலவரங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் மாநில அரசாங்கத்தின் ஒப்புதல் பெறாமலே மத்திய அரசு தனது காவல் படைகளை அனுப்பி அமைதியை நிலைநாட்டலாம்.

எஸ்.ஆர். பொம்மை வழக்கு உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்பு:

சோமப்ப ராயப்ப பொம்மை (6 ஜூன் 1924 முதல் 10 அக்டோபர் 2007 வரை) கர்நாடக மாநிலத்தின் பதினோராவது முதல்வராக பணியாற்றினார். ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தில் 1996 முதல் 1998 வரை மனிதவள முன்னேற்ற அமைச்சராகவும்

இருந்தார். எச்.டி. தேவகவுடா, ஐ.கே. குஜரால் ஆகிய இரண்டு பிரதமர்களின் அமைச்சரவையில் அவர் பணியாற்றியுள்ளார்.

எஸ்.ஆர். பொம்மை அவர்கள் முதல்வராக இருந்த கர்நாடக அரசாங்கம் மத்திய அரசால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டது. இதனை எதிர்த்து முதல்வர் எஸ்.ஆர். பொம்மை உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தார். உச்ச நீதிமன்றம் இவ்வழக்கில் 1994 ஆம் ஆண்டு புகழ்பெற்ற பொம்மை வழக்குத் தீர்ப்பை வழங்கியது. மத்திய மாநில உறவுகளில், மாநில உரிமைகளை காப்பதில் பொம்மை வழக்குத் தீர்ப்பு மிக முக்கிய திருப்புமுனையாக கருதப்படுகிறது.

மத்திய அரசாங்கம் தன்னிச்சையான முறையில், அசரமைப்பிற்கு எதிராக மாநில அரசாங்கங்களை பதவி நீக்கம் செய்யக்கூடாது என்பது இத்தீர்ப்பின் மையக் கருத்தாகும். அரசியலமைப்பின் 356-வது உறுப்பை கவனத்துடன், கடைசி ஆயுதமாக மத்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்த வேண்டும். அரசியல் சாசன ஆட்சி சீரழிந்தால் மட்டுமே இவ்வறுப்பை மத்திய அரசு பயன்படுத்த வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக சட்டப்பேரவை தேர்தலுக்கு பின் எந்த ஒரு கட்சிக்கும் கூட்டணிக்கும் பெரும்பான்மை ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டளைகளை மாநில அரசாங்கம் மதிக்கவில்லை போன்ற காரணங்களுக்கு மாநில அரசாங்கத்தை மத்திய அரசு பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.

சாதாரண காரணங்களுக்காக மத்திய அரசு 356-வது உறுப்பை பயன்படுத்தக்கூடாது. எடுத்துக்காட்டாக மாநிலத்தில் சட்டம் ஒழுங்கு சரியில்லை. நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் மாநிலத்தில் ஆளும் கட்சி தோற்றுவிட்டது.

மாநிலத்தில் அரசியல் சாசன ஆட்சிமுறை சீரழிந்து விட்டது என்ற ஆளுநரின் அறிக்கை நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். மாநிலத்தில் நிலவும் அசாதாரணமான சூழ்நிலையை ஆளுநரின் அறிக்கை தெளிவாக விவரிக்க வேண்டும். மாநிலத்தின் சட்டப்பேரவை கலைக்கப்படுவதற்கு முன் குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சிக்கு நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஒப்புதல் வழங்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும்.

நீதிமன்றம் உறுப்பு 356 கீழ் மாநில அரசை மத்திய அரசாங்கம் பதவி நீக்கம் செய்தது சரியா, தவறா என ஆராயும் அதிகாரத்தை பெற்று இருக்கின்றது. உறுப்பு 356 தவறாக மத்திய அரசால் பயன்படுத்தப்பட்டால் உச்ச நீதிமன்றம் நீதி சீராய்வு அதிகாரத்தை பயன்படுத்தும். பதவி நீக்கம் அரசமைப்பிற்கு எதிராக இருந்தால் உச்ச நீதிமன்றம் பதவி நீக்கப்பட்ட மாநில அரசாங்கத்தை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தும்.

பொம்மை வழக்கு உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு வந்த பிறகு மத்திய அரசின் தன்னிச்சையான பதவி நீக்க நடவடிக்கையில் இருந்து மாநில அரசாங்கங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.

அண்ணல் அம்பேத்கர் அரசமைப்பின் உறுப்பு 356-யை (தேவையற்ற வார்த்தை) என்று வர்ணித்தார். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களுக்கு எதிராக இவ்வறுப்பு உள்ளதை அவர் கசப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார்.

வெங்கட செல்லையா குழு:

பிரதமர் அடல் பிகாரி வாஜ்பாய் தலைமையிலான தேசிய மக்களாட்சிக் கூட்டணி அரசாங்கம் 2000 – ஆம் ஆண்டு நீதியரசர் நாராயணராவ் வெங்கடசெல்லையா தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தது. இந்த அரசமைப்பு மதிப்பாய்வு தேசிய குழு (NCRWC) அரசமைப்பில் பல சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் எனக் கூறியது.

12th std political science

அலகு- 6 - இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்பு

சுதந்திரம் அடைந்ததிலிருந்து இந்திய நிர்வாக அமைப்பின் பரிணாமம்:

நவீன இந்தியாவின் நிர்வாக அமைப்பின் தொடக்கம் காலனிய காலத்திலேயே தொடங்குகிறது. இந்தியாவில் காலனி ஆட்சியிலும் 1773-ஆம் ஆண்டு வரை முறையான நிர்வாகம் இருந்தது இல்லை. முகலாயப் பேரரசின் அல்லது நவாப்களின் முகவர்களாகவே கிழக்கு இந்திய கம்பெனி செயல்பட்டு வந்தது. வருவாய் விவகாரங்களை நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் மற்றும் உள்ளூர் துணைப் பணியாளர்களை கொண்டு நிர்வகித்தார்கள். இராணுவ மற்றும் காவல் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து வந்தனர். பெரும்பான்மையான அதிகாரிகள் வந்தனர். பெரும்பான்மையான அதிகாரிகள் கல்வியறிவு அற்றவர்களாகவும், போதிய அனுபவம் மற்றும் பயிற்சி பெறாதவர்களாகவும் இருந்தனர்.

அவர்கள் வெளிநாட்டு அதிகாரிகள் என்பதால் உள்ளூர் மக்கள் மீது மரியாதையின்றியும், இரக்கமற்ற முறையிலும் நடந்த கொண்டனர் அவர்கள் எந்த சட்டமன்றத்திற்கும் பதிலளிக்க வேண்டியதில்லை என்பதால், ஊழல் மற்றும் முறைகேடுகள் அன்றாட நடவடிக்கைகள் ஆயின. ஆங்கில நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எட்மண்ட் பர்க், நாடாளுமன்றத்தின் கவனத்திற்கு இப்பிரச்சனையைக் கொண்டு சென்றார். பெரும் விமர்ச்சனங்களுக்குப் பிறகு, 1773 ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் மற்றும் தொடர் சாசனங்கள் மூலம் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தின் கண்காணிப்பின் கீழ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இந்திய நிர்வாகம் கொண்டுவரப்பட்டது. இயக்குநர்கள் குழு மற்றும் கட்டுப்பாட்டு வாரியம் ஆகியன நாடாளுமன்றம் மற்றும் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. எனவே, இந்தியாவில் உள்ள கிழக்கிந்திய கம்பெனி நிர்வாகங்கள், ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு நாடாளுமன்றத்திற்குப் பதில் சொல்லும் நிலை உருவாக்கப்பட்டது.

அதன் பின்னரே இந்தியாவிற்கான ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு ஹெய்லிபிரி கல்லூரியில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. உயர் அதிகாரி பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் ஒப்பந்தப் பணி உறுப்பினர்களாக அறியப்பட்டனர். அவர்கள் கவர்னர் ஜெனரல் மற்றும் ஆளுநர்களுக்கு நிர்வாக ரீதியிலும் உதவினார்கள். இந்தியர்கள் நடுநிலை பணியாளர்களாகவும் தொலைதூரப் பணிகளுக்கும் நியமிக்கப்பட்டனர். உள்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களில் கம்பெனி தலையிட விரும்பவில்லை. இதன் மூலம் மக்கள் ஆதரவைப் பெற விரும்பியது. நடுநிலைப் பணிகளுக்கும் தொலை தூரப்பணிகளுக்கும் அப்பகுதிகளின் நடுநிலை, கீழ்நிலை சாதியினர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

1840-ஆம் ஆண்டு வரை பாரசீக மொழியே அலுவல் மொழியாக இருந்து வந்தது. ஆங்கில மக்கள் எல்லா உயர் பதவிகளிலும் ஏகபோக உரிமையாளர்களாக தங்களை வைத்துக்கொண்டு இங்கு உள்ள மேன்மக்களை கீழ்மட்ட அலுவலகத்தில் அமர்த்திக் கொண்டனர்.

இந்தியர்களையும் உயர் பதவிகளில் அமர்த்துவதற்கான தேவைகளும் மெதுவாக எழுந்தன. ஐரோப்பிய மாதிரி கல்வி மற்றும் ஆங்கில மொழிவழிக் கல்வி அறிமுகம் மெக்காலே முறையில் இந்தியர்கள் கல்வி கற்க தூண்டியது. ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதன் மூலம் உயர் பதவிகளில் பணியாற்ற விரும்பினர். 1858-ஆம் ஆண்டில் இந்திய நிர்வாகத்தை முடியாட்சி ஏற்ற பின்பு, இந்திய ஆட்சி முறை மாற்றியமைக்கப்பட்டு இந்திய உயர்மட்ட நிர்வாகிகள் நீதித்துறை பணியாளர்கள் இந்தியக் குடிமைப் பணி போட்டித் தேர்வு மூலம் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். மிகச் சிறந்த பிறப்புரிமையுள்ள உயர்ச் சாதி இந்தியர்கள் தங்களுக்கும் இந்திய குடிமைப்பணி தேர்வில் கலந்து கொள்ள வயது வரம்பை தளர்த்த வேண்டும் என்றும் குடிமைப் பணி தேர்வுகள் இந்தியாவிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார்கள். இவையெல்லாம் இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் தொடக்க காலக் கோரிக்கைகள்.

இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1919- நிறைவேற்றப்படும்வரை, இந்தியர்களால் உயர்ந்த ஆட்சித்துறை பதவிகளை அடைய முடிவில்லை. இரட்டை ஆட்சிச் சட்டத்தின் கீழ், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு மாற்றப்பட்ட துறைகள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் ஆட்சித்துறை அதிகாரிகள் தொடர்ந்து ஆளுநர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தனர். இந்த காலகட்டத்தில், சிறு பணிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். இதைத் தொடர்ந்து அரசுப் பணிக்கு பொதுப் பணி தேர்வு ஆணையம் அமைப்பது குறித்துச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, பணிகள் சீர்திருத்தப்பட்டன. இந்தியக் குடிமைப் பணிக்கு (ICS) பதிலாக இந்திய ஆட்சிப் பணி (IAS இ.ஆ.ப) கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் மூலம், நிர்வாகப் பணிகள் அரசுப் பணிகள் தேர்வாணையம் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை அடிப்படையானது.

சுதந்திரத்திற்கு பிந்தைய இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்பு:

இந்திய நிர்வாகத்தின் பணிகள் மற்றும் பொறுப்புகளில் சுதந்திர இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. சட்டம் இயற்றும் அமைப்புகளுக்கும், அமலாக்கம் செய்யும் அமைப்புகளுக்கும் பதில் சொல்லவும், பொறுப்பேற்கும்படியும் செய்தது. இந்திய அரசாங்கம் ஒரு மக்கள் நல அரசை விரும்பியதனால் அதனுடைய நிர்வாக பொறுப்புகள் பன்மடங்கு அதிகரித்தது.

ஐவஹர்லால் நேருவின் தலைமையின் கீழ் உருவான புதிய அரசு, மக்களாட்சி சமதர்மம் அமைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்து, சமத்துவம், நவீனமயமாக்கல் போன்றவற்றை அடைய “கலப்பு பொருளாதாரத்தை” அறிமுகப்படுத்தியது. மக்களாட்சி முறை மற்றும் சமதர்மம் முறை இரண்டினையும் உறுதிப்படுத்த “கலப்பு பொருளாதாரத்தை” தேர்வு செய்தது. அடிப்படை தொழில்துறைகள் (எ.கா மற்றும் இரும்பு போன்றவை) அரசுத் துறை மூலமாக வளர்ச்சியடைந்தது. நடுத்தர தொழில்கள், போக்குவரத்து, விமான போக்குவரத்து ஆகியவற்றில் தனியார் துறை ஈடுபட அனுமதிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு திட்டத்திலும் இலக்குகளை அடைய நிர்வாக அமைப்பு மேன்மேலும் அதிகரிக்க வேண்டியிருந்தது. முதல் மூன்று “ஐந்தாண்டு திட்டம்” மிகப்பெரிய பலன்களை

அளித்தன. ஆனால், அதன் பிறகு முதலாளித்துவம் குழுமங்களாக மாறிப் பெரும் வெற்றி பெற்றன.

சோவியத் மற்றும் இதர சோசியலிச நாடுகள் பின்னடைவு அடைந்தன. 1990-களில் ஏற்பட்ட புதிய சவால்களை எதிர்கொள்ள இந்தியா உலகமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் தாராளமயமாக்கல் கொள்கையைப் பின்பற்றியது. இந்திய நிர்வாக அமைப்புத் தன்மை மாற்றிக்கொண்டுள்ளது ஊழல் பெரும் பிரச்சனையாக இருந்தது. உயர்மட்டங்களில் ஊழலும், ஊழல்வாதிகளும் அதிகமாகக் காணப்பட்டாலும், நமது பொருளாதார முறையில் தவறேதும் கிடையாது. நேரு காலத்துக்கு முன்பும் இது போன்ற ஊழல்கள் காணப்பட்டன. தற்போதைய பொருளாதார முறையிலும் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஊழல் அதிகாரிகளும் காணப்பட்டாலும், நமது மக்களாட்சி முறையை அதற்கு காரணமாக்க முடியாது.

கணக்கெடுப்பு, கருத்துக்கணிப்பு, குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகளுக்காக என காலனி ஆட்சியில் நிர்வாக முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதையொட்டி சில துறைகள் உருவாக்கப்பட்டன ஆனாலும், தற்போது விடுதலைக்கு பிந்தைய இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்பில் இருந்தது. நீதித்துறை வெற்றிகரமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேபோல் கல்வி, விரிவான நீர்ப்பாசனம், தொற்றுநோய்த் தடுப்பு, மின்மயமாக்கம், பொதுச் சுகாதாரம், சாலை – ரயில்வே போக்குவரத்து வசதிகள் என ஏராளமான மக்கள் நலத்திட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இந்திய நிர்வாக அமைப்புகள் மூலம் அமலாக்கப்பட்டுள்ளன.

நாடாளுமன்ற நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு திட்டத்திலும் நமது நிர்வாக அமைப்பு மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஆனால், ஒரு பயிற்சிபெற்ற, அனுபவமிக்க, நிர்வாகச் செயல்திறன் மிக்க ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவதில் பின்னடைவு இருந்தது. இதற்கான மேம்பாட்டுத்திட்டங்கள் வெற்றி பெறவில்லை. இந்திய நிர்வாக அமைப்பை மனிதநேயமிக்க, நவீன, மக்களாட்சி மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பாக மாற்றும் முயற்சிகள் தற்போது மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதன் மூலம் கால மாற்றத்துக்கு ஏற்ற நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்க முடியும். மக்களாட்சி முறையில் நிர்வாக அமைப்பானது விமர்சனத்திற்கும் நீதித்துறையின் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டதல்ல. அதே நேரத்தில் தேவையற்ற அரசியல் தலையீட்டையும் தவிர்த்தல் வேண்டும். கட்டுப்பாடுகள், சமநிலைப்படுத்தல் மூலம் மேலான நிர்வாகம் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதே சமயம் நாட்டுக்கு வெளியே இருந்துவரும் அச்சுறுத்தல்கள், நாடுதாண்டிய அழுத்தங்களில் இருந்தும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தியாவின் அரசமைப்பானது மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பையே வழங்குகிறது. அரசு வகைமைகளில் பணியாளர் இரண்டு உயர்நிலை நிர்வாகங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். ஒன்று மத்திய அரசு நிர்வாகம், இரண்டு மாநில நிர்வாகம் நிர்வாகப் பணிகள் அனைத்தும் மத்திய அரசின் மேலாண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டவைகள். தாராளமயமாக்கல் என்பதன் பொருள், அதிகாரவர்க்கம் அதிக வேலைப்பளுவில் இருந்து விடுபடும் என்பதல்ல. மாறாக, தனியார் துறை மீதான அரசுக் கட்டுப்பாடுகளைக் குறைப்பதாகும். அதேநேரத்தில் கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் கொள்கை அமலாக்கம்

ஆகியவற்றில் அண்மைக்காலத்தில் அதிகம் மையப்படுத்தும் போக்கினை நாம் காண்கிறோம். மக்களாட்சி சமதர்மம் மற்றும் கலப்புப் பொருளாதார அமைப்புக்காக பணியாற்றிய இந்திய நிர்வாக அமைப்பின் கரங்களில் தற்போது அதிக தனியார்மயமாக்கத்துக்காகவும் மேலும் அதிக மையப்படுத்தப்பட்ட வரி அமைப்புக்காகவும் பணியாற்றும் பொறுப்புகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புதிய ஏற்பாடே தற்போது புதிய அரசு மேலாண்மை (என்.பி.எம்) என அழைக்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில் நிர்வாக அமைப்பு மாறிவரும் பொருளாதார கட்டமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தியப் பொருளாதாரம் புதிய தனது உள்நாட்டு சந்தையை உள்ளூர் தனியார் நிர்வகனங்களுக்கும் பன்னாட்டு நிர்வகனங்களுக்கும் திறந்துவிட வேண்டும். வணிகம் மற்றும் முதலீட்டாளர்களை ஈர்க்கும் வகையில், அரசு முதலீடுகளை திரும்பப் பெறுதல், வரிவிதிப்பை மையப்படுத்துதல், மானியங்கள் நீக்க நடவடிக்கை போன்றவற்றில் இந்திய நிர்வாக அமைப்பு ஈடுபட வேண்டும். தனியார்மயமாக்கலின் எதிரொளியாக சுரங்கம், துறைமுகம், பெட்ரோலியம், விமான போக்குவரத்து போன்றவை அமைப்பு ரீதியாக குழுமமையமாக்கப்பட்டுள்ளன. அன்னிய முதலீட்டுக்காக பன்னாட்டு நிர்வகனங்களையும், உள்நாட்டு தனியார் முதலீடுகளையும் எல்லாம் சேர்த்துள்ளது. மேலும் இந்திய அதிகாரவர்க்கம் சர்வதேச

முதலீட்டுக்காக பன்னாட்டு நிர்வகனங்களையும், உள்நாட்டு தனியார் முதலீடுகளையும் எல்லாம் சேர்த்துள்ளது. மேலும் இந்திய அதிகாரவர்க்கம் சர்வதேச அமைப்புகளான உலக வங்கி, உலக வர்த்தக அமைப்பு மற்றும் சர்வதேச நிதி ஆணையம் போன்றவற்றின் வழிகாட்டுதலையும் பின்பற்ற வேண்டியுள்ளது.

இந்த வழிகாட்டுதலின்படியே கீழ்க்கண்ட ஒழுங்குமுறை ஆணையங்கள் இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்டன. அவை

1. இந்தியக் காப்பீடு மற்றும் ஒழுங்காற்று மற்றும் வளர்ச்சி முகமை (IRDA)
2. இந்தியத் தொலைத்தொடர்பு ஒழுங்குமுறை ஆணையம் (TRAI)
3. இந்தியப் போட்டிகள் ஆணையம் (CCI)
4. ஓய்வூதிய நிதி ஒழுங்குமுறை மற்றும் வளர்ச்சி ஆணையம் (PFRDA)
5. இந்தியப் பங்கு மற்றும் பரிவர்த்தனை வாரியம் (SEBI)

மேலும் புதிய ஒழுங்குமுறை ஆணையங்களை உள்கட்டமைப்பு, சுரங்கம் ஆகிய துறைகளில் தொடங்கவும் ஆலோசனைகள் நடந்து வருகின்றன. இவ்வகையான சீர்த்திருத்தங்கள் வரி நிர்வாகத்திலும் தொடர்கின்றன. உதாரணமாக, மதிப்புக் கூட்டுவரி (VAT) மற்றும் பொருள்கள் மற்றும் சேவை வரியை (GST) குறிப்பிடலாம். இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு தொழில் துறை மற்றும் சந்தையில் இருந்து நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது. பொருளாதார வளர்ச்சி அதிகரிப்பு வளர்ச்சியின் அறிகுறிகளைக் காட்டின. இதிலிருந்து பொருளாதார சீர்திருத்தம் மாற்றத்தின் அறிகுறி என நம்பப்பட்டது. இம்முயற்சிகளின் பலனாக தொழில்துறை வளர்ந்தது. சந்தை மேம்பட்டது. பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் அதிகரித்தது. பொருளாதார சீர்திருத்தம் நல்ல விளைவுகள் அளிக்கும் என்ற

நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. மேற்கூறிய முயற்சிகளால் இந்தியாவில் கடந்த 20 வருடங்களில் 300 மில்லியன் மக்கள் வறுமையிலிருந்து மீட்கப்பட்டுள்ளனர். தற்போதைய காலகட்டத்தில் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் அதிக அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளனர். இதற்கு அவர்களின் அதிகார மோகம் காரணமல்ல. நவீன தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு அவை தேவைப்பட்டன. தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம், பெரும் அளவில் அதிகாரப்பரவலாக்கம், சமூக செயல்பாட்டு முறை ஆகியவற்றால் இவை நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றின் விளைவுகளை மேலும் சிறந்த சேவைகள், வெளிப்படைத்தன்மை, பொறுப்புணர்வு, சட்டத்தின் ஆட்சி ஆகியனவற்றை மக்கள் எதிர்பார்ப்பதில் இருந்து அரசு உணர்ந்தது. இருந்தாலும், குடிமைப் பணி அதிகாரிகளை நிர்வாகத்திறன் அற்ற கூடுதல் சுமையாகவே மக்கள் கருதினர். தகவல் உரிமைச்சட்டம், குடிமக்கள் சாசனம், சமூகத்தணிக்கை போன்றவற்றால் கூடுதல் பொறுப்புகளும், கடமைகளும் உருவாக்கப்பட்டு குடிமைப் பணி அலுவலர்கள் மக்களுக்குப் பதிலளிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாகியுள்ளனர்.

அமைச்சகம், துறைகள், வாரியங்கள் மற்றும் ஆணையங்கள் ஒன்றிய அரசு அமைச்சகம் / துறைகள்

ஒன்றிய தலைமை செயலகம் என்பது இந்தியாவிற்கான கொள்கைகள் உருவாக்கும் முக்கிய அமைப்பாகும். மத்திய தலைமை செயலகம் என்பது பல அமைச்சகங்களையும் துறைகளையும் உள்ளடக்கியது ஆகும். இவையனைத்தும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சகத்தின் கட்டமைப்பு:

மத்திய அரசாங்கத்தின் அமைச்சகம் மூன்று அடுக்குகளை கொண்டது.

1. அரசியல் தலைமை:

அமைச்சகத்தின் அரசியல் தலைமை என்பவர் கேபினட் அமைச்சராகவோ, துணை அமைச்சராகவோ இருக்கலாம். சில நேரங்களில் தனிப் பொறுப்பு கொண்ட துணை அமைச்சராகவும் இருப்பார்.

2. செயலகம் (Secretariat):

இதன் தலைவர் செயலாளராக இருப்பார் இவர் குடிமைப் பணி சார்ந்த அதிகாரியாவார். செயலாளருக்கு உதவி புரிய இணைச் செயலர், கீழ் நிலைச் செயலர், துணைச் செயலர் போன்றோர் இருப்பார்.

3. நிர்வாக அமைப்பு (Directorate):

இதன் தலைவர் இயக்குநர், தலைமை இயக்குநர், தலைமை ஆய்வாளர் (ஐ.ஐ.) ஆணையர் மற்றும் தலைமை கட்டுப்பாட்டாளர் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படுவர்.

ஒவ்வொரு அமைச்சகமும் பல துறைகளாக பிரிக்கப்படும். ஒவ்வொரு துறையும் பல தொகுதியாக பிரிக்கப்படும். தொகுதி பகுதிகளாக பிரிக்கப்படும் பகுதிகள் கிளைகளாக பிரிக்கப்படும், கிளைகள் பிரிவுகளாக பிரிக்கப்படும்.

துறை (செயலாளர்)
தொகுதி (இணைச் செயலாளர்)
பகுதி (துணைச் செயலாளர்)
கிளை (கீழ்நிலைச் செயலாளர்)
பிரிவு (பிரிவு அலுவலர்)

இந்திய அரசு அலுவல் விதிகள் 1961-இன்படி, அமைச்சகமும் துறைகளும் பின்வருமாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய தலைமைச் செயலகம்:

மத்திய ஆட்சியின் அனைத்து அமைச்சகம் மற்றும் துறைகளின் ஒட்டுமொத்த தொகுப்பே மத்திய தலைமைச் செயலகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அரசமைப்பின் உறுப்பு 7 இன் படி குடியரசுத்தலைவர் பல்வேறு அமைச்சகத்திற்கு பணியை ஒதுக்கீடு செய்யும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளார்.

1. அமைச்சர்களின் கொள்கையாக்கம் மற்றும் நாடாளுமன்றச் செயல்பாடுகளில் உதவி புரிதல்
2. சட்டங்கள் வரைதல், விதிகள் மற்றும் கொள்கைகளின் செயல் முறைகள்
3. திட்டமிடல், திட்ட உருவாக்கம்
4. அமைச்சகத்தின் செலவினங்கள் மற்றும் நிதிநிலை அறிக்கை சார்ந்த பணிகள்
5. கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்துவதை மேற்பார்வையிடுதல் கட்டுப்படுத்துதல்.
6. அமைச்சகம் மற்றும் துறை பணியாளரின் பணிகளை மேம்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை உருவாக்குதல்.
7. அமைச்சகத்தின் அனைத்து துறைகளையும் ஒருங்கிணைத்து மேற்பார்வையிடல் மற்றும் மாநில நிர்வாகத்துடன் தொடர்பில் இருத்தல்.

மத்திய அரசு அமைச்சகங்கள் / துறை:

1. விவசாயம் மற்றும் விவசாயிகள் நல அமைச்சகம்:
  - ❖ விவசாய ஆராய்ச்சி மற்றும் கல்வி துறை
  - ❖ விவசாயம், ஒத்துழைப்பு மற்றும் விவசாயிகளின் நலத்துறை
  - ❖ கால்நடை பராமரிப்பு, பால்வளம் மற்றும் மீன்வளத்துறை
2. ஆயுஷ் அமைச்சகம், இரசாயனம் மற்றும் உரங்கள் அமைச்சகம்
  - ❖ இரசாயனம் மற்றும் பெட்ரோகெமிக்கல்ஸ் துறை
  - ❖ உரத்துறை

- ❖ மருந்துகள் துறை
- 3. உள்நாட்டு விமான போக்குவரத்து அமைச்சகம், நிலக்கரி அமைச்சகம், வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை அமைச்சகம்
  - ❖ வர்த்தகத் துறை
  - ❖ தொழில் கொள்கை மற்றும் ஊக்குவிப்பு துறை
- 4. தொடர்பு அமைச்சகம்
  - ❖ தபால் துறை
  - ❖ தொலைத்தொடர்பு துறை
- 5. நுகர்வோர் விவகாரங்கள், உணவு மற்றும் பொது விநியோக அமைச்சகம்:
  - ❖ நுகர்வோர் விவகாரத் துறை
  - ❖ உணவு மற்றும் பொது விநியோகத் துறை
- 6. பொதுநிறுவன விவகார அமைச்சகம், கலாச்சார அமைச்சகம் பாதுகாப்பு அமைச்சகம்:
  - ❖ பாதுகாப்புத் துறை
  - ❖ பாதுகாப்பு தயாரிப்புத் துறை
  - ❖ பாதுகாப்பு ஆராய்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டு துறை
  - ❖ முன்னாள் ராணுவத்தினர் நலத்துறை
- 7. வட கிழக்கு மண்டல மேம்பாட்டு அமைச்சகம், குடிநீர் மற்றும் சுகாதார அமைச்சகம், புவியியல் அமைச்சகம்:
  - ❖ இந்திய வானியல் துறை
- 8. உணவு பதப்படுத்தும் தொழிற்சாலை அமைச்சகம், சுகாதார மற்றும் குடும்ப நலத்துறை அமைச்சகம்:
  - ❖ சுகாதார மற்றும் குடும்ப நலத்துறை
  - ❖ சுகாதார ஆராய்ச்சி துறை, சுகாதார மற்றும் குடும்ப நலத்துறை
- 9. மின்னணு மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்ப அமைச்சகம், சுற்றுச்சூழல், வன மற்றும் காலநிலை மாற்றம் அமைச்சகம், வெளிவிவகார அமைச்சகம், நிதி அமைச்சகம்:
  - ❖ பொருளாதாரம் துறை
  - ❖ செலவுத் துறை
  - ❖ நிதி சேவைகள் துறை
  - ❖ முதலீட்டு மற்றும் பொது சொத்து மேலாண்மைத் துறை
- 10. கனரக தொழிற்சாலைகள் மற்றும் பொதுத்துறை அமைச்சகம்:
  - ❖ கனரகத் தொழிற்சாலை
  - ❖ பொது நிறுவனங்கள் துறை வருவாய்த் துறை

11. சிறிய மற்றும் நடுத்தர நிறுவனங்களின் அமைச்சகம், சுரங்கங்கள் அமைச்சகம், புதிய மற்றும் புதுப்பிக்கத்தக்க ஆற்றல் அமைச்சகம், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சகம், நாடாளுமன்ற அலுவல்கள் அமைச்சகம், பணியாளர், பொதுமக்கள் குறைதீர்ப்பு மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் அமைச்சகம்

- ❖ நிர்வாக சீர்திருத்த மற்றும் பொது குறைபாடுகள் துறை (DARPG)
- ❖ ஓய்வூதியம் மற்றும் ஓய்வூதியம் பெறுவோர் நலத்துறை
- ❖ பணியாளர் மற்றும் பயிற்சித் துறை

12. பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு அமைச்சகம், மின்வலு அமைச்சகம், ரயில்வே அமைச்சகம், சாலை போக்குவரத்து மற்றும் நெடுஞ்சாலைகள் அமைச்சகம், கிராமப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சகம்

- ❖ கனிம வளங்கள் துறை
- ❖ கிராம மேம்பாட்டுத் துறை

13. அணு சக்தி துறை விண்வெளித்துறை

14. அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப அமைச்சகம்

- ❖ பயோடெக்னாலஜி துறை (DBT), இந்திய அரசு
- ❖ அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத் துறை (DST)
- ❖ அறிவியல் மற்றும் தொழில்துறை ஆராய்ச்சித் துறை (DSIR)

15. உள்நாட்டு விவகார அமைச்சகம் நிறுவனக் கட்டமைப்பு:

- ❖ மத்திய ஆயுதப்படை
- ❖ மத்திய போலீஸ் அமைப்பு
- ❖ எல்லை மேலாண்மைத் துறை
- ❖ வீட்டுவசதித் துறை
- ❖ உள்நாட்டு பாதுகாப்புத் துறை
- ❖ ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் விவகாரத் துறை (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்)
- ❖ அதிகாரபூர்வ மொழித் துறை
- ❖ மாநிலங்கள் துறை

16. தகவல் மற்றும் ஒளிபரப்பு அமைச்சகம் தொழிலாளர் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு அமைச்ச சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை அமைச்சகம்.

17. நுகர்வோர் விவகாரங்கள். உணவு மற்றும் பொது விநியோக அமைச்சகம்

18. கப்பல் அமைச்சகம் திறன் மேம்பாடு மற்றும் தொழில்முயற்சி அமைச்சகம் சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் அமைச்சகம்

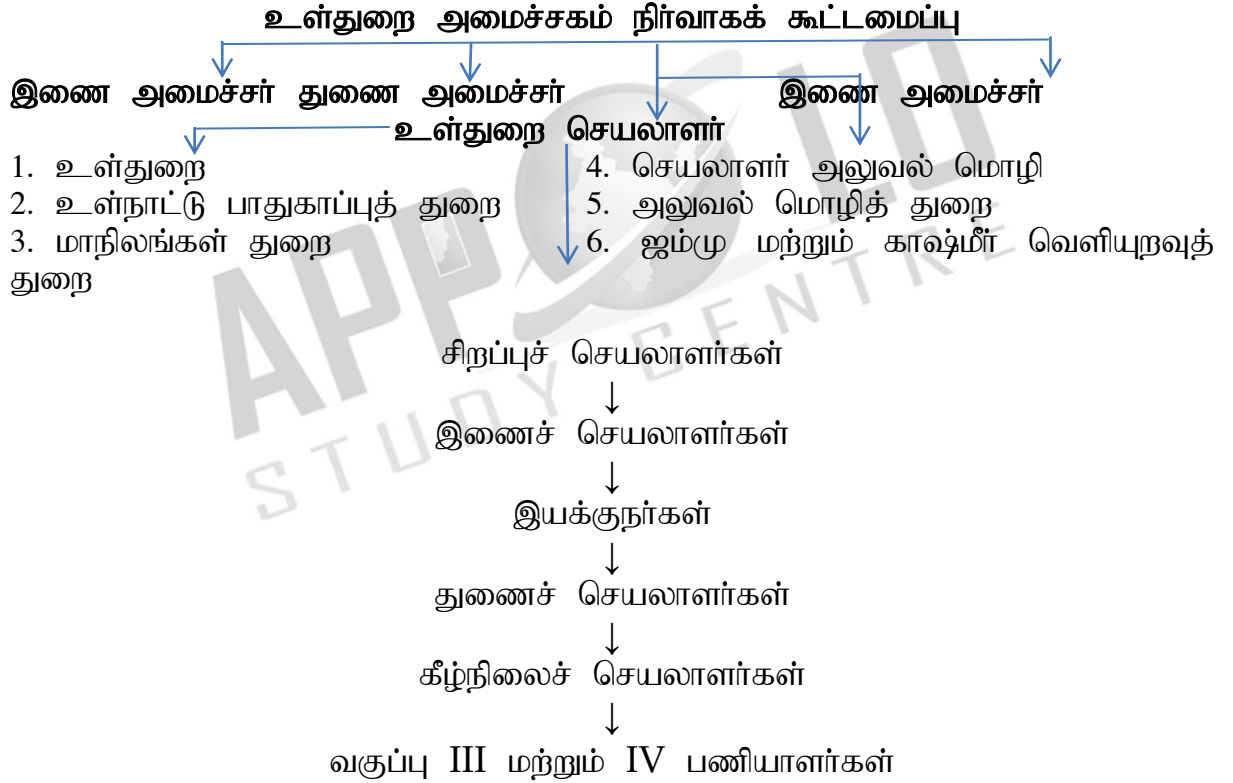
- ❖ குறைபாடுகள் கொண்ட நபர்களின் அதிகாரமளித்தல் துறை
- ❖ சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் துறை

19. புள்ளிவிவரம் மற்றும் திட்ட அமலாக்க அமைச்சகம் இரும்பு அமைச்சகம் ஜவுளி அமைச்சகம் சுற்றுலா அமைச்சகம் பழங்குடியினர் விவகாரங்கள் அமைச்சகம் நீர்வள ஆதார, நதி அபிவிருத்தி மற்றும் கங்கா புத்துணர்வு அமைச்சகம் மகளிர் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகம் இளைஞர் விவகாரங்கள் மற்றும் விளையாட்டு அமைச்சகம்

- ❖ விளையாட்டு துறை
- ❖ இளைஞர் விவகாரங்கள் துறை

20. வீடமைப்பு மற்றும் நகர்ப்புற விவகாரங்கள் அமைச்சகம் மனித வள மேம்பாட்டு அமைச்சகம்

- ❖ உயர் கல்வித் துறை
- ❖ பள்ளி கல்வி மற்றும் எழுத்தறிவு துறை

ஒன்றியப் பட்டியல்	மாநிலப் பட்டியல்	பொதுப் பட்டியல்
தேசிய முக்கியத்துவம் கொண்டவை	உள்ளூர் மற்றும் மாநில முக்கியத்துவம் பெற்றவை	மத்திய மற்றும் மாநிலம் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானப் பட்டியல் உள்ளது.
மத்திய அரசு மட்டும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்	மாநில அரசு மட்டும் சட்டங்களை இயற்ற முடியும்	மத்திய மற்றும் மாநில அரசு சட்டங்களை சட்டப்பூர்வமாக்கலாம்

பாதுகாப்பு, வங்கி, காவல், வர்த்தகம், கல்வி, முதலீடு பொதுவாக, வெளியுறவு வணிகவியல், விவசாயம் தொழிற்சங்கம் திருமணம், மற்றும் தொடர்பு மற்றும் நீர்ப்பாசனம் தத்தெடுப்பு மற்றும் வாரிசு

அமைச்சரவைச் செயலகம் (Cabinet Secretariat):
பணிகள்:

அமைச்சரவைச் செயலகம் பிரதமரின் நேரடி கட்டுப்பாட்டில் இயங்குகிறது. இதன் நிர்வாகத் தலைவர் அமைச்சரவை செயலாளர் (Cabinet Secretary) ஆவார். அவரே இந்தியக் குடிமைப் பணி அலுவலர்களின் தலைவராக கருதப்படுகிறார். இந்திய அரசு (அலுவலகம் ஒதுக்கீடு) 1961 சட்டப் படி அமைச்சரவைச் செயலகத்தின் பணிகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:

அமைச்சரவை செயலகத்தின் அமைப்பு முறை:

அமைச்சரவை செயலகத்தின் மூன்று முக்கிய பிரிவுகள்:

1. குடிமைப் பிரிவு
2. இராணுவப் பிரிவு
3. நுண்ணறிவுப் பிரிவு

குடிமைப் பிரிவு:

இப்பிரிவே மத்திய அமைச்சரவைக்கு ஆலோசனைகள் மற்றும் உதவிகள் வழங்குகின்றன.

இராணுவப் பிரிவு:

இப்பிரிவு அமைச்சரவையின் இராணுவக் குழு செயலக உதவிகளை வழங்குகின்றது.

நுண்ணறிவுப் பிரிவு:

இப்பிரிவு அமைச்சரவையின் கூட்டுப் புலனாய்வுக் குழு சார்ந்த செயல்பாடுகளை கையாளுகின்றது.

பிற அமைப்புகள்:

ஆராய்ச்சி மற்றும் பகுப்பாய்வுப் பிரிவு (RAW), பாதுகாப்பு இயக்குநர், சிறப்பு பாதுகாப்புக் குழு (SPG), கூட்டு நுண்ணறிவுக் குழு இயக்குநர், பொதுமக்கள் குறைகள் டி.ஜி.பி. (1998), தேசிய ஆணையம், இராசயன ஆயுத ஒப்பந்தங்கள்.

பள்ளிக் கல்வித்துறை – நிர்வாக பொதுப் பட்டியல்

மனிதவள மேம்பாட்டு துறை

தேசிய அளவில்

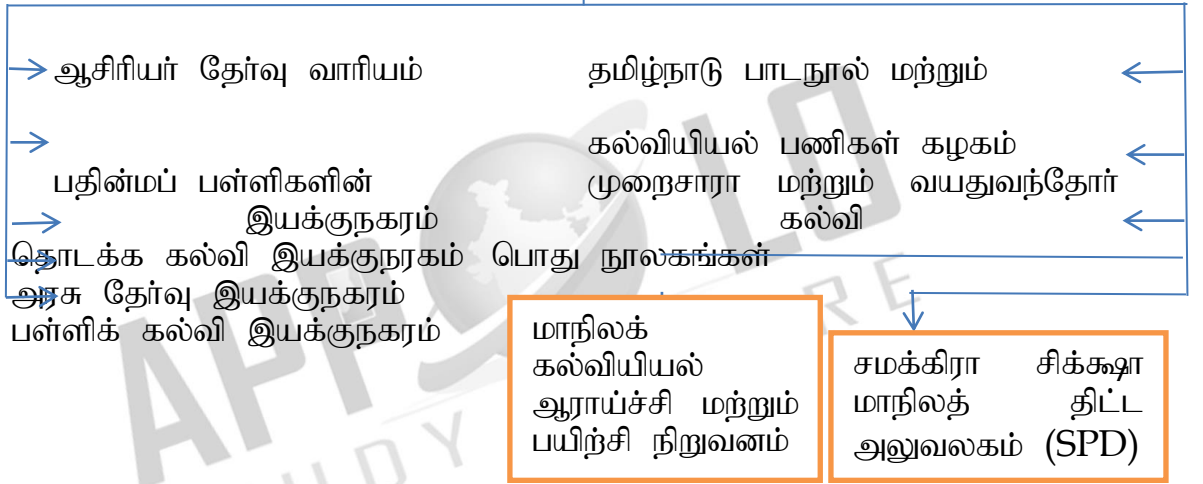
மனிதவள மேம்பாட்டு துறை (MHRD): கொள்கைகள்

↓
தேசிய கல்வியியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனம் (ஊடுநுசுவ):
பாடத்திட்டம், பாடநூல்கள் மற்றும் பணியில் உள்ள - ஆசிரியர் பயிற்சிகள்

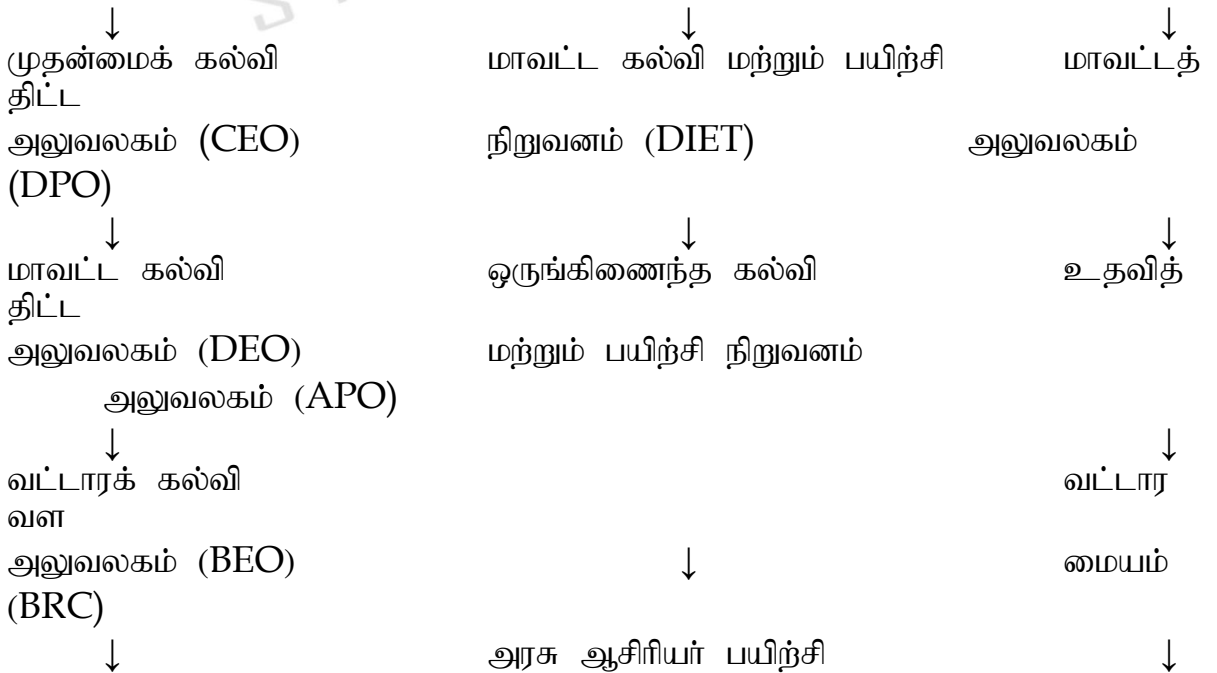
↓
தேசிய சான்றிதழ் இடைநிலைக் கல்வி (CSE)

↓
மத்திய இடைநிலை கல்வி வாரியம் (CBSE)

மாநில அளவில் - பள்ளிக் கல்வித்துறை
பள்ளிக்கல்வித்துறை

மாவட்ட அளவில்

தலைமை ஆசிரியர்
(HM) பள்ளி
(CRC)

நிறுவனம் (GTII)

குறு வள
மையம்

தலைமைச் செயலகமானது இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் (அலுவல் பரிமாற்றம்) 1961 விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் பொறுப்புடையது. இச்செயலகம் அரசு கொள்கை முடிவு எடுப்பதில் அமைச்சகத்திற்கிடையேயான ஒருங்கிணைப்பு ஏற்படுத்துதல், அமைச்சகங்கள் / துறைகள் இடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளைக் களைதல், செயலக நிலைக் குழுக்கள் / தற்காலிகக் குழுக்கள் மூலம் ஒருமித்த கருத்து உருவாக்குதல் ஆகிய வழிகளில் அமைச்சரவைச் செயலகம் அரசுக்கு உதவுகிறது. நாடு பெரும் நெருக்கடிகளைச் சந்திக்கும் காலங்களில் மேலாண்மை செய்தல், அத்தகைய காலங்களில் பல்வேறு அமைச்சரகங்களை ஒருங்கிணைத்து நடவடிக்கை மேற்கொள்ளுதல் ஆகியனவும் அமைச்சரவைச் செயலகப் பணிகள் தாம்.

அமைச்சரவைக் குழுக்களுக்கு ஆதரவு:

அமைச்சரவைச் செயலகம், அமைச்சரவை மற்றும் அமைச்சரவைக் குழுக்களுக்கு கீழ்காணும் உதவிகளை நல்கிறது.

- ❖ பிரதமரின் ஆணைப்படி, அமைச்சரவை மற்றும் அரசுச் செயலகக் குழுக்களின் திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்தல்.
- ❖ கூட்ட நிரல்களை முடிவு செய்து சுற்றுக்கு அனுப்புதல்
- ❖ கூட்டப்பொருள் தொடர்பு கோப்புகளை தயார் செய்து சுற்றுக்கு அனுப்புதல்.
- ❖ பிரதமரின் ஒப்புதலுக்குப் பின் கூட்ட விவாதங்களைத் தொகுத்தல் சுற்றறிக்கையாக அனுப்புதல்.
- ❖ அமைச்சரவை மற்றும் அதன் குழுக்கள் எடுத்த முடிவுகள் நடைமுறைப் படுத்துவதை மேற்பார்வையிடுதல்.
- ❖ அமைச்சரவைக் கூட்ட ஆவணங்களை அமைச்சரவைச் செயலகப் பாதுகாப்பில் பராமரித்தல்

அமைச்சரவைச் செயலாளர்:

இந்தியாவில் அமைச்சரவைச் செயலாளர் அலுவலகம் பதவியானது 1950-ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் முதல் அமைச்சரவை செயலாளர் என்.ஆர். பிள்ளை ஆவார். அமைச்சரவை செயலரே அமைச்சரவை செயலகத்தின் தலைவர் ஆவார். இந்திய குடிமைப் பணிகளில் அமைச்சரவை செயலர் பதவியே உயரியது. இதனால் குடிமைப் பணி அலுவலர்கள் மத்தியில் இவரே முதன்மையானவர்.

மத்திய அரசு – உயர்மட்ட நிர்வாகம்:

- ❖ குடியரசுத்தலைவர்

- ❖ துணைக் குடியரசுத்தலைவர்
- ❖ அமைச்சரவைச் செயலகம்
- ❖ இந்தியத் தேர்தல் ஆணையம்
- ❖ ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம்
- ❖ தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்
- ❖ இந்தியத் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் (சி.ஏ.ஜி)
- ❖ இந்தியக் கணக்கு தணிக்கை துறை
- ❖ இந்தியக் கணக்கு தணிக்கை துறை
- ❖ நிதி ஆயோகம்
- ❖ தேசிய மகளிர் ஆணையம்
- ❖ தேசிய பழங்குடி மக்கள் ஆணையம்
- ❖ பதினைந்தாவது நிதி ஆணையம்
- ❖ சிறுபான்மையோர் தேசிய ஆணையம்
- ❖ காப்பீடு ஒழுங்குமுறை மற்றும் மேம்பாட்டு ஆணையம்
- ❖ முதன்மை அறிவியல் ஆலோசகர் ஆணையம்

பிரதமர் அலுவலகம் (PMO):

பல்வேறு வகை ஆதார அலுவலர்கள் பிரதமருக்கு அறிக்கைகள் அளிக்க வேண்டியுள்ளதால், பிரதமர் அலுவலகம் என்பது அவரின் கீழ் பணிபுரியும் அத்தகைய பல்வேறு அலுவலர்களை உள்ளடக்கியது. பிரதமர் அலுவலகம் முதன்மைச் செயலரின் கீழ் செயல்படுகிறது. 1977 ஆம் ஆண்டு வரை பிரதமர் அலுவலகம் பிரதமரின் செயலகம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் மொரார்ஜி தேசாய் காலத்தில் பிரதமர் அலுவலகம் என்று மாற்றப்பட்டது.

தலைமை அறிவியல் ஆலோசகர் அலுவலகம்:

தலைமை அறிவியல் ஆலோசகர் அலுவலகம் நவம்பர் 1999 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. இவற்றின் பணிகள்:

- ❖ படைப்பாக்க செயல்பாடுகள் மற்றும் பன்முனைச் செயல்பாடுகளுக்கான ஆதார அமைப்புகளை உருவாக்கும் வகையில் அறிவியல்சார் கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் உத்திகளை உருவாக்குவது.
- ❖ அரசு மற்றும் தனியார் நிறுவனங்கள், தொழில் அமைப்புகளுடன் இணைந்து உள்கட்டமைப்பு பொருளாதார மற்றும் சமூகம் போன்ற முக்கியத் துறைகளில் அறிவியல் தொழில்நுட்ப இலக்குகளை நிர்ணயித்தல்.
- ❖ பிரதமரின் அறிவியல் தொழில்நுட்ப ஆலோசனை குழுவிற்கும் தனது பங்களிப்பை வழங்குதல்.
- ❖ தலைமை அறிவியல் ஆலோசகர் அலுவலகம் நிர்வாக ரீதியாக ஆகஸ்ட் 2018 முதல் அமைச்சகச் செயலகத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது.

பிரதமர் அலுவலகம் பிரதமருக்கு செயலக ரீதியான உதவிகளை வழங்குகின்றது. இதன் தலைவர் பிரதமரின் முதன்மைச் செயலர் ஆவார். பிரதமர் அலுவலகம் ஊழல் எதிர்ப்பு பிரிவு மற்றும் பொதுமக்கள் குறை கேட்டல் பிரிவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. செயலர் ஆவார். பிரதமர் அலுவலகம் ஊழல் எதிர்ப்பு பிரிவு மற்றும் பொதுமக்கள் குறை கேட்டல் பிரிவு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. இவ்வலுவலகம் பிரதமர் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில குடிமைப் பணி அலுவலர்கள் துணையுடன் அரசை ஒருங்கிணைக்கின்றது. மேலும், பிரதமர் பிரதம அலுவலக உதவியுடன் தான் அனைத்து அமைச்சகங்கள், ஆளுநர்கள் மற்றும் மாநிலங்களுடன் ஆலுவல்பூர்வ தொடர்பில் இருக்கிறார்.

பணியாளர் நிர்வாகம்

பணியாளர் நிர்வாகம் - கருத்துரு:

அரசின் செயல்பாடுகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. வளர்ச்சி மற்றும் மக்கள் நலன் சார்ந்த செயல்பாடுகளின் அதிகரிப்பால் நிர்வாகக் கட்டமைப்பு பெருகிக்கொண்டே இருக்கிறது. இக்காரணிகளினால் ஒவ்வொரு நிலைகளிலும் அரசு மற்றும் தனியார் துறைகளில் பணியாளர்களின் தேவை அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. பணியாளர் நிர்வாகத்தின் முக்கியப் பணி என்பது தொடர்ந்து ஒரு நிறுவனத்திற்குத் தேவையான தொடர்ந்து ஒரு நிறுவனத்திற்குத் தேவையான மற்றும் தகுதி வாய்ந்த பணியாளர்களை வழங்குவதே ஆகும். பணியாளர் நிர்வாகத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு அதன் பொருள் மற்றும் தன்மையை அறிந்து கொள்வது மிக அவசியம்.

பணியாளர் நிர்வாகத்தின் நோக்கங்கள்:

- ❖ மனித வளத்தை திறம்பட பயன்படுத்துதல்.
- ❖ நிறுவனத்தின் அனைத்து பணியாளர்கள் இடையே ஆக்கபூர்வமான உறவுகளை உறுதி செய்தல்.
- ❖ நிறுவனத்தின் சமூக மற்றும் சட்ட ரீதியான கடமைகளை நிவர்த்தி செய்தல்.

பணியாளர் நிர்வாகத்தின் பரப்பு மற்றும் எல்லை:

பணியாளர் நிர்வாகம் என்பது ஓர் அமைப்பில் உள்ள அனைத்து விதமான பணியாளர் மேலாண்மைகளை உள்ளடக்கியது. இதன் அடிப்படை நோக்கம் மனித வளத்தினை திறம்பட பயன்படுத்தி நிறுவனத்தின் நோக்கங்களைத் திட்டமிட்டபடி அடைவதாகும். பணியாளர் நிர்வாகத்துறை ஓர் அமைப்பில் உறுப்பினர்களுக்கிடையே சரியான வகையில் உறவுகள் மேம்பட கட்டமைப்பை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். மேலும் பணியாளர்களிடையே வேலை செய்வதற்கான உந்துதல் அர்ப்பணிப்பு உணர்வு மற்றும் விசுவாசம் போன்ற பண்புகளை வளர்த்தல் வேண்டும். பணியாளர்களின் சுய லாபம், பேராசை தேவையற்ற பகை உணர்வு ஆகியவற்றை அறவே நீக்குதல் வேண்டும். பணியாளர் நிர்வாகம்,

பணியாளர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களிடம் சாதகமாக நடந்து கொள்ளுதல் அவர்களிடம் பரிகாரம் பெறுதல் போன்றவற்றை அறவே ஒழித்தல் வேண்டும்.

பணியாளர் நிர்வாகத்தின் பணிகள்:

பணியாளர் நிர்வாகத்தின் முக்கிய பணிகள்.

1. மனித வளத்தை திட்டமிடுதல்
2. பணியமர்த்தல்
3. பயிற்சி அளித்தல்
4. பதவி உயர்வு
5. ஊதிய கட்டமைப்பு
6. பணியாளர் நலம்

குடிமைப் பணிகள் - பொருள் மற்றும் சிறப்பியல்புகள்:

சுதந்திரமான, நிலையான பாகுபாடற்ற குடிமைப் பணியின் நல் அம்சங்கள் வருமாறு.

1. நம்பகமான பணியாளர் நியமனத்தில் ஊழல் பேர்வழிகள் மற்றும் சொந்த பந்தங்களை நியமிப்பதை தவிர்க்கின்றது. அழகிய நிர்வாகத்தில் பாகுபாடுகள், முறைகேடுகள், ஊழல்கள் மலிந்துள்ளன.
2. தற்காலத்தில் கொள்கை உருவாக்கம் என்பது ஆழமான அறிவும், பொது விவகாரத்தில் நிபுணத்துவமும் கோருவதாக உள்ளது. நிரந்தரமான குடிமைப் பணி மூலம் கொள்கை உருவாக்கத்தில் தொடர் நினைவாற்றலும், திறன் கட்டுதலும் நிறுவனமயப்படுத்துகிறது.
3. நிரந்தரமான பாகுபாடற்ற குடிமைப் பணியால் மட்டுமே நீண்ட கால சமூக நலன் இலக்குகளை திட்டமிட்டு அடைய முடியும். அரசியல்வாதிகள் பெரும்பாலும் அரசியல் லாபம் கருதி குறுகிய கால சமூக நலன் திட்டத்திற்கே முன்னுரிமை அளிப்பர்.
4. நிலையான குடிமைப் பணி பெரிய நாடுகள் மற்றும் பல்வேறு கலாச்சாரங்கள் உடைய நாடுகளின் ஒருங்கிணைப்பில் முக்கிய பங்களிக்கின்றது. மேலும் நாடு முழுவதும் சீரான பொது நிர்வாகத்தை வழங்க இயலும்.
5. நிலையான குடிமைப் பணி இதர நம்பகத்தன்மை கொண்ட தொழில்கள் போன்றே நாளடைவில் தனது செயல்பாடுகளுக்கு அற ரீதியான நெறிகளை உருவாக்கிக் கொள்ளும்.

குடிமக்கள் மற்றும் அதிகாரவர்க்கம்:

மக்களாட்சியின் அடிப்படை முடிமக்களே ஆவர். பண்டையக் காலத்தில் ஒரு நாட்டின் முக்கியப் பணி எதிரிகளிடம் இருந்து எல்லையைப் பாதுகாத்தல், உள்ளாட்சி அமைதி மற்றும் தயார்நிலை என மூன்றாடுக்கு கொண்டதாக

மட்டுமே இருக்கும். அக்காலக்கட்டத்தில் அதிகாரவர்க்கத்தின் பணிகள் கட்டுக்குள்ளாகவும், வாஸின் வலிமை அதிகாரமிக்கதாகவும் இருக்கும். நில உறவுகள் சிக்கலடைந்து ராணுவத்துடன் பெரிய அதிகாரவர்க்கமும் தேவைப்பட்டது. தற்போதைய நவீன காலக்கட்டத்தின் அதிகாரவர்க்கத்தின் பணிகள் மேலும்

பன்மடங்கு அதிகரித்துள்ளன. 20 ஆம் நூற்றாண்டில் பொதுமக்களின் திறன்களுக்கு வாய்ப்பளித்தல், துன்பங்களை நீக்குதல் போன்றவை நாகரிக அரசின் முத்திரைகளாக ஆகின. சுயமரியாதை, சமவாய்ப்புகள், நீதி ஆகியன அதிகாரவர்க்கத்தின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

இந்தியா மக்களாட்சி என்ற போதிலும் அதிகமாக மையப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசு ஆகும். நூறு கோடிக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் தொகை கொண்ட ஒரு நாட்டில் மிகக் குறைவான நபர்களே முக்கியமான முடிவுகளை எடுக்கும் நிலையில் உள்ளனர். இவ்வாறான கட்டமைப்பில் பி.எம்., சி.எம்., டி.எம். அறிகுறிகள் இன்னமும் நமது அமைப்பையும் மக்களின் உளவியலையும் ஆட்டிப்படைப்பதாக உள்ளது.

வாக்குக்கும் பொது நலனுக்கும் தொடர்பு இல்லாத நிலை முழுமையாக உருவாகியுள்ளது. தொலைதூர மையப்படுத்தப்பட்ட அரசால் மக்களுக்கு இன்றியமையாத தேவைகளான குடிநீர், சுகாதாரம், கல்வி, உடல் நலம், மின்சாரம், சாலைகள், போக்குவரத்து, வேளாண்மை உற்பத்தி, சந்தை இணைப்பு, கூடுதல் மதிப்பு, திறன் மேம்பாடு உள்ளிட்ட முக்கிய தேவைகளை நிறைவேற்றித் தரும் மன உறுதியோ தகுதியோ இல்லாமல் இருக்கிறது.

மாவட்ட ஆட்சியரே ஆட்சி அதிகாரத்தின் உருவகமாக இருக்கிறார். இதனால் அவ்வப்போது அரசுகள் மாறினாலும் அரசு சேவைகளின் தரத்தில் எவ்வித மாறுதலும் காணப்படவில்லை. அரசியல் என்பது ஆட்சி அதிகார விளையாட்டாகவும் அதிகாரம் என்பது தனிப்பட்ட நலன்களுக்கானதாகவும் மாறியுள்ளது. வாக்கு என்பது விலை கொடுத்து வாங்கத்தக்க நுகர்பொருளாகவோ அல்லது எந்த விளைவுகளும் அற்ற பண்டமாற்றாகவோ மாறிவிட்டது. மக்களாட்சி என்பது அதிகாரத்துக்கான தேர்தல் போட்டி என்பதாகவும், தேர்தல் என்பது மக்கள் நலனுக்கானதாக அல்லாமல் போட்டியிடுவோரின் சுயநலனுக்கானதாகவும் சுருங்கி விட்டது. வரி செலுத்தும் சாமானியர் மூல வளங்களைப் பயன்படுத்தும் வழி வகைகளோ, அதற்கான உரிமைக் குரலோ அற்றவர்களாக உள்ளனர். தொலைவில் அற்றவர்களாக உள்ளனர். தொலைவில் இருந்து இயக்கப்படும் அதிகாரவர்க்கம் தாம் யாருக்காகப் பணியாற்றுகிறதோ அந்த மக்களுக்குக் கடமைப்பட்டதாக இல்லை.

குடிமைப் பணியினை குடிமக்கள் மையப் பணியாக மாற்றுவதற்கான முக்கிய கொள்கை நெறிகள்:

1. சட்டத்தின் ஆட்சி
2. நிறுவனங்களை பொறுப்புணர்வும் கடமைப்பாடும் உள்ளவையாக மாற்றுதல்.
3. குடிமக்களின் ஆக்கப்பூர்வ பங்களிப்பு – அதிகாரபரவலாக்குதல் மற்றும் பிரதிநிதித்துவம்

4. வெளிப்படைத்தன்மை
5. குடிமைப் பணிச் சீர்த்திருத்தம்
6. ஆளுகையில் அறநெறி
7. தொடர்ச் சீர்த்திருத்தம்

அனைத்து இந்தியப் பணிகள், மத்தியப் பணிகள் மற்றும் மாநிலப் பணிகள்:

இந்திய நிர்வாக அமைப்பின் தனிச்சிறப்பு என்னவெனில், இப்பணிகள் மத்திய – மாநில அரசுப் பணிகளுக்கும் பொதுவான இந்திய ஆட்சிப் பணி உருவாக்கப்பட்டதாகும். மத்திய, மாநில அரசுகள் இரண்டிலும் இல்லாத நிர்வாகப் பணியாளர்களைக் கொண்டது. இது, இவர்கள் எந்த நேரத்திலும் எந்த அரசுப் பணிக்கும் மாற்றப்படலாம். இந்த அலுவலர்கள் அனைத்து இந்திய அளவில் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். ஆனால், பொது தகுதியும் ஒரே ஊதிய விகிதமும் கொண்டவை. இவர்கள் ஊதியம் மாநிலத்துக்கு மாநிலம் மாறுவதில்லை. ஒரு சீரான உரிமைகள், சன்மானங்கள் என ஒரு சீரான தகுதியுடன் ஒரு சீரான பணி வடிவவத்தினைப் பெற்றுள்ளது.

இதர கூட்டாட்சிகள் போன்றே இந்திய அரசமைப்பில் மத்தியப் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் பொதுப் பட்டியல் எனும் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டு தமக்கான அரசுப் பணிகளை நிர்வகித்து வருகின்றன. பாதுகாப்பு, வருமான வரி, அஞ்சல் மற்றும் இரயில் போக்குவரத்து ஆகியத் துறைகள் மத்திய அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வரும். இதற்கான பணியாளர்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் வருவர். இதே போன்று, மாநில அரசு தனக்கென தனியான துறைகளைக் கொண்டுள்ளது.

அனைத்து இந்தியப் பணிகள்:

அனைத்து இந்தியப் பணிகள் மத்திய மாநில அரசுகளுக்குப் பொதுவாக உருவாக்க வேண்டும் என அரசமைப்பு விதிகள் கூறுகிறது. அனைத்து இந்தியப் பணிகள் சட்டம் 1951 மூலம் அனைத்து இந்தியப் பணிகளுக்கான நியமன விதிமுறைகள் மற்றும் பணி நிலைமை குறித்து மத்திய அரசு விதிமுறைகளை உருவாக்கலாம். தற்போது இந்தியாவில் மூன்று அனைத்து இந்திய பணிகள் உள்ளன. அவைகள் முறையே இந்திய ஆட்சிப் பணி (IAS), இந்தியக் காவல் பணி (IPS) மற்றும் இந்திய வனப் பணி (IFS). இ.ஆ.ப/இ.கா.ப/இ.வ.ப பதவி உயர்வு விதிகளின் படியே அனைத்து இந்தியப் பணிகள் கிளை கடைப்பிடிக்கிறது.

அனைத்து இந்தியப் பணி விதிமுறைகள் அடிப்படையில் இருவழிகளில் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

இரண்டு வழிமுறைகளில் அகில இந்தியப் பணிக்கு பணியமர்த்தப்படுகின்றன.

1. நேரடி நியமனம்: ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (UPSC) நடத்தும் குடிமைப் பணிகள் தேர்வுகள் மூலம் செய்யப்படுகின்றது.

2. பணி உயர்வு: அரசுத் துறைகளில் பணியாற்றும் அதிகாரிகளை பதவி உயர்வு அடிப்படையில் அனைத்து இந்தியப் பணிக்கு தேர்வு செய்தல்.

இந்திய ஆட்சிப் பணி (IAS):

இந்திய ஆட்சிப் பணி என்பது இந்திய குடிமைப் பணியிலிருந்து தோன்றியதாகும். அனைத்து இந்தியப் பணி எனும் அளவில் இறுதியில் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தாலும் உடனடியாக அவர்களின் எஜமான் மாநில அரசுதான். இந்த அலுவலர்களுக்கான ஊதியம், ஓய்வூதியம் மாநில அரசால் வழங்கப்படும். ஆனால் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கும் அதிகாரம், அபராதம் விதிக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசிடமே உள்ளது. இது, ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைய ஆலோசனையின்படி வழிநடத்தப்படுகிறது. மாநிலப் பிரிவின் எண்ணிக்கை முடிவு செய்யப்பட்டதன் அடிப்படையில் பணி நியமனத்தின் போதே மாநிலப் பிரிவுகளாக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இருப்பினும், ஒன்று அல்லது இரண்டு பணிக்காலங்கள் மூன்று முதல் ஐந்து பணிக்காலங்கள் மூன்று முதல் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு இந்த மாநிலப் பிரிவு அலுவலர்கள் மத்திய அரசுப் பணிக்கு மாற்றப்பட முடியும். பெரும்பாலான அனைத்து இந்தியப் பணியாளர்கள் பணிக்காலத்தில் ஒரு முறையாவது மத்திய அரசுப் பணிக்கு மாற்றப்படும் வாய்ப்பு உள்ளது. பலருக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறைகளும் இவ்வாய்ப்பு கிடைக்கின்றன. மூத்த அதிகாரிகளை செயலகத்துக்கு உள்ளும் வெளியிலும் மாற்றும் நடைமுறை அதிகாரப்பூர்வ நிறுத்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. இப்பணியைச் சார்ந்த அதிகாரியின் சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதியம் மாநில அரசால் வழங்கப்படும். ஆனால், அவர்கள் மீதான ஒழுங்கு நடவடிக்கை ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் ஆலோசனையின் பெயரில் மத்திய அரசால் மட்டுமே எடுக்க முடியும். இவ்வதிகாரிகள் நியமனம் செய்யப்படும் போது, மாநில அடிப்படையில் அவர்களுக்கு பணி ஒதுக்கப்படுகின்றது. மாநிலங்களில் பணிபுரியும் இவ்வதிகாரங்களில் மத்திய அரசியலும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பதவி (Tenure) காலத்திற்கு பணிபுரியலாம். ஒரு பதவிக்காலம் என்பது மூன்று அல்லது நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டாக இருக்கலாம்.

இந்திய ஆட்சிப் பணி பன்முகத் தன்மைக் கொண்டது. இப்பணியில் அமர்த்தப்படும் அதிகாரிகள் பல்வேறுபட்ட பணிகளை மேற்கொள்வார்கள். உதாரணமாக, சட்டம் ஒழுங்கு, வரிவசூல், வியாபாரங்களை ஒழுங்குமுறை செய்தல், வாணிபம் மற்றும் தொழில், மக்கள் நலன் சார்ந்த நடவடிக்கைகள் மற்றும் பல்வேறு வளர்ச்சி பணிகள், காலனி ஆதிக்கக்கால குடிமைப் பணியை ஒப்பிடுகையில் நீதித்துறை சார்ந்த பணிகளை தவிர அனைத்து பணிகளையும் கையாளுகின்றனர். எனவே, இப்பணி பொதுமைப்பட்ட பணி என்றழைக்கப்படுகிறது. இப்பணியை சார்ந்த அதிகாரிகள் எந்த துறையிலும் பணியமர்த்தப்படலாம்.

இந்தியக் காவல் பணி (IPS):

இந்தியக் காவல் பணியானது, சுதந்திர காலக்கட்டத்திற்கு முன்பே தோன்றியது. இப்பணி இந்திய ஆட்சிப்பணியிலிருந்து இரண்டு வழிகளில் வேறுபடுகிறது.

1. பெரும்பான்மையான அதிகாரிகள் மாநிலத்திலேயே பணிபுரிகின்றனர். ஏனெனில், மத்தியில் காவல் துறை சார்ந்த மிகச் சில பணிகளே உள்ளன.
2. இவர்களின் ஊதியம் மற்றும் நிலை இந்திய ஆட்சிப் பணியைவிடக் குறைவானது.

இவர்கள் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் இ.ஆ.ப.(IAS), இ.கா.ப.(IPS), இ.வ.ப.(IFS) ஆகிய பதவிகளுக்கு பொதுவான ஒரு தேர்வின் மூலம் அதிகாரிகள் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். இந்தியக் காவல் பணிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் ஐந்து மாத அடிப்படைப் பயிற்சி பெற்ற பின்னர், சர்தார் பட்டேல் தேசிய காவல் பயிற்சி நிலையத்தில் (ஹைதராபாத்) சிறப்புப் பயிற்சி பெறுகின்றனர். குற்ற உளவியல், குற்றங்களை கண்டுணர்தல், ஊழல் தடுப்பு மற்றும் பேரிடர் கால செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றில் பயிற்சி பெறுகின்றனர். அவர்களுக்கான பாடத்திட்டம் குற்ற உளவியல், குற்றங்களைத் தடுப்பதற்கான அறிவியல் உபகரணங்களைக் கையாள்வது, ஊழலைத் தடுப்பதற்கான முறைகள், நெருக்கடிகால நிவாரணங்களைக் கற்றல் ஆகியன உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். ஓராண்டு பயிற்சியை நிறைவுசெய்த பின்னர் தகுதிகாண் நிலையினர் தேர்வாணையம் நடத்தும் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறவேண்டும். பின்னர் அந்த நபர் காவல்துறை உதவி கண்காணிப்பாளராக நியமிக்கப்படுகிறார். ஆனால், இதற்கு முன் அவர் ஓராண்டு பயிற்சி நிரலை நிறைவு செய்தாக வேண்டும். இக்கால கட்டத்தில் ஓர் இளநிலை அதிகாரி மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகள் குறித்த பயிற்சிகள் வழங்கப்படும். பயிற்சி நிறைவுற்ற பின் உதவிக் காவல் கண்காணிப்பாளராக (ASP) பணியில் அமர்த்தப்படுகின்றனர்.

இந்தியக் காவல் பணி ஓர் அனைத்து இந்தியப் பணி என்பதால் அவர்கள் மத்திய அரசு கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகின்றனர். அதே நேரம் மாநில பதவி நிலைகளில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். இந்தியக் காவல் பணியானது, மத்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தின் கீழ் மேற்பார்வையிடப்படுகிறது. இருப்பினும், பணியாளர் கொள்கைகள் பணியாளர் மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் மூலமே வரையறை செய்யப்படுகிறது.

இந்திய வனப் பணி:

விடுதலைக்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட ஒரே அனைத்து இந்தியப் பணி இந்திய வனப் பணி ஆகும். நாடாளுமன்ற சட்டம் 1963 இன் கீழ் இது நடைமுறைக்கு வந்தது. இதன் ஊதியம் மற்றும் பணி தகுதி மற்ற இரு பணிகளுக்கும் (இ.ஆ.ப., இ.கா.ப) கீழானவை ஆகும். இதற்கான தேர்வுகள் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தால் தனியாக நடத்தப்படும் அவை, எழுத்துத் தேர்வு, நேர்முகத் தேர்வு என இரு நிலைகளைக் கொண்டவை. இது அனைத்து இந்தியப் பணி என்றபோதிலும் அதன் தன்மை பொதுவான குடிமைப்

பணி போன்றதே. ஆனாலும், தனிச்சிறப்பு ஆக்கப்பட்டதும், அதிகாரம் கொண்டதுமாக இருக்கிறது. இப்பணிகள் பணியாளர் மற்றும் சீர்திருத்தத்துறை மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. அனைத்து இந்தியப் பணிகளுக்கான நியமனம், ஒழுங்குமுறைகள், பணி நிலைகள் ஆகியனவற்றை இத்துறையே உருவாக்குகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நியமனம் பெற்ற நபர்கள் இதர அனைத்து இந்திய மத்தியப் பணிகளுக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்ட நபர்களுடன் மூன்று மாத அடிப்படைப் பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். அடிப்படை பயிற்சிகளை நிறைவு செய்த பின்னர் தகுதிகாண் நிலை பயிற்சிகளை டேராடூனில் உள்ள இந்திய வனத் துறை பயிற்சி மையத்தில் இரண்டு ஆண்டுகள் மேற்கொள்ள வேண்டும். அங்கு கடுமையான பயிற்சிகள் அளிக்கப்படும். பயிற்சியைத் தொடர்ந்து அதற்கான தேர்விலும் தேர்ச்சி பெற்ற பின்னரே பணி ஒதுக்கப்படும். அனைத்து இந்தியப் பணிகள் போன்றே இந்திய வனப் பணிகளும் பிரிவு அடிப்படையிலான பணி ஆகும். மத்திய பணிகளில் ஓராண்டு மாற்றுப்பணியாளராக பணி செய்த பின்னர் அவரவர் பிரிவு மாநிலங்களுக்கு அனுப்பப்படுவர்.

பிற அனைத்து இந்தியப் பணிகள் போல் இல்லாமல் மத்திய குடிமைப் பணிகள் மத்திய அரசின் தனிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகின்றன. இதன் உறுப்பினர்கள் மத்திய அரசில் இருந்தே நியமிக்கப்படுகின்றனர். மத்திய அரசின் குடிமைப் பணிகள் நிறுவப்பட்ட பணிகளான மத்திய குடிமைப் பணிகளும் நிறுவப்பட்ட குடிமைப் பணிகளுக்கு வெளியில் உருவாக்கப்படும் குடிமைப் பணிகளையும் உள்ளடக்கியது ஆகும். இவை பொது மத்தியப் பணிகளாகத் தொகுக்கப்பெறுகின்றன. இவை இரண்டுமே பிரிவுகள் 1,2,3 மற்றும் 4 என கீழறிக்க நிலை பணிநிலையிடங்களைக் கொண்டுள்ளன.

இரண்டு குடிமைப் பணிகளுக்கும் நியமன அதிகார அமைப்பு ஒன்றுதான் என்பதால் அனைத்து இந்திய பணிகள், மத்திய குடிமைப் பணிகள் என இரு பிரிவுகள் வகைப்படுத்தல் ஏன் எனக் கேட்கலாம். ஆனால், ஒரே ஒரு முக்கிய வேறுபாடு காணப்படுகிறது. அது என்னவென்றால், அனைத்து இந்திய பணிகளின் கீழ் மத்திய அரசு, மாநில அரசுகள் இரண்டின் கீழும் பணியாற்ற நேரிடும். மேலும், இந்திய ஆட்சிப் பணி அதிகாரிகள் எந்த பணிக்கும் நியமிக்கப்படலாம். ஆனால், மத்திய அரசு பொதுப் பணிகள் குறிப்பிட்ட பணிகளுக்கு மட்டுமே நியமிக்கப்படுகின்றன. இதன் மூலம் வேறுபாடு நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

பணி அமர்த்தல்:

மத்திய அனைத்து இந்தியக் குடிமைப் பணித் தேர்வுகளால் வகுப்பு I மற்றும் II சார்ந்த அதிகாரிகள் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மூலம் பணியமர்த்தப்படுகின்றனர்.

இந்திய வெளியுறவுப் பணிகள்:

மத்திய குடிமைப் பணிகள் வகுப்பு 1 – பிரிவின் கீழ் வரும் இந்திய வெளியுறவுப் பணிகள் நாட்டு விடுதலைக்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்டவை ஆகும். இப்பணிகள் முழுமையும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருபவை. அனைத்து இந்தியக் குடிமைப் பணிகள் தேர்வுகளில் மேல் நிலைத் தேர்வுகள்

மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். மத்தியக் குடிமைப் பணிகளிலேயே மிக உயர்ந்த கவுரவமும், தகுதிநிலையும், ஊதியமும், ஆதாயமும் கொண்டவை இந்திய வெளியுறவுப் பணிகள் ஆகும். இப்பணிகளில் நியமிக்கப்படுபவர்கள் உள்நாட்டிலும் அயல் நாடுகளின் தூதரகங்களிலும் பணியாற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். இத்துறை இந்திய வெளியுறவு அமைச்சகத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இந்திய வெளியுறவுப் பணியாளர்கள் நிர்வாகத்தில் மத்தியப் பணியாளர் துறையும் பங்கெடுக்கிறது. மத்திய நிதி அமைச்சத்தின் பணியாளர்களையும் நிர்வகிக்கும் இத்துறை வெளியுறவுப் பணியாளர்களின் பணி வரைகளையும் ஊதிய அலகுகளையும் இதர நிதி அம்சங்களையும் வரையறை செய்கிறது. சலுகைகள், படிகளைப் பொறுத்தவரையில் இதர துறைப் பணியாளர்களைவிட வெளியுறவுப் பணியாளர்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலிகள் ஆவர்.

அன்னிய நாட்டுப் படிகள் பெற இவர் தகுதியானவர்கள். இது கீழ்க்காணும் நிலைகளில் வழங்கப்படுகின்றன. 1. உள்ளூர் வாழ்க்கைச் செலவு 2. இதர தேவையான செலவுகளுக்கான படிகள் அவர்கள் உள்நாட்டில் பணியாற்றினாலும் அயல் நாட்டில் பணியாற்றினாலும் உள்நாட்டில் அவருக்கு நிகரான பணியிடங்களில் பணியாற்றும் பணியாளர்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட விதத்திலேயே அனுமதிக்கப்படும்; கூடுதல் செலவினங்களைப் பணியாளர்களே ஏற்க வேண்டும். அயல்நாடுகளின் பணியிடங்களில் பணியாற்றும் பணியாளர்களின் பிரதிநிதித்துவ செலவினங்கள் அயல் நாடுகளில் ஒரு தனியாக எதிர்கொள்ளும் வீதத்திலேயே அவரது அலுவலக நிலைத் தகுதியினால் வழங்கப்படும்.

இந்திய வெளியுறவுப் பணிகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் பயிற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும். குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு அவர் ஒரு மாவட்டத்தோடு இணைக்கப்பட்டு நடைமுறைப்பணிகளில் பயிற்சி மேற்கொள்வார். மேலும், செயலகப் பயிற்சியும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பெற வேண்டும்.

ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் - அமைப்பு, அதிகாரங்கள், பணிகள் மற்றும் விதிகள்

வரலாற்றுப் பார்வை:

இந்தியாவில் அரசு பணியாளர் தேர்வாணையம் உருவாவதற்கான வித்து எப்போது நடப்பட்டது என்றால் 1919 மார்ச் 5 அன்று இந்திய அரசமைப்பு சீர்திருத்தப்பட்ட நாளை குறிப்பிடலாம். அப்போது அரசு அறிவித்த முதல் சீர்திருத்தங்களில் சில நிரந்தரமான அரசு பணிகளுக்கு ஒழுங்குமுறைகளுடன் கூடிய நியமன முறையின் தேவை உணரப்பட்டு, இதற்கான நிரந்தர பணி ஆணைய அமைப்பினை உருவாக்கப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. இதன்படி அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் அமைக்க இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1919 உறுப்பு 96 (சி) வழிவகுத்தது. இதன்படி ஆளுநர்கள் குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அரசு செயலர் உருவாக்கும் விதிகளின்படி இந்திய அரசு பணியாளர்கள் நியமனங்களும் கட்டுப்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என அச்சட்டம் தெளிவுபடுத்தியது.

சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர், தேர்வாணையம் அமைப்பு, செயல்பாடுகள். குறித்து பல மட்டங்களில் தொடர் ஆலோசனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட

பின்னரும் ஒருமித்த கருத்து உருவாகவில்லை. தொடர்ந்து தீர்வுகாண லீ ஆணையம் என அழைக்கப்படும் ராயல் ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. லீ ஆணையம் தமது அறிக்கையை 1924 இல் வழங்கியது. ஒரு சட்டப்பூர்வ அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1919-இன் படி தாமதமின்றி உருவாக்கப்பட வேண்டும் என ஆணையம் ஆணையிட்டது.

இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் 1919 உறுப்பு 96(சி) படியும், உடனடியாக தேர்வாணையம் அமைக்க லீ ஆணையம் ஆணையிட்டதன் படியும் இந்தியாவில் முதல் முறையாக அரசுப் பணியாளர்கள் தேர்வாணையம் 01.10.1926 ல் அமைக்கப்பட்டது. இந்த ஆணையம் ஒரு தலைவரும் நான்கு உறுப்பினர்களும் கொண்டிருந்தது. ஐக்கிய ராஜ்ஜியத்தின் உள்துறை குடிமைப் பணிகள் உறுப்பினர் சர்ராஸ் பார்க்கர் முதல் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1919, உறுப்பு 96(சி) துணைப்பிரிவு (2) ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள விதிகளின் படி அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (பணிகள்) விதிகள், 1926 உருவாக்கப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், 1935 மேலும் விரிவு படுத்தப்பட்ட கூட்டாட்சி (மத்திய) மற்றும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்கள் உருவாக வழிவகுத்தது. இதன்படி அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் கூட்டாட்சி (மத்திய) பணியாளர் தேர்வாணையமாக 01.04.1937 ல் மாறியது.

இந்திய அரசமைப்பு செயல்முறைக்கு வந்த ஜனவரி 26, 1950 அன்று கூட்டாட்சி பணியாளர் தேர்வாணையம் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் என பெயர் மாற்றப்பட்டது. அரசமைப்பு உறுப்பு 378 (1) ன் கீழ் கூட்டாட்சி பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர், உறுப்பினர்கள் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர், உறுப்பினர்களாக ஆனார்கள்.

ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் இந்திய அரசமைப்பு உறுப்பு 315 இன்படி உருவாக்கப்பட்ட அரசமைப்பு நிறுவனம் ஆகும். தேர்வாணையம் ஒரு தலைவர், 10 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைப்பு ஆகும். போட்டித்தேர்வுகள், நேர்முகத் தேர்வுகள் மூலம் பணியாளர்கள் நியமனம், பதவி உயர்வு மற்றும் அயல்நாட்டுப் பணி மாறுதல்களுக்கான பொருத்தமான அறிவுரைகள் வழங்குவது, பல்வேறு அரசு பணிகள் நியமனங்கள் குறித்து அரசு கோரும் ஆலோசனைகள் வழங்குவது, நியமன விதிகள் உருவாக்கம், திருத்தம் மேற்கொள்வது, பல்வேறு குடிமைப் பணிகளுக்கான நடத்தை விதிகள் உருவாக்குவது, கூடுதல் சிறப்பு நிலை ஓய்வூதியம், வழக்குச் செலவுகள் அளித்தல் போன்ற விவகாரங்களில் ஆலோசனை வழங்குவது, விளக்கம் கோரி குடியரசு தலைவராலும் மாநில அரசுகளின் ஆளுநர்களும் அனுப்பப்படும் விவரங்களுக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குவது, தவிர பணி நியமனம் தொடர்பாக அரசு கோரும் அனைத்து விவரங்களையும் வழங்குவது ஆகிய பணிகளை தேர்வாணையங்களுக்கு அரசமைப்பு பொறுப்பளித்துள்ளது.

அரசமைப்பு பொறுப்பளித்துள்ள அனைத்துக் கடமைகளையும் ஆற்ற ஒரு செயலர் தலைமையில் எண்ணற்ற அலுவலர்கள் / ஊழியர்களைக் கொண்ட ஒரு செயலகம் மூலம் தேர்வாணையங்கள் இயங்குகின்றன. ஆணைய செயலகத்தின் நிர்வாகச் செயல்பாடுகளுடன் ஆணையத் தலைவர்,

உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஆணைய ஆலுவர்கள் / ஊழியர்கள் தொடர்பான அணையத்துப் பணியாளர் விவகாரங்களையும் ஆணைய நிர்வாகப் பிரிவு மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் சட்டப்பூர்வ கடமைகள்:

இந்திய அரசமைப்பு உறுப்புகள் 320, 321 இன் படி வழங்கப்பட்டுள்ள ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் சட்டப்பூர்வ கடமைகள் வருமாறு

1. போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் நியமனங்கள்
2. நேர்காணல்கள் மூல நியமனங்கள்
3. பதவி உயர்வு மற்றும் அயல்நாட்டுப் பணி மாறுதல்களுக்கான பொருத்தமான அறிவுரைகள் வழங்குதல்
4. பல்வேறு அரசு பணிகள் நியமனங்கள் குறித்து அரசு கோரும் ஆலோசனைகள் வழங்குவது, நியமன விதிகள் உருவாக்கம், திருத்தம் மேற்கொள்வது, பல்வேறு குடிமைப் பணிகளுக்கான நடத்தை விதிகள் உருவாக்குவது
5. பல்வேறு குடிமைப் பணிகள் தொடர்பான ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள்
6. கூடுதல் சிறப்பு நிலை ஓய்வூதியம், வழக்குச் செலவுகள் அளித்தல்
7. குடியரசுத்தலைவரால் தேர்வாணையத்துக்கு அனுப்பப்படும் அனைத்து விவகாரங்கள் குறித்தும் ஆலோசனைகள் வழங்குவது
8. பணி நியமனம் தொடர்பாக அரசு மற்றும் மாநில ஆளுநர்கள் கோரும் அனைத்து விவரங்களையும் வழங்குவது

நியமனங்கள் கீழ்க்காணும் நான்கு வழிகளில் ஒன்றில் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

1. நேரடி நியமனம்
2. பதவி உயர்வு
3. இந்திய வெளியுறவுப் பணி / இணைப்பு
4. இரண்டும் இணைந்த முறை (வெளியுறவுப் பணி + இணைப்பு)

நேரடி நியமனம்:

நேரடி நியமனங்கள் பெரும்பாலும் கீழ்க்காணும் இரு வழிகளில் நடைபெறுகின்றன.

1. போட்டித் தேர்வுகள் மூலம்
2. தேர்வு மூலம் பல்வேறு குடிமைப் பாதுகாப்புப் பணிகளுக்கு நாட்டின் பல இடங்களில் அமைந்துள்ள தேர்வு மையங்களில் கீழ்க்காணும் தேர்வுகளை ஆணையம் நடத்துகிறது.
1. குடிமைப் பணிகள் (அடிப்படை நிலை) தேர்வு
2. குடிமைப் பணிகள் (முதன்மை நிலை) தேர்வு
3. பொறியியல் பணிகள் தேர்வு
4. ஒருங்கிணைந்த மருத்துவப் பணிகள் தேர்வு
5. இந்திய வனப் பணிகள் தேர்வு
6. நிலவியலாளர் தேர்வு

7. இந்திய பொருளியல் பணிகள் / இந்திய புள்ளியியல் பணிகள் தேர்வு
8. சிறப்பு நிலை ரயில்வே பயிற்சியாளர் தேர்வு (ஒரு ஆண்டு விட்டு ஒரு ஆண்டு)
9. ஒருங்கிணைந்த பாதுகாப்புப்படைகள் தேர்வு (ஆண்டு தோறும்)
10. தேசியப் பாதுகாப்பு அகாதமி, நேவல் (கடல் படை) அகாதமி தேர்வு (இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை)
11. மத்தியக் காவல் படைகள் (உதவி கமாண்டென்ட்) தேர்வு
12. பிரிவு அலுவலர் / சுருக்கெழுத்தர் (கிரேட் பி / கிரேட் 1)
13. துறை வாரி போட்டித் தேர்வுகள்
போட்டித் தேர்வுகள் கால அட்டவணை எப்பிளாய்மெண்ட் நியூஸ், ரோஜ்கர் சமாச்சார் இதழ்களில் வெளியாகிறது. எதிர்வரும் தேர்வுகளின் பெயர்கள், அறிவிப்பாணை வெளியாகும் தேதி, விண்ணப்பிக்கும் கடைசி நாள், தேர்வு நாள் ஆகிய தகவல்களை வெகு முன்பாக பெரும்பாலும் முந்தைய ஆண்டு அக்டோபர் மாதமே அறிவிக்கப்படுகிறது.

பெண் விண்ணப்பதாரர்களுக்கு தேர்வுக் கட்டணத்தில் இருந்து விலக்கு

15.07.2009 வெளியான டி.ஓ.பி.டி கடிதம் எண் 36020/03/2009 படி ஆணைய தேர்வுகளுக்கான கட்டணத்தில் இருந்து பெண் விண்ணப்பதாரர்களுக்கு கட்டண விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசமைப்பு உறுப்புகள்:

உறுப்பு 315	ஒன்றிய, மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்கள்
உறுப்பு 316	உறுப்பினர் நியமனம், பதவிக் கால வரம்பு
உறுப்பு 317	தேர்வாணையம் உறுப்பினர் நீக்கம் மற்றும் இடை நீக்கம்
உறுப்பு 318	தேர்வாணையம் உறுப்பினர்கள், ஊழியர்களுக்கான ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்குதல்
உறுப்பு 319	நடவடிக்கைக்குள்ளாகும் உறுப்பினர்கள் பணியில் தொடர்வதைத் தடுத்தல்
உறுப்பு 320	தேர்வாணையம் பணிகள்
உறுப்பு 321	தேர்வாணையம் பணிகளை விரிவாக்கம் செய்யும் அதிகாரம்
உறுப்பு 322	தேர்வாணையம் செலவினங்கள்
உறுப்பு 323	தேர்வாணையம் அறிக்கைகள்

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம்:

மத்தியில் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் இருப்பதுபோல் ஒரு மாநிலத்தில் அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையமும் இயங்குகிறது. ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் அமைய வழிவகுத்த அரசமைப்பு உறுப்புகளே (315 முதல் 323 வரை) இதற்கும் வழி வகுக்கிறது. அமைப்பு, உறுப்பினர்கள் நியமனம், நீக்கம், அதிகாரம், பணிகள் மற்றும் சுதந்திரத்தன்மை அனைத்தும் அரசமைப்பு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்களுக்கும் வழங்குகிறது.

அமைப்பு:

ஒரு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும். ஆணையத்தின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை அந்தந்த அரசுகளே நிர்ணயம் செய்துகொள்ள அரசமைப்பு அனுமதிக்கிறது. ஆனால், அது ஆளுநரின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டது. மேலும், ஆணைய உறுப்பினர்களில் பாதி பேர் மத்திய மாநில அரசுகளின் நிர்வாகத்தில் 10 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை தவிர உறுப்பினர்கள் தகுதி குறித்து அரசமைப்பு எதுவும் கூறவில்லை.

மேலும் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் பணி நிலைகள் குறித்து ஆளுநரே வரையறை செய்து கொள்ள அனுமதி வழங்குகிறது.

மாநில அரசுப்பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் பதவிக்காலம் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 62 வயது இதில் எது முந்தியதோ அது ஆகும். ஆனால் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தில் இந்த வயது வர்ப்பு 65 ஆகும். அதேநேரம் ஆளுநருக்கு முறைப்படி பதவி விலகல் கடிதம் அளிப்பதன் மூலம் பதவி விலக முடியும்.

கீழ்க்காணும் இரண்டு சூழ்நிலைகளில் தேர்வாணைய உறுப்பினர்களில் ஒருவரை தற்காலிக உறுப்பினராக ஆளுநர் நியமனம் செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிறார்.

1. தலைவர் பதவி காலியாக இருக்கும் போது
2. ஏற்கனவே தலைவர் பதவியில் இருப்பவரால் மாநில அரசுப் பணியாளர் நிறைவு செய்ய இயலாத சூழ்நிலை உருவாகும்போது, புதிய தலைவர் நியமிக்கப்படும் வரை அல்லது ஏற்கனவே பதவியில் இருக்கும் தலைவர் தனது அலுவல்களை மேற்கொள்ளும் சூழ்நிலை உருவாகும் வரை தற்காலிக தலைவர் தலைவர் அலுவல்களை மேற்கொள்ள அனுமதிக்கப்படுவார்.

நீக்கம்:

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர், உறுப்பினர்கள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்ட போதும் குடியரசுத்தலைவரால் மட்டுமே ஒருவரை நீக்க முடியும் (ஆளுநரால் அல்ல) ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர், உறுப்பினர்களை நீக்கும் முறையிலேயே மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர்.

உறுப்பினர்களை நீக்கும் முறையிலேயே மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர், உறுப்பினர்களையும் குடியரசுத்தலைவர் நீக்கலாம். அவை வருமாறு:

1. நொடித்துப்போதல் அல்லது கடனில் மோசடி
2. தனது அலுவலகப் பணிகளுக்கு வெளியே ஊதியம் பெறும் ஊழியராகப் பணியாற்றும் போது

3. உடல் நலம் குறைவு காரணமாக ஒருவரால் அலுவலகப் பணிகளை மேற்கொள்ள இயலவில்லை என குடியரசுத்தலைவர் கருதும் போது,

இவைதவிர முறைகேடு குற்றத்தின் கீழும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர்களை குடியரசுத்தலைவர் நீக்க முடியும். இருந்தபோதும் இந்த விவகாரத்தில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்துரை கேட்டும் குடியரசுத்தலைவர் செயல்படலாம். இதனை விசாரித்த உச்ச நீதிமன்றம் நீக்கத்துக்கான காரணத்தை உறுதி செய்தால் அதனடிப்படையிலும் குடியரசுத்தலைவர் நீக்கம் செய்வார். அரசமைப்பு வழங்கியுள்ள உறுப்புகளின் படி உச்ச நீதிமன்றம் இந்த விவகாரத்தில் வழங்கும் ஆலோசனை குடியரசுத்தலைவரின் முடிவைக் கட்டுப்படுத்தும். இருந்தபோதும், உச்ச நீதிமன்ற விசாரணை நடைபெறும் காலத்தில் மாநில ஆளுநர் குடியரசுத்தலைவரின் நீக்கத்தை நிறுத்தி வைத்து பணி இடை நீக்கம் மட்டும் செய்யலாம்.

மேலும், இப்பொறுத்தப்பாட்டில் அரசமைப்பு “தவறான நடத்தை” எனும் சொல்லாடலைப் பயன்படுத்துகிறது. ஒரு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர் அல்லது ஏதேனும் உறுப்பினர்கள் தவறான நடத்தையில் ஈடுபடும் குற்றத்தில் ஈடுபடுவார்களானால் என கூறுகிறது. அவர் 1. மத்திய அல்லது மாநில அரசின் ஏதேனும் குறிப்பிட்ட ஒப்பந்தம், உடன்படிக்கையில் ஆர்வம் காட்டுபவரானால், 2. இத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது உடன்படிக்கையில் பங்கேற்பதன் மூலம் உறுப்பினர் வருவாய் அல்லாமல் கூடுதல் வருவாய் அல்லது இதர உறுப்பினர்களுடன் இணைந்து ஆதாயம் கிடைக்கும் என்று கூறுகிறது.

சுதந்திரத் தன்மை:

ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் போன்றே மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையங்களும் சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதை உறுதி செய்யவும் பாகுபாடான செயல்பாடுகளில் இருந்து பாதுகாக்கவும் அரசமைப்பு உறுப்புகளில் வழிவகைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

1. அரசமைப்பில் கூறப்பட்டுள்ள முறைகளில் அல்லது வழிகளில் நடந்துகொண்டால் மட்டுமே மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர்களை குடியரசுத்தலைவர் நீக்க முடியும். இதனால் அவர்கள் பதவிக்காலம் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.
2. மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் பணி நிலைகள் ஆளுநரால் முடிவு செய்யப்படுகின்றன எனினும் பதவி நியமனத்துக்குப் பின்னர் அவரது சாதகமற்ற நிலைமைக்கு ஏற்ப மாறுதல் செய்ய இயலாது.
3. மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் ஊதியம், சலுகைகள், ஓய்வூதியம் என அனைத்தும் அரசின் தொகுப்பு நிதியில் இருந்து வழங்கப்பட வேண்டும். இதனால் சட்டமன்றங்களில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியதில்லை.

4. ஒரு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத் தலைவர் (நீக்கப்படும்போது) ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் அல்லது ஏதேனும் ஒரு மாநிலத்தின் தேர்வாணையத்தின் தலைவர் அல்லது உறுப்பினராக நியமனம் பெரும் தகுதியுடையவராகிறார். ஆனால், அரசின் வேறு பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட முடியாது.
5. மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் தேர்வாணையத்தில் ஒரு முறை பதவி வகித்தபின்னர் மீண்டும் அதே பதவியில் மறு நியமனம் செய்யப்பட முடியாது. அதாவது இரண்டாவது முறை அப்பதவியில் நியமிக்கப்பட முடியாது.

பணிகள்:

மத்திய அரசுப் பணியிடங்கள் தொடர்பில் ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மேற்கொள்ளும் பணிகள் போன்றே மாநில அரசுப் பணியிடங்கள் தொடர்பில் அனைத்து பணிகளையும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் வழங்குகிறது. அவை பின்வருமாறு:

அரசுப் பணியிடங்கள் தொடர்பில் அனைத்து பணிகளையும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் வழங்குகிறது. அவை பின்வருமாறு:

1. மாநில அரசுப் பணியிடங்களுக்கான தேர்வுகள் நடத்துவது
2. பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பாக கீழ்க்காணும் ஆலோசனைகள் வழங்குகிறது.
  1. குடிமைப் பதவிகள், குடிமைப் பணிகள் தொடர்பான அனைத்து பணிகளுக்கான நியமன முறைகள்.
  2. குடிமைப் பணிகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்கள், பதவி உயர்வுகள், இதர துறைகளுக்கு பணியிட மாறுதல்கள் போன்றவற்றில் கோட்பாடுகள் கடுமையாகப் பின்பற்றப்படுதல்
  3. குடிமைப் பணிகள் / பதவிகளுக்குப் பொறுத்தமான நபர்கள் நியமனம். மாறுதலிலும் இதே நிலை. அயல்நாட்டுப் பணிகள் மாறுதல்களிலும் பொறுத்தமான நபர்கள். பதவி உயர்வுக்கான பரிந்துரைகளை தொடர்புடைய துறைகள் தேர்வாணையத்துக்கு அனுப்பி ஒப்புதல் பெற வேண்டும்.
  4. ஒரு மாநில அரசில் பணியாற்றும் பணியாளர்களின் பணியினைப் பாதிக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்படும் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள்

- ❖ எச்சரிக்கை விடுத்தல்
- ❖ ஊதிய உயர்வு பிடித்தம்
- ❖ பதவி உயர்வு நிறுத்தம்
- ❖ இழப்பை ஈடு செய்தல்

- ❖ கீழ்நிலைப் பணிக்கு இறக்குதல்
- ❖ கட்டாய ஓய்வு
- ❖ பணியில் இருந்து விலக்குதல்
- ❖ பணியில் இருந்து நீக்குதல்

5. ஒரு குடிமை ஊழியர் தமது கடமைகளில் இருந்து தவறியதற்கு எதிராக எடுக்கப்பட்ட சட்ட நடவடிக்கைகளை எதிர்கொள்ள அந்த ஊழியர் மேற்கொள்ளும் சட்ட நடவடிக்கைகளுக்கான செலவுகள்.
6. பணியின் போது ஏற்படும் காயங்கள் காரணமாக ஓய்வூதியம் வழங்கக்கோரும் எவ்விதமான கோரிக்கைகள், அல்லது தொடர்பில் கோரப்படும் ஏதேனும் தொகை.
7. பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான இதர அனைத்து விவகாரங்கள்.

இந்த விவகாரங்களில் ஒரு மாநில அரசு தமது மாநில பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் கலந்தாலோசிக்கவில்லை எனில் பாதிக்கப்பட்ட அரசு பணியாளருக்கு நீதிமன்றமும் தீர்வு வழங்க இயலாது என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. அதாவது, தேர்வாணையத்துடன் கலந்தாலோசிப்பது அல்லது தேர்வாணைய ஆலோசனை இல்லாமல் செயல்படுவது ஆகிய தருணங்களில் மாநில அரசின் நடவடிக்கைகளை நீதிமன்றங்களால் ரத்து செய்ய இயலாது என்பது இதன் பொருளாகும். இதனால், மேற்கூறியவை வழிகாட்டுதல்களாகக் கொள்ளப்பட வேண்டுமேயொழிய சட்டப்பூர்வக் கடமையாகக் கொள்ளப்படக் கூடாது. அதாவது மேலே குறிப்பிட்ட விவகாரங்களில் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் ஆலோசிக்க வேண்டும் என்பது வழிகாட்டு நெறிகள் தாம் சட்டப்பூர்வ கடமைகள் அல்ல. இதேபோல, மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் தேர்வு செய்துள்ளது என்பதாலேயே அந்த நபருக்கு பணி வழங்குவது உரிமை என்று கோர முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டுள்ளது. இருந்தபோதும் அரசு நியாயமாகவும் பாகுபாடற்றும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் ஆலோசிக்க வேண்டும் என்பது வழிகாட்டு நெறிகள் தாம். சட்டப்பூர்வ கடமைகள் அல்ல.

அரசுப் பணிகள் தொடர்பாக மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்துக்கு ஒதுக்கப்படும் கூடுதல் பொறுப்புகளை மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் முடிவு செய்கின்றன. மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் மூலம் உள்ளாட்சி பணியாளர் நியமனம், பெருநிறுவன அமைப்புகள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களுக்கு பணியாளர்கள் நியமனம் செய்வது தொடர்பான கூடுதல் பொறுப்புகளையும் ஒரு மாநில அரசு தமது தேர்வாணையத்துக்கு அளிக்க முடியும். மாநிலச் சட்டமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றுவதன் மூலம் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் அதிகார வரம்புகள் விரிவாக்கம் செய்யப்படுகிறது.

தமது செயல்பாடுகள் குறித்த ஆண்டறிக்கையை ஆண்டுதோறும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மாநில ஆளுநரிடம் அளிக்கிறது. இந்த அறிக்கையைப் பரிசீலித்து தேர்வாணையத்தின் ஆலோசனைகள் ஏன் ஏற்கப்படவில்லை என்பதற்கான காரண – காரிய விளக்கங்களுடன் கூடிய தமது விளக்கத்துடன் மாநிலச் சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஆளுநர் முன் வைப்பார்.

வரம்புகள்:

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் நிர்வாக வரம்புக்கு வெளியிலும் சில விவகாரங்கள் நிறுத்தப்படுகின்றன. அதாவது இவ்விவகாரங்களில் மாநில அரசு தமது தேர்வாணையத்தின் ஆலோசனைகளைப் பெற வேண்டியதில்லை. அை வருமாறு

1. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு பதவிகள் நியமனங்கள் இட ஒதுக்கீடு செய்யப்படும்போது
2. பதவிகள், நியமனங்கள் ஒதுக்கீட்டில் பட்டியல் இனத்தவர், பழங்குடியினர் கோரிக்கைகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் போது.

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணைய வரம்புக்குள் வராத பதவிகள், பணியிடங்கள், இதர விவகாரங்களை ஆளுநர் நீக்குகிறார். மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் கலந்தாலோசிக்கத் தேவையில்லை எனக் கருதும் அரசு பணியிடங்கள், பதவிகள் தொடர்பாக ஆளுநரே ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கிக்கொள்ள அரசமைப்பு அனுமதிக்கிறது. ஆனால், குறைந்தது 14 நாட்களுக்கு முன் மாநிலச் சட்டமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டு அவையின் ஒப்புதல் பெற்றே அறிவிக்கப்பட வேண்டும். இதில் சட்டமன்றம் எந்த திருத்தமும் மேற்கொள்ளலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். அதாவது, இறுதி முடிவை சட்டமன்றமே மேற்கொள்ளும்.

பங்களிப்பு:

ஒரு மாநில அரசுப் பணியிடங்கள் தகுதி அடிப்படையில் நிரப்பப்படுவதைக் கண்காணிக்கும் அமைப்பாக மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் அமைய வேண்டும் என அரசமைப்பு கருதியது. அரசு பணியிடங்களுக்கான நியமனம், மற்றும் பதவி உயர்வு, ஒழுங்குநடவடிக்கை விவகாரங்களில் ஆலோசனை கோரும்போது ஆலோசனை வழங்குவது ஆகியன தேர்வாணையத்தின் பணிகளாகக் கருதப்பட்டன. பணியிடங்களை வகைமைப்படுத்துதல், ஊதிய விகிதம், பணி நிலைகளை வகுத்தல், பதவி நிலை மேலாண்மை பயிற்சி போன்றவை தேர்வாணையத்தின் பொறுப்பல்ல. இந்த விவகாரங்களை மாநில அரசின் பொது நிர்வாகத் துறை அல்லது பணியாளர் (தனி) துறை மேலாண்மை செய்கிறது. எனவே, மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் என்பது மையப்படுத்தப்பட்ட நியமன முகமை மட்டுமே. மாநிலத்தின் பணியாளர்கள் மேலாண்மை என்பது மாநில அரசின் பணியாளர் (தனி) துறை அல்லது பொது நிர்வாகத் துறையின் பணிகள் ஆகும்.

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையப் பணிகள் வரம்புக்கு உட்பட்டவை மட்டுமல்லாமல் அவை அளிக்கும் ஆலோசனைகளும் அரசைக் கட்டுப்படுத்தாது. ஆணைய ஆலோசனைகளை ஏற்பதும் நிராகரிப்பதும் திருத்துவதும் அரசின் முடிவு ஆகும். ஆனால், இவ்வாறு நிராகரிப்பது அல்லது திருத்துவதும் ஏன் என்பதற்கு அரசு சட்டமன்றத்தில் விளக்கமளிக்க வேண்டும். என்பது ஆணைய ஆலோசனைகளுக்கு உள்ள ஓர் பாதுகாப்பு அம்சம் ஆகும். மேலும் ஒரு சட்டம் இயற்றுவதன் மூலமும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் ஆலோசனை செயல்பாடுகளுக்கான விதிகளை உருவாக்க முடியும்.

1964 இல் மாநில கண்காணிப்பு ஆணையம் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் ஒழுங்கு நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் பங்களிப்பு பாதிப்புக்குள்ளானது. ஏனெனில் ஒரு குடிமைப் நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் பங்களிப்பு பாதிப்புக்குள்ளானது. ஏனெனில் ஒரு குடிமைப் பணியாளருக்கு எதிராக ஒழுங்கு நடவடிக்கை மேற்கொள்வதில் இரண்டு அமைப்புகளும் ஆலோசிக்கப்படுகின்றன. அப்போது இரண்டு அமைப்புகளும் முரண்பாடான முடிவை மேற்கொள்ளும்போது பிரச்சனை எழுகிறது. இருந்தபோதும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஒரு சுயாட்சியான அமைப்பு என்பதால் அதன் முடிவுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

இறுதியாக, நீதித்துறையில், மாவட்ட நீதிபதிகள் அல்லாத பிற நீதித்துறை பணியிடங்களுக்கான நியமன விதிமுறைகளை வகுக்க மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஆலோசிக்கப்பட்டது. இந்த விவகாரத்தில் மாநில உயர் நீதிமன்றமும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் பணிகள்:

1. i. மத்திய அரசின் கீழுள்ள பல்வேறு அமைச்சகங்கள், துறைகள் மற்றும் அவற்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள அலுவலகங்கள், கீழ்நிலை கிளைகளுக்கான பதவிகளில் அதிகபட்சம் 10,500 அல்லது அதற்குக் கீழுள்ள குரூப் “பி” பிரிவு பணியிடங்களுக்கான நியமனங்கள் வை. மேற்கூறிய பல்வேறு அமைச்சகங்கள், துறைகள் மற்றும் அவற்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள அலுவலகங்கள், கீழ்நிலை கிளைகளுக்கான பதவிகளில் பணியாளர் தேர்வாணைய (ஸ்டாப் செலக்சன் கமிஷன்) வரம்பிலிருந்து விலக்கப்பட்ட பதவிகள் நீங்கலாக தொழில்நுட்பம் சாராத குரூப் “சி” பிரிவு பணியிடங்களுக்கான நியமனங்கள் மேற்கொள்ளுதல்.
2. தனது வரம்புக்குட்பட்ட பதவிகள் / பணியிடங்கள் நியமனங்களுக்கான தேர்வுகள், நேர்காணல்கள் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். இத்தேர்வுகள் கூடுமானவரை நாட்டில் பல இடங்களில் நடத்தப்பட வேண்டும். அதேபோல, நியமனங்களும் தொடர்புடைய தேர்ச்சிபெற்ற நபர்களின் சொந்த மாநிலம் / பகுதிகளுக்கு அருகமைந்த பணியிடங்களில் அமர்த்தப்படுதல் வேண்டும்.

3. குறிப்பாக, கீழ்க்காணும் பணியிடங்களுக்கான நியமனம் திறந்த நிலை போட்டித் தேர்வுகள் மூலம் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

கீழ்நிலை பிரிவு எழுத்தர் (எல்.டி.சி. லோயர் டிவிசன் கிளார்க்) பணியிடங்கள் - மத்திய அமைச்சரவைச் செயலக எழுத்தர் ∴ இந்திய வெளியுறவுத்துறை (பி) பணியிடங்கள், ரயில்வே வாரிய செயலக பணியிடங்கள், ஆயுதப்படைகள் தலைமையகங்களின் எழுத்தர் பணியிடங்கள் உள்ளிட்ட மத்திய அரசின் கீழுள்ள பல்வேறு அமைச்சகங்கள், துறைகள் மற்றும் அவற்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள அலுவலகங்கள், கீழ்நிலை கிளைகளுக்கான எழுத்தர் பணியிடங்கள்.

கிரேட் மற்றும் டி சுருக்கெழுத்தர் பணியிடங்கள் - மத்திய அமைச்சரவைச் செயலகம் / இந்திய வெளியுறவுத்துறை (பி) பணியிடங்கள், ரயில்வே வாரிய செயலகம், ஆயுதப்படைகள் தலைமையகங்கள் உள்ளிட்ட மத்திய அரசின் கீழுள்ள பல்வேறு அமைச்சகங்கள், துறைகள் மற்றும் அவற்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள அலுவலகங்கள் கீழ்நிலை கிளைகளுக்கான சுருக்கெழுத்தர் பணியிடங்கள், மேலும், முன்னர் குறிப்பிட்ட அலுவலகங்கள், துறைகள் அல்லாத பிற துறைகளிலும் மேற்குறிப்பிட்ட பணியிடங்கள் இருப்பின் அவற்றையும் உள்ளடக்கியது இப்பட்டியல்.

உதவியாளர்கள் - மத்திய அமைச்சரவைச் செயலகம் ∴ இந்திய வெளியுறவுத்துறை (பி) பணியிடங்கள், ரயில்வே வாரிய செயலகம், ஆயுதப்படைகள் தலைமையகங்கள் உள்ளிட்ட மத்திய அரசின் கீழுள்ள பல்வேறு அமைச்சகங்கள், துறைகள் மற்றும் அவற்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ள அலுவலகங்கள், கீழ்நிலை கிளைகளுக்கான உதவியாளர் பணியிடங்கள்.

ஆய்வாளர்கள் - நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் உள்ள மத்திய கலால் வரி (எக்ஸைஸ்) துறை மாவட்ட அலுவலகங்கள், வருமான வரித்துறை மாவட்ட அலுவலகங்களின் ஆய்வாளர் பணியிடங்கள் மற்றும் பல்வேறு கலால் துறை அலுவலகங்களின் தடுப்பு அலுவலர்கள், சோதனையாளர்கள் (பிரிவெண்டிங் அலுவலர்கள் மற்றும் எக்ஸாமினர்கள்), அமலாக்கத் (என்போர்ஸ்மெண்ட்) துறையின் உதவி அமலாக்க அலுவலர்கள்.

துணை ஆய்வாளர்கள் - மத்திய புலனாய்வுத் துறை மற்றும் மத்தியக் காவல்துறை அமைப்புகள்.

பிரிவு கணக்காளர்கள், தணிக்கையாளர்கள், கணக்காளர்கள் - இந்தியத் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் அலுவலகம், மற்றும் பிற கணக்காளர் துறைகள் ஆகியவற்றின் பிரிவு கணக்காளர்கள், தணிக்கையாளர்கள், கணக்காளர்கள், மத்திய அரசின் கீழ்நிலை அலுவலகங்கள், கிளைகளின் உயர் பிரிவு எழுத்தர் (அப்பர் டிவிசன் கிளார்க்) பணியிடங்கள்.

எ. துணை நிலை பொறியாளர் (சிவில், மின்னியல்) – பொதுப் பணித்துறை பணியிடங்கள், குரூப் “சி” பிரிவு (தொழில்நுட்பம்) நான் கெஜட்டட், அமைச்சுத் துறை சாராத, பொது மத்திய பணிகள் சார்ந்த பணியிடம்

எ. புள்ளியியல் ஆய்வாளர் (ஸ்டேட்டிஸ்டிக்கல் இன்வெஸ்டிகேட்டர்) – புள்ளியியல் மற்றும் நிரல் (புரோக்கிராம்) அமலாக்கத் துறையின் குரூப் - “4” துணை நிலை புள்ளியியல் பணியிடங்கள் (எஸ்.எஸ்.சி) பணியிடம்.

ஓ. வரி உதவியாளர் - நேரடி வரிகள் வாரியம் மற்றும் கலால், சுங்க வாரியத்தின் கீழுள்ள பல்வேறு ஆணையகங்களின் பணியிடங்கள், நான் கெஜட்டட், அமைச்சுத் துறை சார்ந்த பணியிடம்

ஓ. பிரிவு அலுவலர் (வணிக தணிக்கை) - இந்தியத் தணிக்கை மற்றும் தணிக்கைத் துறை நான் - கெஜட்டட் குரூப் “பி” பணியிடம்

ஓ. பிரிவு அலுவலர் (தணிக்கை) – தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் துறை நான் - கெஜட்டட் குரூப் “பி” பணியிடம்.

4. பதவி உயர்வுக்கான துறை சார் தேர்வுகளையும் ஆணையம் மேற்கொள்கிறது.

ை. மத்திய அமைச்சரவை செயலக குரூப் டி பிரிவு பணிகள் மற்றும் இந்திய வெளியுறவு பணிகள், ரயில்வே வாரிய செயலக எழுத்தர் பணிகள் / ஆயுதப்படைகள் எழுத்தர் பணிகளிருந்து எல்.டி.சி. ஆக பதவி உயர்வு பெற இத்தேர்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

ை. குரூப் “சி” சுருக்கெழுத்தர்கள் - மத்திய அமைச்சரவைச் செயலக குரூப் “டி” பிரிவு சுருக்கெழுத்தர்கள் பணிகள் மற்றும் இந்திய வெளியுறவு பணிகள், ரயில்வே வாரிய செயலக எழுத்தர் பணிகள் / ஆயுதப்படைகள் சுருக்கெழுத்தர்கள் பணிகளில் இருந்து குரூப் “டி” பிரிவு சுருக்கெழுத்தர்கள் ஆக பதவி உயர்வு பெற இத்தேர்வுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

5. ஆங்கிலம் மற்றும் இந்தி மொழிகளுக்கான தட்டச்சுத் தேர்வுகள் கால இடைவெளியில் நடத்தப்படுகின்றன.

6. ி 9,300 முதல் 34,800 வரை ஊதிய அலகு கொண்ட 42,000 வரை கிரேட் ஊதியம் பெறும் அனைத்து குரூப் “பி” பணியிடங்களுக்கும் பல்வேறு மத்திய அமைச்சகங்கள் / துறைகள் மற்றும் அவற்றுடன் இணைந்த கிளை அலுவலகங்களுக்கான குரூப் “சி” பிரிவு தொழில்நுட்பம் சாராத பணியிடங்கள் நியமனங்களுக்கான திட்டங்களையும் உருவாக்குகிறது.

7. 10,500 அதிகபட்ச ஊதிய அலகு கொண்ட குரூப் “பி” பணியிடங்களுக்கும் அமைச்சகங்கள் / துறைகள் வாரியான தொழில்நுட்பம் சாராத குரூப் “சி” பணியிடங்களுக்கும் அவ்வப்போது தேர்வுகள் நடத்தப்படுகின்றன.
8. அவ்வப்போது மத்திய அரசால் பணிக்கப்படும் இதர பணிகளையும் ஆணையம் மேற்கொள்கிறது.

தேர்தல் ஆணையம்:

நாட்டில் நியாயமான, நேர்மையான தேர்தல் நடைபெறுவதை உறுதிப்படுத்திட அரசமைப்பால் நேரடியாக உருவாக்கப்பட்ட நிரந்தரமான, சுயாட்சியான அமைப்பு தேர்தல் ஆணையம். அரசமைப்பு உறுப்பு 324. நாடாளுமன்ற இரு அவைகள், மாநிலச் சட்டமன்றங்கள், குடியரசுத்தலைவர், துணைக் குடியரசுத்தலைவர் தேர்தல்களைக் கண்காணித்தல், வழிகாட்டுதல், கட்டுப்படுத்துதல் ஆகிய அதிகாரங்களை தேர்தல் ஆணையத்துக்கு முழுமையாக வழங்குகிறது. இவ்வாறு, இந்திய தேர்தல் ஆணையம் மத்திய – மாநில அரசுகள் இரண்டுக்குமான பொது அமைப்பாக இயங்குகிறது.

மாநிலங்களில் உள்ளாட்சி அமைப்புகளான பஞ்சாயத்துகள், நகராட்சிகளுக்கான தேர்தல்களை இந்திய தேர்தல் ஆணையம் நடத்துவதில்லை. என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இதையொட்டி மாநிலத் தேர்தல் ஆணையங்கள் அமைத்துக்கொள்ள அரசமைப்பு வழி வகுத்துள்ளது.

இந்திய தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் அலுவலகம்:

இந்திய அரசமைப்பு உறுப்பு 148, ஒரு சுயாட்சி அதிகாரம் கொண்ட இந்திய தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் அலுவலகம் (சி.ஏ.ஐ) அமைக்க வழிவகை வழங்கியுள்ளது. தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளரே இந்திய கணக்குக் மற்றும் தணிக்கைத் துறையின் தலைவர் ஆவார்.

அவரே அரசுக் கருவூலத்தின் பாதுகாவலர் எனலாம். மத்திய, மாநில அரசுகள் அனைத்தின் கீழ் இயங்கும் மொத்த நிதி அமைப்பினையும் கட்டுப்படுத்துகிறார்.

நிதி நிர்வாகம் தொடர்பில் இந்திய அரசமைப்பு வகுத்தளித்துள்ள விதிகள், இதனை அமலாக்கம் செய்ய நாடாளுமன்றம் இயற்றியுள்ள சட்டங்கள் ஆகியனவற்றின் படி கண்காணிப்பது இவர் கடமையாகும். இதனால் தான் அரசமைப்புப்படி “முக முக்கியத்துவம் கொண்ட அலுவலர் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர்” என டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் கூறினார். இந்திய அரசின் மக்களாட்சி அமைப்பின் அரண்களில் அவர் ஒருவர். இதர அரண்கள்: உச்ச நீதிமன்றம், தேர்தல் ஆணையம், ஒன்றிய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஆகும்.

நிதி நிர்வாகம்:

நிதி நிர்வாகத்தின் நோக்கங்கள்:

வளர்ந்த நாடுகளின் கட்டுப்படுத்த இயலாத சந்தை வளர்ச்சி நிதி நிர்வாகத்துக்கான வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. இச்சந்தைகள் நிதி பற்றாக்குறைகள், பெரும் கடன்சுமை, மூலதன நிதி பற்றாக்குறை இவையே இதன் பண்புகளாகும். அதேநேரம், நிலைத்த பொருளாதாரம், வளர்ச்சி, சுய – சார்பு, வருவாய் - செல்வப் பகிர்வு வீதத்தில் சமநிலை அனைத்துப் பகுதிகளில் வளர்ச்சி போன்றவற்றை இலக்காக கொண்டு நிதி கொள்கைகள், நிர்வாகம் ஆகிய துறைகளில் ஊக்கங்களை ஏற்படுத்தும் முனைப்பில் வளரும் நாடுகள் உள்ளன. அரசு விவகாரங்கள் மேலாண்மையில் அரசியல் கொள்கைகள், பொருளாதார வல்லமை முக்கியம் என்ற போதிலும் நிதி நிர்வாகமும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பங்கினைக் கொண்டுள்ளது.

1. பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் நிதி மேலாண்மை
2. திட்டங்கள், நிரல்கள் அமலாக்கம்
3. பொது நலன் மற்றும் சமூக பணிகளுக்கான வழிகள்
4. வளர்ச்சி, வேலை வாய்ப்பு, விலைவாசி கட்டுப்பாடு
5. மூலதன உருவாக்கம்
6. தேசிய நிதியை படைப்பாக்கத்துடன் முதலீடு செய்தல்
7. நாடாளுமன்ற செயல்முறைகளை சீராக்குதல்
8. சமத்துவமும் சம பங்கும்

நிதி நிர்வாகக் கோட்பாடுகள்:

நிதி நிர்வாகத்தில் முக்கியக் கோட்பாடுகளாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைப் பட்டியலிடலாம்.

1. பொது நலன், மக்கள் தேர்வு, மக்கள் கொள்கை ஆகியனவற்றை முதன்மையாகக் கொண்ட கொள்கை
2. அரசியல் வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக் கோட்பாடு
3. தொடர்புக் கோட்பாடு
4. நிறுவனத்தினையும் மேலாண்மையையும் ஒருங்கிணைக்கும் கோட்பாடு
5. நீடித்த தன்மை, சமநிலை கோட்பாடு
6. எளிமை, நெகிழ்வுத்தன்மை கோட்பாடு
7. நடத்தை, ஒழுக்கம், சீர்மை கோட்பாடு
8. மக்கள் நம்பிக்கை, கடமைப்பாடு கோட்பாடு

இந்திய நிதி நிர்வாக வரலாற்றின் நான்கு முக்கியக் கால கட்டங்கள்:

கால கட்டம் 1 (1765 – 1858) – அமைப்பு உருவாக்கம் மற்றும் ஸ்திரப்படுத்துதல்

கால கட்டம் 2 (1860 – 1919) – முறைமைகள், செயல்பாடுகள் மேம்பாடு.

கால கட்டம் 3 (1919 – 1947) –மக்களாட்சிப் படுத்துதல், அதிகாரப்பரவலாக்கல்

காலகட்டம் 4 (1950 முதல் இன்று வரை) - மக்கள் மயப்படுத்துதல்.

புதிய வளரும் போக்குகள் - இந்திய நிதி நிர்வாகம்:

1. நீதிப்பாற்றாக்குறையை ஒழுங்குபடுத்துதல், கட்டுப்படுத்துதல்.
2. வளர்ச்சிசாரா செலவினங்களைக் குறைத்தல்
3. பற்றாக்குறை இல்லாத (ஜீரோபேஸ்) நிதிநிலை கண்ணோட்டம் உருவாதல்
4. பொதுத் துறை மீதான அழுத்தம் குறைத்தல்.
5. மக்கள் நலன்கள், பணிகளில் அதிகாரவர்க்க மனோநிலை நீக்கம்
6. நிதி மேலாண்மை திட்டங்களில் மைய நீக்க பொறுப்புணர்வில் கவனப்படுத்துதல்.
7. தாராளமயம், கட்டுப்பாடுகளை அகற்றுதல்

நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கலும் அமலாக்கமும்

நிதிநிலை அறிக்கை சுற்று:

ஒரு நிதிநிலை அறிக்கையின் செயலாக்கம் அதற்கான சட்டம் இயற்றும் நடைமுறைகளைக் கணக்கில் கொண்டு நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல் ஒரு காலச்சுற்று முறையைக் கணக்கில் கொள்கிறது. நிதிநிலை அறிக்கை நாடாளுமன்ற ஒப்புதல் பெறுவது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

காலச்சுற்று கீழ்க்காணும் கட்டங்களைக் கொண்டுள்ளது.

- ❖ தயாரிப்பு மற்றும் தாக்கல்
- ❖ ஒப்புதல்
- ❖ நிர்வாகம், தணிக்கை

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பல சுற்றுகள் நடைபெறலாம். மீறப்படலாம். பல சுற்றுப்பிரிவுகள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன.

நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல்:

நிதிநிலை அறிக்கை தயாரிக்கும் செயல்முறைகள், நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல் காலத்திலிருந்து ஆறு மாதங்கள் முன்பாக, பொதுவாக செப்டம்பர் ∴ அக்டோபர் மாதங்களில், நிதி அமைச்சகத்திடமிருந்து சுற்றறிக்கை பெறப்பட்டதும் தொடங்குகிறது. அந்த சுற்றறிக்கை நிதிநிலை அறிக்கையில் இடம்பெறும் திட்டம் சார் அம்சங்கள், திட்டம் சாரா அம்சங்கள், வழிகாட்டுதல்கள் என ஒவ்வொன்று குறித்தும் இறுதி மதிப்பீடுகள் சமர்ப்பிக்க தொடர்புடைய துறைகளுக்கு ஒரு கால அளவை நிர்ணயம் செய்து அறிவிக்கும். பொதுவான விதி என்னவென்றால் யார் நிதியை செலவளிக்கப்போகிறார்களோ அவர்களே நிதிநிலை மதிப்பீடுகளையும் உருவாக்க வேண்டும் என்பது ஆகும். நிதி அறிக்கை முன்மொழிவுகள் கீழ்க்காணும் தகவல்களைக் கொண்டிருக்கும்.

1. கணக்குகள் வகைமைப்படுத்துதல்
2. நடப்பு ஆண்டின் நிதிநிலை மதிப்பீடுகள்
3. நடப்பு ஆண்டின் திருத்தப்பட்ட மதிப்பீடுகள்
4. கடந்த ஆண்டின் அசல் செலவினங்கள்
5. அடுத்த நிதி ஆண்டுக்கான முன்மொழிவுகள் மதிப்பீடுகள்

நிதி ஆண்டு

1860 இல் முதல் நவீன நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்பட்ட போது நிதி ஆண்டு என்பது மே 1 முதல் ஏப்ரல் 30 வரை என்பதாக இருந்தது. இது 1866-இல் இங்கிலாந்து அரசின் நடைமுறையை ஒட்டி ஏப்ரல் 1 முதல் மார்ச் 31 வரை என மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டது.

அமர்த்தியா சென் - ஜெகதீஷ் பகவதி இரு மேதைகளின் விவாதம்:

பொருளாதார கொள்கை குறித்த விவாதங்கள் இன்று நடப்பதுபோல் என்றும் நடந்ததில்லை. உலக, பொருளியல் கல்விப் புலத்தில் இரு பெரும் வல்லுனர்கள் எனக் கருதப்படும் அமர்த்தியா சென் - ஜெகதீஷ் பகவதி இருவரும் இந்திய ஆளும் அமைப்பு எதற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டும் என கடும் விவாதங்களில் ஈடுபட்டனர். ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழக பொருளாதார, தத்துவ துறை பேராசிரியர் சென் பொருளாதாரத்துக்கான நோபல் விருது பெற்றவர். கொலம்பியா பல்கலைக்கழக பொருளாதார பேராசிரியர் பகவதி உயர் விருதுகளுக்காகப் பல முறை பரிந்துரைக்கப்பட்டவர். இருவருடன் அவினேஷ் தீட்சித் என மூவரும் இந்தியாவின் தலைசிறந்த பொருளியல் அறிஞர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

சென் : பகவதி விவாதங்கள் இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் மத்தியில் பெரும் கேள்விகளை எழுப்பின.

மக்களின் உற்பத்தித் திறனும் வளர்ச்சியும் அதிகரிக்க வேண்டுமானால் இந்தியா தனது சமூக கட்டமைப்பில் அதிக முதலீடு செய்யவேண்டும் என சென் வலியுறுத்தினார். பொருளாதார வளர்ச்சி அதிகரித்தால் மட்டுமே போதும், அதன்மூலம் சமூகத் திட்டங்கள் தொடங்கத் தேவையான மூலதனம் கிடைத்துவிடும் என பகவதி வாதிட்டார். மனித செயலாற்றலை அதிகரிக்க சுகாதாரம் மற்றும் கல்வியில் அதிக முதலீடு தேவை என்பது சென் சிந்தனையின் மையமாக இருக்கிறது. இத்தகைய முதலீடுகள் இல்லாமல் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க முடியாது என சென் நம்புகிறார். ஆனால் வளர்ச்சியால் தொடக்கத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரிக்கலாம், தொடக்கத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு அதிகரிக்கலாம். அனால், தொடர் வளர்ச்சி மூலம் அரசுக்கு தேவையான வளங்கள் பெருகும். மறு பகிர்வு மூலம் தொடக்க ஏற்றத்தாழ்வினைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என பகவதி கூறுகிறார்.

வரி வகைகள்	
அரசுக்கு நேரடியாக வரி செலுத்துவோர்	உற்பத்தி மற்றும் பொருள்கள் மற்றும் சேவைகள் மீது விதிக்கப்பட் வரிகள்

நேரடி வரிகள்	மறைமுக வரிகள்
வருமான வரி	சேவை வரி
செல்வ வரி	பொழுதுபோக்குவரி
நிறுவன வரி	சங்க வரி
மூலதன ஆதாயங்கள் வரி	பொருள்கள் மற்றும் சேவை வரி (ஜி.எஸ்.டி)
பங்கு பரிவர்த்தனை வரி	முத்திரை வரி
	கலால் வரி
	விற்பனை வரி
	ஆடம்பர வரி
	குறிப்பு: சரக்கு மற்றும் சேவை வரி

ஜி.எஸ்.டி. அளவு:

ஜி.எஸ்.டி வரி அளவு 5% - ஸ்கீம்மர், பால் பவுடர், மீன் உரங்கள், தேயிலை உள்ளிட்டவை.

ஜி.எஸ்.டி. வரி அளவு 12% - வெண்ணெய், பாலாடைக்கட்டி, ஊறுகாய், பழச்சாறுகள், பற்பசை, மருத்துவம்.

ஜி.எஸ்.டி. வரி அளவு 18% - பனிக்கூழ், கைப்பெட்டி, குடிநீர், கைகடிகாரம், கதவு

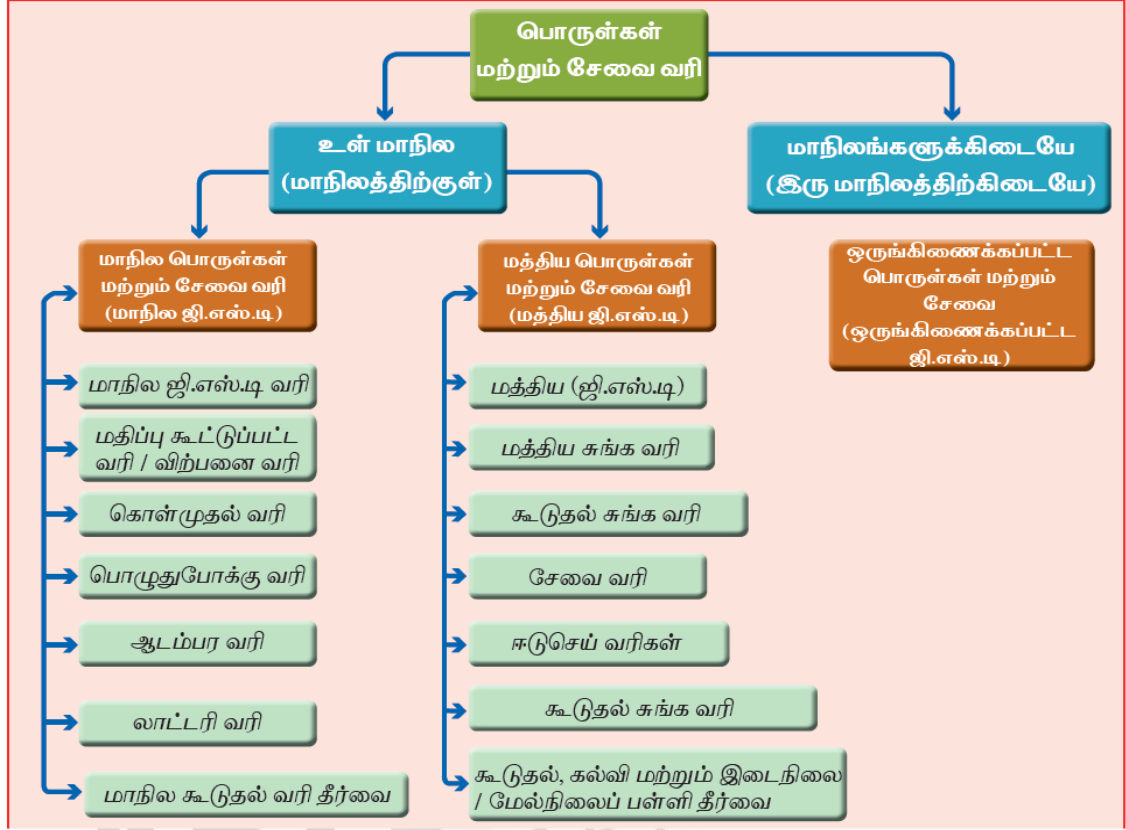
ஜி.எஸ்.டி. வரி அளவு 28% - பான் மசாலா, சலவை இயந்திரம், வெற்றிட சுத்தப்படுத்திகள், இயந்திர வாகனங்கள், இயந்திர மிதிவண்டி.

ஜி.எஸ்.டி. – க்குள் வராத பொருள்கள்:

சமையல் எரிவாயு, பெட்ரோல், டீசல், வான் எரிபொருள், இயற்கை எரிவாயு. மது ஆகியவை

பொருள்கள் விநியோகம் அல்லது சேவைகள் வழங்குதல்
(பொருள்கள் மற்றும் சேவை வரி - G.S.T)

12th Political Science

இணைப்பு

1. இந்தியாவின் அரசமைப்புத் திருத்தச்சட்டங்கள் (1 முதல் 103 வரை திருத்தச்சட்டம்)

திருத்தச்சட்டம்	ஆண்டு	நோக்கங்கள்
1-வது திருத்தச்சட்டம்	1951	நில சீர்திருத்தத்தை பாதுகாப்பதற்காக ஒன்பதாவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது, பேச்சு மற்றும் வெளிப்பாடு சுதந்திரம், பொது ஒழுங்கு, வெளிநாட்டு அரசுகளுடன் நட்புறவுகள் மற்றும் ஒரு குற்றத்திற்காக தூண்டுதல் ஆகியவற்றின் மீது மூன்று தடைகள் விதிக்கப்பட்டன. சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய வகுப்புகளின் முன்னேற்றத்திற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்ய மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் வழங்குவதாகும்.
2-வது திருத்தச்சட்டம்	1952	ஒரு உறுப்பினரை 7,50,000 க்கும் அதிகமான நபர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலாம் என்று மக்களவையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அளவை சரி செய்யப்பட்டது.
3-வது திருத்தச்சட்டம்	1954	பொதுமக்களின் நலன் கருதி உணவு பொருள்கள், கால்நடை தீவனம், கச்சா பருத்தி, பருத்தி விதை மற்றும் மூல சணல் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகத்தை கட்டுப்படுத்த நாடாளுமன்றத்திற்கு தரப்படும் அதிகாரம்.
4-வது திருத்தச்சட்டம்	1955	நீதிமற்றங்களுக்கு அப்பால் கட்டாயமாக கையகப்படுத்தப்படும் தனியார் சொத்துகளுக்கு கொடுக்கப்படும் பதில் இழப்பீட்டு அளவு.
5-வது திருத்தச்சட்டம்	1955	மாநிலச் சட்டமன்றங்களுக்கு காலவரையறையை சரி செய்ய குடியரசுத்தலைவருக்கு அதிகாரம் அளித்தது. பட்டியல் இனத்திற்கான மற்றும் பழங்குடி இனத்திற்கான இட ஒதுக்கீடுகளை விரிவுபடுத்தவும் மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு மக்களவையில் பிரத்யேக பிரதிநிதித்துவம் மாநில சட்ட மன்றக் கூட்டங்களை பத்து ஆண்டுகள் வரை (அதாவது 1970 வரை) விரிவாக்கப்படுத்துதல்.
6-வது திருத்தச்சட்டம்	1956	பத்திரிகைகளைத் தவிர்த்து விற்பனை அல்லது கொள்முதல் செய்யும் மாநிலங்களுக்கிடையே நடைபெறும் வர்த்தம் மற்றும் வாணிபத்திற்கு விதிக்கப்படும் வரி.
7-வது	1956	மாநில மறுசீரமைப்பு

திருத்தச்சட்டம்		
8-வது திருத்தச்சட்டம்	1959	ஜமீன்தார் முறை அகற்றம்.
9-வது திருத்தச்சட்டம்	1960	இந்திய-பாகிஸ்தான் உடன்படிக்கை (1958) படி, மேற்கு வங்கத்தில் அமைந்திருக்கும் இந்திய ஒன்றிய எல்லைக்குட்பட்ட பெருபரி பகுதி பாகிஸ்தானுக்கு விட்டுக்கொடுக்க ஏற்படுத்தப்பட்டது.
10-வது திருத்தச்சட்டம்	1961	இந்திய ஒன்றியத்தில் தத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி இணைக்கப்பட்டது
11-வது திருத்தச்சட்டம்	1961	நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டு கூட்டத்திற்குப் பதிலாக ஒரு தேர்வாளர் குழு உதவுவதன் மூலம் துணைக் குடியரசுத்தலைவரின் தேர்தல் நடைமுறைகளை மாற்றினார். குடியரசுத்தலைவரின் அல்லது துணைக் குடியரசுத்தலைவரின் தேர்தலில் தேர்வாளர் குழு காலியிடத்தில் அடிப்படையில் எதிர்க்க முடியாது என்று வழங்கப்பட்டது.
12-வது திருத்தச்சட்டம்	1962	இந்திய ஒன்றியத்தில் கோவா, டாமன் மற்றும் டையு இணைக்கப்பட்டது.
13-வது திருத்தச்சட்டம்	1962	நாகாலாந்திற்கு ஒரு மாநில அந்தஸ்து வழங்கியதோடு அதற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்தன
14-வது திருத்தச்சட்டம்	1962	இந்திய ஒன்றியத்தில் புதுச்சேரி இணைக்கந்தது.
15-வது திருத்தச்சட்டம்	1963	உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வு பெறும் வயதை 60 முதல் 62 ஆண்டுகள் வரை அதிகரித்தது.
16-வது திருத்தச்சட்டம்	1963	சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள், நீதிபதிகள் மற்றும் இந்தியாவின் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் (சி.ஏ.ஐ) ஆகியோரின் உறுதிமொழியில் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு போன்ற வடிவில் இருக்கும்.
17-வது திருத்தச்சட்டம்	1964	நிலத்தின் சந்தை மதிப்பை இழப்பீடாக வழங்கப்படவில்லை என்றால், நிலத்தை கையகப்படுத்தப்படுவதை தடைசெய்தது.
18-வது திருத்தச்சட்டம்	1966	ஒரு புதிய மாநிலத்தை உருவாக்க இது வழிவகுக்கிறது. மேலும் ஒரு யூனியன் பிரதேசத்தையோ அல்லது ஒரு மாநிலத்தினுடைய யூனியன் பிரதேசத்தையோ ஒன்றாக இணைத்து ஒரு புதிய மாநிலத்தையோ அல்லது ஒரு புதிய யூனியன் பிரதேசத்தையோ உருவாக்கவும் அதிகாரமளிக்கிறது.
19-வது திருத்தச்சட்டம்	1966	தீர்ப்பாயங்களின் தேர்தல் முறையை ஒழித்து,

திருத்தச்சட்டம்		தேர்தலை நடத்த அதிகாரத்தை வழங்கியது.
20-வது திருத்தச்சட்டம்	1966	உச்சநீதிமன்றத்தால் செல்லாதென்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட உத்திரபிரதேச மாவட்ட நீதிபதிகளின் நியமனங்கள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
21-வது திருத்தச்சட்டம்	1967	எட்டாவது அட்டவணையில் சிந்தி-யை 15-வது மொழியாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது
22-வது திருத்தச்சட்டம்	1969	ஆசாம் மாநிலத்தின் உள்ளேயே, மேகாலயா-வை ஒரு புதிய சுயாட்சி மாநிலமாக உருவாக்க உதவியது.
23-வது திருத்தச்சட்டம்	1969	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினர்களின் இட ஒதுக்கீட்டை விரிவுபடுத்துவது மற்றும் மக்களவையில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களக்கான பிரத்தியேக பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற கூட்டங்களுக்கு பத்து ஆண்டுகள் வரை (அதாவது 1980 வரை) விரிவுபடுத்துதல்.
24-வது திருத்தச்சட்டம்	1971	அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட அரசமைப்பின் எந்த ஒரு பகுதியையும் திருத்தி நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தியது. அரசமைப்பு திருத்தச்சட்டம் முன்வரைவுக்கு ஒப்புதல் கொடுப்பதை குடியரசுத்தலைவரிடம் கட்டாயமாக்கியது.
25-வது திருத்தச்சட்டம்	1971	இது அரசு வழிகாட்டு நெறிமுறைகளில் ஒன்றாகிய உறுப்பு 39 (பி) அல்லது (சி) யைச் செயல்படுத்தக் கொண்டுவரப்படும் சட்டம் உறுப்புகள் 14, 19 மற்றும் 31 ஆகியவைகளுக்கு முரணாக இருந்தாலும் செல்லும் என்பதை கூறுகிறது.
26-வது திருத்தச்சட்டம்	1971	சுதேச அரசுகளின் முன்னாள் ஆட்சியாளர்களின் தனிச்சிறப்பு மற்றும் சலுகைகள் அகற்றப்பட்டன
27-வது திருத்தச்சட்டம்	1971	சில ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகிகளுக்கு அவசர சட்டம் பிரசுரிப்பதற்காக அதிகாரமளித்தனர்.
28-வது திருத்தச்சட்டம்	1972	இந்திய குடிமைப் பணி அதிகாரிகளின் சிறப்பு சலுகைகள் அகற்றப்பட்டு, அவர்களின் பணி நிலைமைகளை நிர்ணயிக்க நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
29-வது திருத்தச்சட்டம்	1972	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் நில சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய இரண்டு கேரளா சட்டங்களை சேர்த்தது.
30-வது திருத்தச்சட்டம்	1972	20,000 தொகையை உள்ளடக்கிய சிவில் வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றம் மேல் முறையீடு செய்ய அனுமதித்திருந்த விதிமுறையை நீக்கி அதற்கு பதிலாக சட்டம் தொடர்பான கேள்வி எழும்போது மேல்முறையீடு உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படலாம்.

31-வது திருத்தச்சட்டம்	1972	மக்களவையின் எண்ணிக்கையை 525-ல் இருந்து 545 ஆக அதிகரித்தது.
32-வது திருத்தச்சட்டம்	1973	ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் தெலுங்கானா பகுதி மக்களுடைய விருப்பங்களை பூர்த்தி செய்ய சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.
33-வது திருத்தச்சட்டம்	1974	நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் மாநிலச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பதவி விலகலை சபாநாயகர்/தலைவர் மட்டுமே ஏற்க முடியும் அதுவும் அவர்கள் திருப்தி அடைந்தால் மட்டுமே.
34-வது திருத்தச்சட்டம்	1974	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் 20க்கு மேற்பட்ட நிலப்பகுதி மற்றும் நில சீர்திருத்த நடவடிக்கை சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டது.
35-வது திருத்தச்சட்டம்	1974	சிக்கிமின் பாதுகாப்பற்ற நிலையை நிறுத்தி, அது இந்திய ஒன்றியத்தின் ஒரு இணை மாநிலத்தின் நிலையை வழங்கியது. இந்திய ஒன்றியத்துடன் சிக்கிம் சங்கத்தின் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளுக்குள் பத்தாவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது.
36-வது திருத்தச்சட்டம்	1976	சிக்கிமை, இந்திய ஒன்றியத்தில் முழு மாநிலமாக மாற்றி, பத்தாவது அட்டவணையை தவிர்த்தது.
37-வது திருத்தச்சட்டம்	1975	அருணாச்சல பிரதேசம் ஒன்றிய ஆளுகையிலிருந்து சட்டசபை மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவை வழங்கியது.
38-வது திருத்தச்சட்டம்	1975	ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு அடிப்படையில் தேசிய அவசரகால பிரகடனத்தை பிரகடனப்படுத்த குடியருகத்தலைவருக்கு அதிகாரம் தரப்பட்டது.
39-வது திருத்தச்சட்டம்	1975	குடியரசுத்தலைவர், துணைக் குடியரசுத்தலைவர், பிரதமர் மற்றும் சபாநாயகர் ஆகியோருடன் நீதித்துறையின் எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள கருத்துவேறுபாடுகள் இடம்பெற்றிருந்தன. அத்தகைய அதிகாரத்தை அவர்கள் முடிவு செய்ய நாடாளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும்.
40-வது திருத்தச்சட்டம்	1976	அவ்வப்போது நீர்ப்பகுதி, கண்டத் திட்டு, சிறப்பு பொருளாதார மண்டலம் (EEX) ஆகியவற்றை வரையறுக்க நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
41-வது திருத்தச்சட்டம்	1976	மாநிலப் பொது ஆணைக்குழு மற்றும் இணைப் பொதுப் பணி ஆணைக்குழுவின் ஓய்வு வயதை 60 முதல் 62-ஆக உயர்த்தியது.
		இதை ஒரு சிறு அரசமைப்பு

<p>42-வது திருத்தச்சட்டம்</p>	<p>1976</p>	<p>என்றழைக்கப்பட்டது. ஸ்வரன் சிங் குழுவின் பரிந்துரைபேரில் சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. இதன் முன்னுரையில் மூன்று புதிய சொற்களை சேர்த்துள்ளது (மதசார்பற்ற, ஒருமைப்பாடு, சமதர்மம்). குடிமக்களுக்கான அடிப்படை கடமைகளை சேர்த்தது (புதிய பகுதி IV-A). அமைச்சரவையின் ஆலோசனை முடிவுகள் மூலம் குடியரசுத்தலைவரை கட்டுப்படுத்தவும் வழிவகை செய்தது. மூன்று புதிய உறுப்புகள் 32அ (சம நீதி மற்றும் இலவசச் சட்ட நீதி), 43அ (தொழிற்சாலைகளின் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு) ஆகியவை சேர்க்கப்பட்டன. மற்றும் சுற்றுக்குழல் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாடு மற்றும் காடுகள், வன விலங்குகளின் பாதுகாப்பு, நீதிமன்றங்களின் நீதி, அரசமைப்பு மற்றும் அமைப்பின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் நிர்வாகம் ஆகியவை குறித்த உறுப்புகள் சேர்க்கப்பட்டன. நாட்டின் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் சட்ட ஒழுங்கு பிரச்சனை நிலவினால், அப்பகுதிக்கு ஆயத்தப்படையை அனுப்பி சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கினை நிலைநாட்டவும் அதிகாரமளிக்கிறது.</p>
<p>43-வது திருத்தச்சட்டம்</p>	<p>1977</p>	<p>உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் நீதித்துறையின் மறு ஆய்வு மற்றும் நீதிப்பேராணை ஆகியவற்றின் மூலம் அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்கின்றன.</p>
<p>44-வது திருத்தச்சட்டம்</p>	<p>1978</p>	<p>இது குடியரசுத்தலைவருக்கு, மறுசீராய்விற்கு அமைச்சரவையின் ஆலோசனையை திருப்பி அனுப்பி வைக்க அதிகாரமளிக்கிறது. எனினும், மறுசீராய்வு ஆலோசனை குடியரசுத்தலைவர் கட்டுப்பட்டவர் ஆவார். தேசிய அவசரத்தை பொறுத்தவரை 'ஆயத கிளர்ச்சி' என்ற சொற்களுக்கு பதிலாக 'உள்ளநாட்டு அமைதிக் குலைவு' என்ற சொற்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. எழுத்து வடிவிலான அமைச்சரவையின் முடிவு அன்றி நெருக்கடி நிலையைக் குடியரசுத்தலைவர் பிறப்பிக்கக் கூடாது. அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலிலிருந்து சொத்துரிமை நீக்கப்பட்டு, அதனை சட்டப்பூர்வ உரிமையாக மாற்றியது.</p>
		<p>இது மக்களவை மற்றும் மாநிலச் சட்டப் பேரவைகளில் பட்டியல் வகுப்பினர் மற்றும் பழங்குடியினர், ஆங்கிலோ இந்தியர்</p>

45-வது திருத்தச்சட்டம்	1980	ஆகியோருக்கான இட ஒதுக்கீட்டை மேலும் 10 ஆண்டுகளுக்கு நீட்டித்தது. பஞ்சாபில் குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியை ஓராண்டிற்கு மேல் நீட்டிக்க வழிவகை செய்தது. இது போன்ற நீட்டிப்பிற்கு, எந்தவொரு சிறப்பு நிபந்தனைகள் இல்லாமல் இருக்கலாம்.
46-வது திருத்தச்சட்டம்	1983	மாநிலங்களுக்கிடையேயான விற்பனை வரி
47-வது திருத்தச்சட்டம்	1984	அசாம், பீகார், ஹரியானா, தமிழ்நாடு, உத்திரப் பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு நிலம் சீர்திருத்தங்கள் இயற்றப்பட்டன
48-வது திருத்தச்சட்டம்	1984	பஞ்சாபில் நெருக்கடிநிலை இரண்டுகளுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது.
49-வது திருத்தச்சட்டம்	1984	திரிபுரா மாநிலத்திலுள்ள தன்னாட்சி மாவட்ட சபைக்கு ஒரு அரசமைப்பை வழங்கியது.
50-வது திருத்தச்சட்டம்	1984	ஆயுதப்படை அல்லது உளவுத்துறை அமைப்புகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட புலனாய்வு அமைப்புகள் மற்றும் தொலைத் தொடர்பு அமைப்புகள் ஆகியவற்றில் பணியாற்றும் நபர்களின் அடிப்படை உரிமையைக் கட்டுப்படுத்த நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரமளித்தல்.
51-வது திருத்தச்சட்டம்	1984	மேகாலயா, அருணாச்சல பிரதேசம், நாகலாந்து மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினவர்களக்கான இடஒதுக்கீட்டை மக்களவையிலும் அதேபோல மேகாலயா மற்றும் நாகாலாந்தை சேர்ந்தவர்களுக்கு சட்டமன்ற கூட்டத்திலும் இடஒதுக்கீடு தரப்பட்டது.
52-வது திருத்தச்சட்டம்	1985	இந்த திருத்தச்சட்டமானது நன்கு அறியப்பட்ட “கட்சி தாவல் தடை சட்டம்” ஆகும். நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கட்சி தாவல் காரணமாக பதவி இழப்பார்கள். இது தொடர்பான புதிய விவரங்களைப் பத்தாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
53-வது திருத்தச்சட்டம்	1986	மிசோரம் சம்பந்தமாக சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்து, குறைந்தபட்சம் 40 உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்ட சபையை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
54-வது திருத்தச்சட்டம்	1986	உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளத்தை உயர்த்தி, அதனை சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் நாடாளுமன்றமே எதிர்காலத்தில் மாற்றிக்கொள்ள உதவியது.
55-வது	1986	அருணாச்சல பிரதேசத்தை பொறுத்தவரையில் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு குறைந்தபட்சம்

திருத்தச்சட்டம்		30 உறுப்பினர்கள் கொண்ட அதன் சட்டசபை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.
56-வது திருத்தச்சட்டம்	1987	குறைந்த 30 உறுப்பினர்களை கொண்டு கோவா சட்டமன்றத்தின் வலிமையை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது.
57-வது திருத்தச்சட்டம்	1987	அருணாச்சல பிரதேசம், மேகாலயா, மிசோரம் மற்றும் நாகலாந்து ஆகிய மாநிலங்களின் சட்டமன்ற கூட்டங்களில் பழங்குடியினர்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது.
58-வது திருத்தச்சட்டம்	1987	அரசமைப்பின் அதிகாரப்பூர்வ உரைக்கு இந்தி மொழியில் வழங்கப்பட்டதோடு அரசமைப்பின் இந்திப் பதிப்பிற்கு அதே சட்டபூர்வமான புனிதத்தன்மையை வழங்கியது.
59-வது திருத்தச்சட்டம்	1988	பஞ்சாப்பில் ஏற்படும் உள்நாட்டு பிரச்சனையின் அடிப்படையில் தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.
60-வது திருத்தச்சட்டம்	1988	தொழில், வர்த்தகம், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைகள் மீதான வருடாந்திர வரிகளின் உச்சவரம்பை ரூபாய் 250-ல் இருந்து ரூபாய் 2500 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.
61-வது திருத்தச்சட்டம்	1989	மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டசபை தேர்தல்களுக்கு வாக்களிக்கும் வயது வரம்பை 21 வயதிலிருந்து 18 ஆண்டுகளாக குறைக்கப்பட்டது.
62-வது திருத்தச்சட்டம்	1989	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினர் இட ஒதுக்கீடு மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு பிரத்தியேக பிரதிநிதித்துவம் மேலும் பத்து ஆண்டுகள் கூடுதலாக (அதாவது, 2000 வரை) மக்களவை மற்றும் மாநில சட்ட மன்றக் கூட்டங்களை விரிவுபடுத்தியது.
63-வது திருத்தச்சட்டம்	1989	1988-ஆம் ஆண்டின் 59-வது திருத்தச்சட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களை பஞ்சாப் தொடர்பானதை நீக்கியது. வேறு வார்த்தைகளில் உட்பட்ட பிற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிட்டது.
64-வது திருத்தச்சட்டம்	1990	பஞ்சாபில் குடியரசுத்தலைவர் மொத்தம் மூன்றாண்டு ஆறு மாதம் வரை நீட்டிப்பு செய்ய வழிகுத்தது.
65-வது திருத்தச்சட்டம்	1990	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான சிறப்பு அலுவலருக்கு பதிலாக பல உறுப்பினர்கள் கொண்ட தேசிய ஆணையத்தை விரிவாக்கத்திற்காக வழங்கப்பட்டது.
66-வது திருத்தச்சட்டம்	1990	மேலும் பல்வேறு மாநிலங்களுக்கான 55 நில சீர்திருத்த சட்டங்களை ஒன்பதாவது

திருத்தச்சட்டம்		அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டது.
67-வது திருத்தச்சட்டம்	1990	பஞ்சாபில் குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியை மொத்தம் நான்காண்டு காலம் வரை நீட்டிப்பு செய்ய வழிவகுத்தது
68-வது திருத்தச்சட்டம்	1991	பஞ்சாபில் குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சியை மொத்தம் ஐந்தாண்டு காலம் வரை நீட்டிப்பு செய்ய வழிவகுத்தது.
69-வது திருத்தச்சட்டம்	1991	தில்லியை தேசிய தலைநகரப் பகுதியாக வடிவமைத்ததன் மூலம் தில்லி ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிக்கு சிறப்பிடம் வழங்கப்பட்டது.
70-வது திருத்தச்சட்டம்	1992	தில்லி தேசிய தலைநகரப் பகுதியின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் புதுச்சேரி ஒன்றிய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதி ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்களை குடியரசுத்தலைவர் தேர்தலில் தேர்வாளர் குழுவில் சேர்க்க வேண்டும்
71-வது திருத்தச்சட்டம்	1992	எட்டாவது அட்டவணையில் கொங்கனி, மணிப்பூரி மற்றும் நேபாளி மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டன. இதில், திட்டமிடப்பட்ட மொழிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 18-ஆக அதிகரித்துள்ளது.
72-வது திருத்தச்சட்டம்	1992	திரிபுராவின் சட்டமன்றத்தின் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது.
73-வது திருத்தச்சட்டம்	1992	பஞ்சாயத்து-ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசமைப்பு தகுதியும் மற்றும் பாதுகாப்பும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இதற்காக, 'பஞ்சாயத்துகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி-IX ஐ சேர்த்துள்ளது மற்றும் 29 பொருண்மைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு புதிய பதினோராம் அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது
74-வது திருத்தச்சட்டம்	1992	நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அரசமைப்பு தகுதி மற்றும் பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டது. இந்த நோக்கத்திற்காக 'நகராட்சிகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு புதிய திருத்தம் பாகம்-IX இணைத்து, நகராட்சியின் 18 பொருண்மைகளை பன்னிரண்டாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
75-வது திருத்தச்சட்டம்	1994	குத்தகைக்காரர், உரிமையாளர், உரிமைகள் போன்றவற்றின் மீதான கட்டுப்பாடு மற்றும் ஒழுங்குபடுத்துதல் உள்ளிட்டவைகளுக்கு தீர்வுகான வாடகை தீர்ப்பாயங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.
		1994-ஆம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தை (கல்வி நிறுவனங்களில் 69 சதவீத

76-வது திருத்தச்சட்டம்	1996	இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது மற்றும் மாநில பணிகளில் பதவிகள் வழங்கப்பட்டது) நீதிபதி மறுபரிசீலனையிலிருந்து பாதுகாக்கும் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் இது சேர்க்கப்பட்டது. 1992 இல் உச்ச நீதிமன்றம், மொத்த ஒதுக்கீடு 50 சதவிகிதத்திற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று தீர்ப்பளித்தது.
77-வது திருத்தச்சட்டம்	1995	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு அரசாங்க வேலைகளில் பதவி உயர்வில் இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டது.
78-வது திருத்தச்சட்டம்	1995	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் 27 சட்டத்திருத்தங்கள் அடங்கிய சட்டங்கள் உள்ளன. இத்துடன், இந்த அட்டவணையின் மொத்த எண்ணிக்கையானது 282 ஆக அதிகரித்தது, ஆனால் கடைசி நுழைவு 284 எனக் கணக்கிடப்பட்டது.
79-வது திருத்தச்சட்டம்	1999	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் மக்களவையில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான பிரத்யேக பிரதிநிதித்துவம் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலும் (அதாவது, 2010 வரை) விரிவாக்குதல்.
80-வது திருத்தச்சட்டம்	2000	மத்திய அரசுக்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையில் வருவாய்க்கு 'அதிகாரப் பகிர்வுக்கான மாற்று திட்டம்' வழங்கப்பட்டுள்ளது.
81-வது திருத்தச்சட்டம்	2000	தனித்தனி வகுப்புகளுக்கு ஒரு வருடத்தின் நிரப்பப்படாத ஒதுக்கப்பட்ட காலியிடங்களை அடுத்த ஆண்டு அல்லது ஆண்டுகளில் நிரப்பப்பட பரிசீலிக்க மாநிலத்திற்கு அதிகாரமளித்தல்.
82-வது திருத்தச்சட்டம்	2000	எந்தவொரு தேர்விலும் தகுதி மதிப்பெண்களில் தளர்த்தல் அல்லது மதிப்பீட்டுத் தரங்களைக் குறைத்தல், ஒன்றியம் மற்றும் மாநிலங்களின் பொதுச் பணிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கும் விஷயங்களில் இட ஒதுக்கீட்டிற்கான பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினர்களுக்கு ஆதராவக எந்தவொரு ஏற்பாட்டையும் செய்வதற்கு வழங்கப்பட்டது.
83-வது திருத்தச்சட்டம்	2000	அருணாச்சல பிரதேசத்தில் உள்ள பட்டியல் இனத்தவருக்கு பஞ்சாயத்துகளில் இட ஒதுக்கீடு இல்லை.
84-வது திருத்தச்சட்டம்	2001	மக்கள் தொகை குறைப்பு நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிக்கும் அதே குறிக்கோள்களோடு மற்றொரு 25 ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 2026 வரை) மக்களவை மற்றும் மாநில

		சட்டமன்றங்களில் இடங்களை சீர்படுத்துவதற்கான தடை நீட்டிக்கப்பட்டது.
85-வது திருத்தச்சட்டம்	2001	1995- ஆம் ஆண்டு முதல் அரசு ஊழியர்களாக இருக்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினை சார்ந்தவர்களுக்கு இட ஒதுக்கீட்டின் கீழ் அளிக்கப்படும் பதவி உயர்வு.
86-வது திருத்தச்சட்டம்	2002	ஆரம்பக் கல்வியை ஒரு அடிப்படை உரிமையாக்கியது. இதில் புதிதாக சேர்க்கப்பட்டிருள்ள உறுப்பு 21-அ படி, மாநிலமானது 6 முதல் 14 வயது வரையிலான அனைத்து குழந்தைகளுக்கு இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வி அளிப்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. உறுப்பு 51-அ கீழ் அடிப்படை கடைமைகளை சேர்த்துள்ளது அவையாதெனில், இந்திய குடிமகன்களாகிய ஒவ்வொரு பெற்றோர்கள் மற்றும் பாதுகாவலர்கள் தங்களது (6 முதல் 14 வயது வரையிலுள்ள) குழந்தைகளுக்கு கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினை கட்டாயம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.
87-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	மாநிலங்களில் உள்ள தொகுதிகளை 2001-ஆம் ஆண்டின் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின்படி சரிபார்பதற்கும், பகுப்பாய்வு செய்வதற்கும் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். முன்னர் 84-வது திருத்தச்சட்டத்தின் மூலம் 1991-ஆம் ஆண்டில் பெறப்பட்ட மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு அல்ல
88-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	(உறுப்பு 268-அ)- சேவைகளுக்கு சேவை வரி விதிக்கிறது. இருப்பினும், இதன் வருமானம் சேகரிக்கப்பட்டு, மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் ஆகியவற்றால் பகிர்ந்துகொள்ளப்படுகிறது.
89-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டது அவைகள் தாழ்த்தப்பட்டவருக்கான தேசிய ஆணையம் (உறுப்பு 338) மற்றும் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் (உறுப்பு 338-அ). இந்த ஆணையத்திற்கான ஒரு தலைவர், துணைத் தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களை குடியரசுத்தலைவர் நியமிப்பார்.
90-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	போடோலாந்து ஆளுகைக்குட்பட்ட மாவட்டத்திலிருந்து (உறுப்பு 332 (6)) அசாம் சட்டமன்றத்தில் உள்ள பழங்குடியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் அல்லாத பிரதிநிதித்துவத்தை பராமரிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டது.
		அமைச்சர்கள் அமைச்சரவையில் மொத்த

91-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை (பிரதமர் உட்பட), மக்களவையின் மொத்த வலிமையின் 15% ஐ விட அதிகமாக இருக்கக்கூடாது (உறுப்பு 75 (1அ)). ஒரு மாநிலத்தின் அமைச்சரவையின் அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை (முதலமைச்சர் உட்பட), மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் மொத்த வலிமையின் 15% க்கும் அதிகமாக இருக்கக்கூடாது. எனினும், ஒரு மாநிலத்தின் அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை (முதலமைச்சர் உட்பட), 12க்கும் குறைவாக இருக்கக் கூடாது (உறுப்பு 164 (1அ)).
92-வது திருத்தச்சட்டம்	2003	எட்டாவது அட்டவணையில் நான்கு மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் போடோ, டோக்ரி (டோங்க்ரி), மைதிலி (மைத்திலி) மற்றும் சந்தாலி. இதன் மூலம் அரசமைப்பில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழிகளின் எண்ணிக்கை 22 ஆக உயர்ந்துள்ளது.
93-வது திருத்தச்சட்டம்	2005	தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் சமூக மற்றும் கல்வி ரீதியாக பின்தங்கிய வகுப்பினர் அல்லது பட்டியல் இனத்தவர் அல்லது பழங்குடியினர்களுக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்ய அதிகாரம் அளித்துள்ளது. இனம்தார் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்பை (2005) ரத்து செய்வதற்கு இந்த திருத்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதில் சிறுபான்மையினர் மற்றும் சிறுபான்மையினர் அல்லாத, உதவிபெறாத தனியார் கல்லூரிகள், தொழில்சார் கல்லூரிகள், போன்றவற்றிற்கு இது பொருத்தாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.
94-வது திருத்தச்சட்டம்	2006	பழங்குடி நலத்துறை அமைச்சர் வேண்டுகோளுக்கிணங்க பீகாரை விடுவித்து அதனை ஜார்கண்ட் மற்றும் சட்டீஸ்கராக விரிவுபடுத்தியது. இது இப்பொழுது, புதிதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள மாநிலங்களான மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ஒரிசா ஆகியவற்றிற்கு பொருந்தும்.
95-வது திருத்தச்சட்டம்	2009	பட்டியல் இனத்தவர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு விரிவாக்கப்பட்டது மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு மக்களவையில் பிரத்யேக பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பது மற்றும் மாநில சட்டமன்ற கூட்டங்களை மேலும் பத்து ஆண்டுகள் வரை விரிவுபடுத்துவது அதாவது 2020 ஆம் ஆண்டு வரை (உறுப்பு 334)

96-வது திருத்தச்சட்டம்	2011	‘ஒடியா’- வை ஒரியா என மாற்றி ஒரியா மொழியை எட்டாவது அட்டவணையில் ஒடியா என்று உச்சரிக்கப்பட்டது.
97-வது திருத்தச்சட்டம்	2011	ஒரு அரசமைப்பு அந்தஸ்து மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு பாதுகாப்பம் அளிக்கின்றது. உறுப்பு 19-ன் கீழ் கூட்டுறவு சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கான ஒரு அடிப்படை உரிமையை அளிக்கிறது. இது உறுப்பு 43-பின் வாயிலாக கூட்டுறவு சங்கங்களின் மேம்பாட்டிற்காக புதிய மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டு கோட்பாடுகளை சேர்த்துள்ளது. இது ‘கூட்டுறவு சங்கம்’ (உறுப்பு 243-ZH to 243-ZT) என்ற தலைப்பின் அரசமைப்பில் புதிய பகுதி IX-பி ஐ சேர்த்துள்ளது.
98-வது திருத்தச்சட்டம்	2013	ஹைதராபாத் - கர்நாடக மண்டலத்தை மேம்படுத்துவதற்கு கர்நாடக ஆளுநருக்கு தரப்படும் அதிகாரம்.
99-வது திருத்தச்சட்டம்	2014	இது தேசிய நீதி ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கான வழங்கப்பட்டது
100-வது திருத்தச்சட்டம்	2014	இந்த திருத்தச்சட்டமானது இந்தியாவிற்கும் வங்காளதேசத்திற்கும் இடையில் நில எல்லை ஒப்பந்தம் (LBA) ஆகும்.
101-வது திருத்தச்சட்டம்	2016	பொருள்கள் மற்றும் சேவை வரி
102-வது திருத்தச்சட்டம்	2018	பின்தங்கிய வகுப்புகளின் தேசிய ஆணையத்திற்கு அரசமைப்பு தகுதி.
103-வது திருத்தச்சட்டம்	2019	பொது வகுப்பினருக்கு பொருளாதார ரீதியில் பலவினமான பிரிவினருக்கு 10% இட ஒதுக்கீடு.